

BEELDVORMING VAN DE RELATIE

ISRAËLI-PALESTIJNEN

IN DE HANDBOEKEN

AARDRIJKSKUNDE & GESCHIEDENIS

VAN HET SECUNDAIR ONDERWIJS

IN VLAANDEREN

Inhoud

HANDBOEKEN: GESCHIEDENIS - AARDRIJKSKUNDE (AARDR.).....	4
VOORWOORD.....	6
1. BEELDVORMING OVER HET ISRAELISCH-PALESTIJS CONFLICT	9
1.1. Periode vóór 1917.....	9
1.1.1. De Kanaänieten, de oorspronkelijke bewoners van het gebied, nog vóór de Israëlieten en de Filistijnen, worden verscheidene malen 'vergeten'.....	9
1.1.2. Het wordt soms voorgesteld alsof de joden een joodse staat hadden onder de Romeinse bezetting.....	10
1.1.3. Werden de joden door de Romeinen verdreven uit Palestina?.....	11
1.1.4. Alsof de joden uit hun land wegtrokken en er ondertussen Arabieren gingen wonen.....	13
1.1.5. Het bijbelse beloofde land: "Twintig eeuwen lang bleven zij terugverlangen naar dat land, terwijl zij overal vernederd en vervolgd werden; eindelijk hebben zij nu hun land terug.".....	13
1.1.6. Het Oude Testament wordt gebruikt als historisch gegeven.....	16
1.1.7. Vanwaar de naam Palestina?.....	23
1.2. Periode 1917-1948.....	23
1.2.1. De Balfourverklaring : 2-11-1917.....	23
1.2.2. Palestina onder Brits Mandaat: 1922-1948.....	25
1.2.3. Ontstaan van de staat Israël.....	26
1.3. Periode 1948-heden.....	31
1.3.1. Op politiek vlak.....	31
1.3.2. Op sociaal-economisch vlak:.....	36
1.4. DE PALESTIJNEN: ZIJN ZIJ ARABIËN? ISRAËLISCHE ARABIËN? PALESTIJNEN? VLUCHTELINGEN OF TERRORISTEN?.....	45
1.4.1. Handboeken:.....	46
1.4.2. Commentaar:.....	46
1.5. DE ISRAELI'S	48
2. DE 'VERBORGEN GESCHIEDENIS' VAN HET ISRAËLISCH-PALESTIJS CONFLICT	51
2.1. De nieuwe Israëliëse historici gaan op zoek naar de 'echte' geschiedenis achter de zogenaamde 'historische feiten' waarmee ze zijn opgegroeid.....	51
2.2. In Vlaanderen bewaarden ook wij dit stilzwijgen, eveneens in de handboeken geschiedenis en aardrijkskunde.....	52
2.2.1. Vóór 1948:.....	52
2.2.2. Periode 1948-heden.....	64

2.2.3.	JERUZALEM	93
2.2.4.	Waar is de Palestijnse economie?	98
2.2.5.	De invloed van de 'Intifada'	99
2.2.6.	Evolutie van de PLO	99
2.2.7.	Het Vredesproces	100
2.2.8.	De invloed van de Verenigde Staten van Amerika	101
2.2.9.	WATER: de angel in het Israëliisch-Palestijns conflict.....	102
3.	GEGEVENS UIT DE HANDBOEKEN DIE LEERRIJK EN VERHELDEREND EN DAARENBOVEN EEN INZICHT GEVEN.....	105
4.	ZEKER LEZEN	110

Limburgs Palestina Komitee

Met dank voor de medewerking van Luc Coenen, Prof. De Keyser, Willy Dupon, Ludo Frateur, Prof. Goegebeur, Veerle Hansen, Kris Savat, Georges Tibeau, Chris Van Coillie, Paul Vandepitte, Guido Vanham, Bert Van Mulders.

Met ondersteuning van Broederlijk Delen, Fonds voor Ontwikkelingssamenwerking, OXFAM, NCOS, Steunfonds Derde Wereld, VIC.

Opgedragen aan allen die streven naar een duurzame vrede voor joden én Palestijnen, gebaseerd op gerechtigheid: VN-Resoluties, Internationaal Recht, democratische gelijkheid voor Israëli's én Palestijnen en respect voor de mensenrechten.

Uitgavedatum: 1996

HANDBOEKEN: GESCHIEDENIS - AARDRIJKSKUNDE (aardr.)

Uitgeverij Pelckmans

1. Documentatiemappen geschiedenis 1: Prehistorie en het Nabije Oosten, Francis Durt, Rik Van Braband, Yves Weinberger, 1989
2. Documentatiemappen geschiedenis 1: Handleiding: Francis Durt, Rik Van Braband, Yves Weinberger, 1989
3. De Wereld en Europa 1918-heden, Walter Smits, Hugo Van de Voorde, Ingrid Van Ransbeek, infoboek 6, 1994
4. De Wereld en Europa 1918-heden, Walter Smits, Hugo Van de Voorde, Ingrid Van Ransbeek, handleiding, 1994
5. Dokumentatiemappen 6, Geschiedenis & maatschappij, H. Van de Voorde, L.Hulstaert, H.Willems, 1989,
6. Twintigste Eeuw, Paul Vandepitte, 1990
7. Chrono 6: Louis Teetaert, 1982
8. Chrono 6, Het eigentijdse gebeuren, Lieve Declerck, Geert Messiaen, Paul Van Damme, 1994: niets over conflict
9. Tijdspiegel 1, Jaak Billiet, Geert Messiaen, 1988
10. Tijdspiegel 6b, Paul Vandepitte, 1994
11. Werelddelen 3, Modest Goossens, Etienne Van Hecke, 1992 (aardr.)
12. Nieuwste Tijd van 1870 tot heden, L.Teetaert, 1973

Uitgeverij De Sikkel

13. Memo, Theo Brabants en Willy Schuermans, 1993
14. Terra 2, D.Coolsaet, A.Swijsen, L.Vancorenland, J.Van Den Branden (aardr.)

Uitgeverij Plantyn

15. Als in een spiegel 6, R.Rombouts, B.Deneckere, P.D'Haese, G.Hendrickx, 1994
16. Beschavingen 1, T.Groffi, J.Heus 1988
17. Beschavingen 5, H.Verschaffel, M.De Vroede, J.Heus, 1993
18. Beschavingen 6, J.Heus, A.Stael, H.Verschaffel, M.De Vroede, 1994

19. Geo 3, R.Crauwels, G.David, (aandr.)

Wolters Leuven

20. Fundamenten 1, E.Buntinx, J.Martens, 1990
21. Fundamenten 6, J.Martens, J.Neutelaers, 1994,
22. Speurtocht in de tijd, G.Bogaert, C.Martens, e.a., 1979
23. Algemene Atlas, Wesmael, Charlier, 1987
24. Kleine Atlas, 1994

Uitgeverij Den Gulden Engel

25. Geschiedenis 1, Xavier Adams, Rik Geivers, Winand Jansen, 1989
26. Geschiedenis 6, Xavier Adams, Ignace Masson, 1994

Standaard Educatieve uitgeverij

27. Cultura 1, Jef Swerts, Luk Van den broeck, 1989
28. 'n Kijk op de actualiteit, Geivers, David
29. Aardrijkskunde 3, L.De Meyer, e.a., 1992
30. Standaard Atlas, Mens en aarde, J.Benoet, e.a., 1994
31. Onze eeuw - Toen, Rik Geivers, X. Adams,

Van In

32. Kruispunten in de geschiedenis, Deel II, R.C.I.Dhondt, R.Janssen, 1988
33. Kruispunten 3, Deel III, R.C.I.Dhondt, J.Grommen, e.a., 1986
34. Onze Tijd in documenten, J.Demey, R.Dhondt, 1973
35. Wereldbeeld 3, M.De Roeck, J.Van Genechten, 1992

Voorwoord

De geschiedenis van de volkeren in het Midden-Oosten is voor velen onbekend.

Alhoewel het Midden-Oosten bijna dagelijks verschijnt in de massamedia is de kennis over de aldaar levende volkeren zeer beperkt.

In de media zijn de Israëli en de Palestijnen, omwille van hun aanslepend conflict frequent aanwezig. Maar ook van deze hoofdrolspelers is hun geschiedenis en cultuur maar erg oppervlakkig gekend. De joden en de joodse geschiedenis zijn het meest vertrouwd bij de westerlingen, veel meer dan de Palestijnen en hun geschiedenis.

Omdat de geschiedenis van het Palestijnse volk voornamelijk onbekend blijkt te zijn en er ook een vertekend beeld waargenomen wordt van het huidig Israëliisch-Palestijns conflict, werd er een analyse gemaakt van vele handboeken geschiedenis en aardrijkskunde die in het secundair onderwijs in Vlaanderen gebruikt worden.

Het onderzoek beperkt zich tot de voorstelling van de relatie Israëli-Palestijnen in de handboeken geschiedenis en aardrijkskunde (1980-1994).

De Palestijnen verschijnen in deze boeken pas in de twintigste eeuw en dit naar aanleiding van de joodse problematiek.

Uit de veelheid van historische en geografische gegevens van Palestina worden de Israëliische en joods-christelijke aspecten overbelicht en de Palestijns-Arabische en islamitische onderbelicht.

De historische, cultureel-religieuze, economische en geografische achtergronden van de gebeurtenissen blijven onduidelijk, zeker voor opgroeiende jongeren. Deze achtergronden op een objectieve en evenwichtige manier verhelderen is dan ook de opdracht van leraars geschiedenis en aardrijkskunde in het Middelbaar Onderwijs.

Het onderzoek spitst zich toe op de voorstelling van de relatie tussen Palestijnen en Israëli, vooral na WO II.

Deze studie is maar een eerste, schuchtere poging en heeft geenszins de bedoeling om de pro-Israëliische lezing te vervangen door een exclusief Palestijnse, maar wel om voldoende argumenten en materiaal te bieden om de twee gezichtspunten evenwichtig weer te geven.

De studie is ook slechts een begin, waarschijnlijk werden niet alle handboeken onderzocht en ook het didactische gedeelte kwam nog niet aanbod.

Omdat geschiedenis schrijven altijd een vrij subjectief gebeuren is, altijd geschreven wordt vanuit 'een beschouwen van een gebeurtenis', bovendien ook geschreven wordt door een persoon die een bepaalde kijk, visie of overtuiging heeft en leeft in een bepaalde 'tijd', willen we ook de 'andere' kant van de medaille laten zien, namelijk de geschiedenis zoals de Palestijnen die ondergingen.

Kritische geschiedschrijving van de kant van een aantal joodse historici heeft er toe bijgedragen de zionistische 'mythen' te ontmaskeren. De ontmaskering van deze mythen opent de ogen voor de eigen geschiedenis van het Palestijnse volk.

*Het recht op hun geschiedenis hoort tot het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnen.*¹

Het Palestijnse volk heeft niet alleen 'recht' op zijn geschiedenis, maar ook het recht dat zijn geschiedenis, evenals de joodse geschiedenis, door ons gekend is.

Hier volgt de analyse van verscheidene handboeken, geschiedenis en aardrijkskunde, geordend volgens de traditionele historische periodes.

De weergave van geciteerde stukjes uit de handboeken gebeurt 'onderstreept', gevolgd door bedenkingen, aanvullingen en dikwijls minder bekende, maar zeer relevante citaten, cursief, rond belangrijke gebeurtenissen.

Van hieruit kunnen we dan misschien door de vergelijking van de 'bekende' geschiedenis met minder of onbekende historische feiten of citaten komen tot de historische realiteit. Want daar gaat het ons om: dat de leerstof in de handboeken de historische realiteit weergeeft, of, dat men verschillende geschiedenisbeelden naast elkaar legt zodat studenten de kans krijgen het kritisch te benaderen. Want het huidige beeld is, zoals elk geschiedenisbeeld, onvolledig, voorlopig, veranderlijk.

*Het kost dikwijls veel moeite om die te leren kennen. Want de betrokkenheid bij de joodse traditie als bron van de Bijbel en de bewustwording van wat het joodse volk in de West-Europese geschiedenis is aangedaan, belemmert dikwijls lange tijd het kennismakingsproces.*²

Angst voor het antisemitisme enerzijds - alsof het volk van de joden het enige semitische volk is - maakt velen van ons uiterst voorzichtig.

Anderzijds is er ook wantrouwen bij het kennismaken van Palestijnsgeoriënteerde geschiedschrijving.

*Meestal duurt het lang voordat we ons vragen durven stellen ten aanzien van de Zionistische geschiedschrijving en de Westerse benadering van de geschiedenis over het ontstaan van de staat Israël.*²

*Men vergeet vaak hoe recent de vernietiging van Palestina is. Professor Janet Abu-Lughod heeft een beschrijving gegeven van de uniekheid en nabijheid van deze tragedie. Over de ontmanteling van de Palestijnse maatschappij schrijft zij het volgende:*³

"Met uitzondering van het uitroeien van de Tasmaniërs kent de moderne geschiedenis geen geval waarin de bijna complete vervanging van de autochtone bevolking van een land door een buitenlandse populatie is bereikt binnen het korte tijdsbestek van twee generaties. En toch is dit in feite wat men al heeft willen bereiken in Palestina sinds het begin van de twintigste eeuw."

Zij waarschuwt voor het vergeten van "de verbazingwekkende recentheid" van de vernietiging van Palestina:

¹ t Thuis van Palestijnen in Israël 1990, contactbrief van de stichting "Vrienden van Nazareth" in Tilburg, p.4

² t Thuis van Palestijnen in Israël 1990, contactbrief van de stichting "Vrienden van Nazareth" in Tilburg p.2-3

³ Janet Abu Lughod "The Demographic Transformation of Palestine", in Ibrahim Abu Lughod ed. "The Transformation of Palestine" (Evanston, Ill., Northwestern University Press 1971) pag. 139, geciteerd bij Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, 1988, p.7

*"Onze natuurlijke geneigdheid om te veronderstellen dat wat vandaag bestaat er altijd al is geweest, zorgt misschien voor gemoedsrust, maar alleen ten koste van de vreselijke prijs van het ontkennen van de realiteit. En wanneer de historische realiteit wordt ontkend, wordt ons vermogen om te begrijpen en zinvol te reageren op het heden evenzeer vernietigd."*³

Bij een oppervlakkige lectuur van deze analyse kun je de indruk krijgen dat een handboek dat veel geciteerd wordt, echt onder vuur wordt genomen. Hierop moeten we twee correcties maken. Om te beginnen komen hier alleen handboeken ter sprake die het probleem van de verhouding Palestina-Joden/Israël-Palestijnen behandelen en dat is juist lovenswaardig. Hoe meer tekst over dat probleem, des te meer kans op kritische opmerkingen. Verder moet hier nog eens onderstreept dat we geenszins de auteur(s) viseren. Fouten of misvattingen in handboeken tonen in de eerste plaats aan dat gekwalificeerde auteurs het moeilijk hebben om correcte wetenschappelijke informatie over dat probleem in handen te krijgen. In deze analyse wordt dan ook een poging gedaan om belangrijke informatie door te geven.

In de analyse worden de handboeken aangegeven met de titel.

Enkel Chrono 6 slaat op Chrono 6, Louis Teetaert, 1982, omdat in Chrono 6, Het eigentijdse gebeuren, Lieve Declerck, Geert Messiaen, Paul Van Damme, 1994, niets werd gevonden over conflict.

1. BEELDVORMING OVER HET ISRAELISCH-PALESTIJS CONFLICT

1.1. Periode vóór 1917

1.1.1. De Kanaänieten, de oorspronkelijke bewoners van het gebied, nog vóór de Israëlieten en de Filistijnen, worden verscheidene malen 'vergeten'.

1.1.1.1. Handboeken

1. Fundamenten 1, p. 139:

"Titel: Fenicië en Israël"

In het drie pagina's tellende hoofdstuk vinden we enkel één zinnetje dat ook de Kanaänieten vermeldt (p.141): "Aanvankelijk streden de Israëlieten tegen de oorspronkelijke bewoners, de Kanaänieten en de Filistijnen."

Wel krijgen we één pagina over de Feniciërs en hun ontwikkelingen die ook aan de basis van onze cultuur liggen!

2. Tijdspeegel 1, p.133 :

"In de smalle verbindingsstrook tussen Egypte en Mesopotamië, in het huidige Libanon en Israël, verbleven ca. 1200 v.C. een drietal volken: de Israëlieten, de Filistijnen en de Feniciërs."

3. Documentatiemappen geschiedenis 1: p.99-100-101-102-103:

"Een nieuw leven in Kanaän": gaat enkel over de Israëlieten in Kanaän, maar geen woord over de Kanaänieten.

4. Cultura 1, p.76-79:

hier vinden we minimum het land Kanaän en dat het "een verzameling was van onafhankelijke stadstaatjes". Maar meer ook niet.

5. Geschiedenis 1, p.52:

het verhaal van de Hebreërs zonder iets over de andere volkeren, enkel "Het was deze verdeeldheid, die hen als prooi overleverde aan de roofzucht van de naburige volkeren."

1.1.1.2. Commentaar

1.1.1.2.1. Anton Wessels

Zoals in het algemeen nu wordt ingezien, heeft de verovering van Kanaän niet zo plaatsgevonden als het boek Jozua bij oppervlakkige lezing schijnt te suggereren.

In waarheid leefden de Israëlitische stammen na de intocht geenszins zo afgezonderd en afgescheiden van de Kanaänieten, maar woonden voornamelijk vreedzaam met hen samen...

Het samenleven van Israëlieten en Kanaänieten leidde kennelijk ook tot het overnemen van kultusgebruiken (Richteren 3,6). De 'invasie' van de Israëlieten was geen veroveringstocht in de

militaire zin van het woord. De stad Jericho bijvoorbeeld was allang verwoest ten tijde van de intocht. Historisch gesproken moet het aanvankelijk gegaan zijn om een vreedzame vestiging van de Israëlieten in de bergen, terwijl de steden voornamelijk in handen van de Kanaänieten bleven.

In Jozua's tijd was de aanspraak op het land meer ideaal dan werkelijkheid. In het algemeen kan gezegd worden dat de vlakten niet veroverd waren. De kust was toen reeds in bezit van de Filistijnen.

Zij waren één van de zeevolken, die zich ongeveer terzelfdertijd met de Israëlieten in Kanaän aan de kust vestigden. Maar ook in de bergen bleven nog onveroverde gebieden bestaan. Aangenomen mag worden, dat vele Kanaänieten in het zuiden van Palestina in de stam Juda opgingen.⁴

1.1.1.2.2. Edward Said

In het land Palestina ontstond een van de oudste van alle beschavingen. Eeuwen voordat de eerste Hebreeuwse stammen naar het gebied trokken "ontwikkelde zich in Palestina een unieke cultuur. In deze periode werden in Palestina de oudste, voor zover bekend, permanente dorpen ter wereld gebouwd." Palestina is ook de geboorteplaats van het stedelijke leven. Het is "de enige plek op aarde waar men een negenduizend jaar oude stad kan vinden." Jericho is de oudste permanent bewoonde stad ter wereld, "vierduizend jaar ouder dan enige andere tegenwoordig bekende stedelijke nederzetting." Het is een van de grootste ironieën van de geschiedenis dat in het midden van de twintigste eeuw - de gouden eeuw van het recht op zelfbeschikking van de volkeren - Palestina verdween van de wereldkaart.⁵

In het land van Kanaän woonden de Kanaänieten reeds voordat er sprake was van joden.

Volgens een stroming trokken de Hebreëen als nomaden vanuit Egypte Kanaän binnen rond 1200 v.Chr. Pas 200 jaar na hun binnenkomen verenigden de verschillende nomadenstammen zich en konden zij een joods koninkrijk (koninkrijk van David) opbouwen, dat slechts 74 jaar standhield.

Aan de kust waar vooral de Filistijnen woonden, zijn ze niet gekomen. Het was trouwens nooit een volledig joods land, maar een land met een belangrijke joodse aanwezigheid. Ze maakten nooit de meerderheid van de bevolking uit.

Volgens een nieuwe stroming zouden ze inheems zijn. Zie hierover verder in 1.1.6.

1.1.2. Het wordt soms voorgesteld alsof de joden een joodse staat hadden onder de Romeinse bezetting.

1.1.2.1. Handboeken

1. Cultura 1 p.78:

Opstanden tegen de Romeinse bezetter waren de oorzaak van de vernietiging van Jeruzalem en van de tempel in 70. De burcht van Massada bood het langst weerstand. Grote groepen Joden werden verbannen. Dit betekende het einde van hun staat.

⁴ Anton Wessels, Ten Have/Baarn, 1990, p.21-22

⁵ 2 p.5

1.1.2.2. Commentaar

Onder de Romeinse bezetting hadden de joden, noch de Palestijnen een 'staat'. Wel hadden de joden bevoorrechte relaties omwille van hun collaboratie met de Romeinen (Pompejus in 63 v.Chr. en nadien hun steun aan Caesar):

Prof. Dequeker

"Pompejus nam het nadien op voor Hyrkanos, omdat die in 63 v. Chr. de poorten van Jeruzalem voor het Romeinse leger had geopend..."

Toch behield het land een zekere zelfstandigheid: de joden werden erkend als een eigen natie. Wel werd de koningstitel afgenomen van de Hasmoneeën. Hyrkanos zou alleen hogepriester zijn, belast met de functie van gouverneur. In de strijd tussen Caesar en Pompejus koos Hyrkanos de zijde van Caesar. Samen met het leger van de Idumeeër Antipater kwam hij Caesar ter hulp bij Pelusium. Beiden werden nadien door Caesar beloond... Voor de joden in de diaspora vaardigde Caesar beschermende maatregelen uit."⁶

1.1.3. Werden de joden door de Romeinen verdreven uit Palestina?

1.1.3.1. Handboeken

1. Geschiedenis 1 p.53:

- In 70 werd de tempel tot op de grond afgebroken. Een kleine groep Joden mocht in Palestina verblijven, maar de meerderheid werd over de hele toenmalige wereld verspreid (diaspora).

- Door de Romeinen werden zij uit hun land verdreven. Pas in 1948 wordt een nieuwe staat Israël gesticht, die zich voortdurend moet verdedigen tegen de Palestijnen.

2. Als in een spiegel, p.148:

Ondanks de 'belofte' van Jahweh werd het joodse volk in de 2e eeuw door de Romeinen en vanaf de 7e eeuw door de Arabieren uit 'zijn' land verjaagd.

3. Memo, p.168:

Een eerste keer in 70 na Christus en een tweede keer in 135 kwamen de joden in opstand tegen de Romeinen. De eerste opstand leidde tot de verwoesting van de tempel van Jeruzalem en de tweede tot de diaspora, de zwerftocht van de uit hun land verdreven joden die naar de vier windstreken werden verspreid.

4.'n Kijk op de actualiteit: p.57 :

Palestina: het gebied tussen de Middellandse Zee en de Jordaan, het vroegere Beloofde Land van de Joden, waaruit ze omstreeks het jaar 70 verjaagd werden door de Romeinen...

Verbannen: de verspreiding van de Joden heet 'diaspora' en duurt nog altijd voort.

- verspreiding staat niet gelijk met verbanning!

⁶ Prof. Dequeker, Geschiedenis van het jodendom en het zionisme, Acco, 1982, p.28-29

Cultura 1 geeft duidelijk aan dat Jeruzalem en de tempel vernietigd werd door de Romeinen. Maar schrijft dan "Grote groepen Joden werden verbannen. Dat betekende het einde van hun staat." waardoor het niet duidelijk is dat de joden uit Jeruzalem of uit het land werden verdreven:

5. Cultura 1 p.78:

Opstanden tegen de Romeinse bezetter waren de oorzaak van de vernietiging van Jeruzalem en van de tempel in 70. De burcht van Massada bood het langst weerstand. Grote groepen Joden werden verbannen. Dit betekende het einde van hun staat.

1.1.3.2. Commentaar

In 70 of in 135 werden de joden verdreven uit Jeruzalem, maar niet uit Palestina. Merken we op dat er geschreven staat "uit hun land": dit wordt niet gezegd als het in de oorlog van 1948-1949 of later om de Palestijnen gaat.

1.1.3.2.1. Prof. Dequeker:

*"In deel 3 van dit dossier bleek reeds dat de joodse diasporagebieden in Mesopotamië, Egypte en Klein-Azië veel ouder zijn dan het jaar 70 en dat ze niet altijd ontstonden ingevolge verbanning of deportatie... Na de mislukte opstand tegen Rome werden de joden niet verbannen."*⁷

1.1.3.2.2. Abraham Léon:

*"Les Juifs jouissaient d'une condition privilégiée dans l'Empire romain... Le fait qu'à Alexandrie seul habitaient près d'un million de Juifs suffit pour caractériser leur rôle principalement commercial dans la Dispersion qui comptait trois millions et demi de Juifs plusieurs siècles avant la prise de Jérusalem, alors qu'un million à peine continuaient à demeurer en Palestine".*⁸

1.1.3.2.3. Maxime Rodinson:

*"La nation juive se dédoubla en une diaspora formée de groupes locaux multiples et en un "établissement" (en hébreu yishouv) Juif Palestinien. Ce dernier ne fut anéanti en aucune façon - quoi qu'en disent les thèses courantes diffusées pour des raisons différentes par les Eglises chrétiennes et par le nationalisme juif religieux ou laïque - par la destruction de l'Etat Juif par Pompée en 63 A.V.J.C. ni par la répression des révoltes juives de 66-70 et de 132-135 par Titus et par Hadrien."*⁹

1.1.3.2.4. Lucas Grollenberg:

Het is niet waar dat de verspreiding van de joden over de wereld te wijten is aan de Romeinen, die hen in 70 uit hun land verdreven zouden hebben. De vrijwillige verspreiding, 'Diaspora' is zo oud als het jodendom zelf, dat immers ontstond tijdens de Babylonische ballingschap. Toen Cyrus de Pers de terugkeer naar Juda toeliet, verkoos de grote meerderheid der gedeporteerden in Babylonië te blijven wonen. Er waren overigens toen al Judeeërs buiten hun land gevestigd, in

⁷ Prof. Dequeker, Geschiedenis van het jodendom en het zionisme, Acco, 1982, p.34

⁸ Abraham Léon, La conception materialist de la question Juive, Paris 1946 (herdruk Parijs 1968) p.54

⁹ Maxime Rodinson, Peuple Juif ou problème Juif?, Parijs, 1981, p.88

*Damascus, als handelaren, en ook in Egypte. Tijdens de volgende eeuwen breidde die Diaspora zich gestadig uit. In Jezus'tijd waren er gemeenschappen van joden te vinden in vrijwel alle centra van het Romeinse Rijk, tot in Spanje en Gallië toe. Hun aantal wordt door kenners van die tijd geschat op 5 miljoen, dat is 8% van de gehele bevolking van het rijk.*¹⁰

1.1.4. Alsof de joden uit hun land wegtrokken en er ondertussen Arabieren gingen wonen.

1.1.4.1. Handboeken

1. Geschiedenis 1 p.53:

In 70 werd de tempel tot op de rond afgebroken. Een kleine groep Joden mocht in Palestina verblijven, maar de meerderheid werd over de hele toenmalige wereld verspreid (diaspora). Steeds opnieuw, zelfs tot in onze tijd, werden zij blootgesteld aan vreselijke vervolgingen. In Palestina gingen ondertussen Arabieren wonen.

2. Geschiedenis 6, p.83:

Palestina (ong. het huidige Israël), was na de Joodse uittocht of diaspora (1ste eeuw van onze tijdrekening) een Arabische (muzelmaans) gebied geworden.

1.1.4.2. Commentaar

Vele Palestijnse (=inwoner van Palestina) joden trokken weg uit Palestina vòòr en na 70, zonder verdreven te worden. Maar de meerderheid van de Palestijnse bevolking is er blijven wonen. De Palestijnen (waaronder ook Palestijnse joden) werden enkel in 637 door de Arabieren bezet. Daardoor gingen ze Arabisch spreken en velen bekeerden zich tot de islam. (en niet in de 1° eeuw na Christus, zoals aangehaald in Geschiedenis 6).

zie ook 1.1.3.2.

1.1.5. Het bijbelse beloofde land: "Twintig eeuwen lang bleven zij terugverlangen naar dat land, terwijl zij overal vernederd en vervolgd werden; eindelijk hebben zij nu hun land terug."

1.1.5.1. Handboeken

1. Documentatiemappen 6, p.250:

De terugkeer van de joden naar het Beloofde Land

In de eeuwenlange diaspora heeft de terugkeer naar het beloofde land centraal gestaan in het geloof en het denken van de joden.

2. Tijdspeegel 1, p.141

¹⁰ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.171

Pas in 1948 ging die aloude droom in vervulling door de oprichting van de staat Israël. Van 70 na Chr. springt men ineens naar 1948 : de vervulling van de aloude droom door de oprichting van de staat Israël!

3. Geschiedenis 1 p.53:

Pas in het begin van de 20ste eeuw begonnen de Joden naar het land van hun voorvaderen terug te keren. De behoefte aan een eigen staat, waar ze zich veilig zouden voelen, werd vervuld door de oprichting van de staat Israël in 1948. Dit gebeurde tot misnoegen van de Palestijnen, die daar reeds meer dan duizend jaar woonden.

4. Twintigste Eeuw p.299:

Titel: De zionistische droom / Het Beloofde Land

5. Onze eeuw - Toen p.69:

Het land, waarin talrijke joden tijdens de 19de en 20ste eeuw immigreerden, was geen onbewoond gebied, maar behoorde aan de Palestijnen, een Arabische volksstam, al eeuwenlang in Palestina - het vroegere Beloofde Land van de joden- gevestigd.

1.1.5.2. Commentaar

1.1.5.2.1. Lucas Grollenberg :

De joodse gemeenschappen in de wereldwijde Diaspora onderhielden wel betrekkingen met hun geloofsgenoten in Judea, en zolang de tempel bestond stuurden velen hun bijdragen daarheen voor de offerdienst. Sommigen reisden er ook heen als pelgrims. Maar de gedachte aan een 'terugkeer' leefde nergens. Op veel plaatsen namen heidenen, aangetrokken door de verhevenheid van het joodse godsbegrip en de hoge ethische opvattingen der joden, waar zij ook naar leefden, de joodse godsdienst aan, als 'proselyten'. Later, in het bijzonder in Oost-Europa, gingen soms hele volksstammen tot het joodse geloof over. De gedachte dat daardoor Palestina automatisch hun vaderland werd, kon uiteraard niet opkomen.

Wij hebben gezien dat de omstandigheden van de 19° eeuw en de figuur van Theodor Herzl nodig zijn geweest om het besef te wekken dat de joden een volk vormen in de zin van een 'natie' en dat zij daarom een eigen land moeten hebben, resp. hun oude vaderland moeten terugkrijgen. Vóór Hitler slaagde een intensieve bewerking van de joden in de westelijke wereld er niet in, die gedachte bij de massa ingang te doen vinden. Volgens een studie van 1931 waren er bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog, 1914, slechts 130 000 zionisten onder de 13 miljoen joden die toen buiten Palestina leefden.¹¹

1.1.5.2.2. Chaim Weizmann, een medestander van Herzl:

Weizmann wist dat het nationalistische zionisme op grote weerstand zou stuiten bij de Engelse joden. Veel gemakkelijker zouden de niet-joodse Engelsen voor die ideologie te winnen zijn. Voor de bijbelvasten onder hen had de gedachte van een 'terugkeer uit ballingschap' de aantrekkelijkheid van een soort vervulling van wat er in de bijbel stond.¹²

¹¹ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Bilthoven, 1970 p.172

¹² Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Bilthoven, 1970 p.38

Vóór en na de eerste Wereldoorlog stond de meerderheid van de joden helemaal niet achter het zionisme. Het werd door heel wat vooraanstaande joden in vraag gesteld.

1.1.5.2.3.

Op 5 maart 1919 publiceerde de New York Times een protest, ondertekend door het congreslid Julius Kahn en dertig vooraanstaande joden in Amerika. Uit deze lange brief zij het volgende geciteerd:

"...Maar wij waarschuwen en protesteren met klem tegen de eis van de zionisten om de joden te organiseren als een nationale grootheid die, nu of later, een soeverein gebied in Palestina zal krijgen. Deze eis miskent niet alleen de lijn van de historische ontwikkeling der joden, die tweeduizend jaar geleden ophielden een natie te zijn. Maar zij beperkt en vernietigt misschien de wijdere aanspraken van joden op het volle genot van burgerschap en mensenrechten in alle landen waarin die nog niet zijn veilig gesteld. Juist omdat het nieuwe tijdperk dat de wereld nu ingaat, ernaar streeft dat overal regeringen worden gevestigd op echt democratische grondslagen, daarom verwerpen wij het zionistische project van een 'nationaal tehuis' voor het joodse volk in Palestina.

...Wij vragen dat Palestina een vrije en onafhankelijke staat wordt, met een democratisch bestuur dat geen enkel onderscheid in geloof, ras of etnische afkomst zal erkennen, en met voldoende macht om het land tegen elke vorm van onderdrukking te beschermen. Wij wensen Palestina niet georganiseerd te zien als een joodse staat, nu niet en nooit in de toekomst." ¹³

1.1.5.2.4. Beschouwing van Albert Einstein:

" Wij zijn geen joden meer van de tijd der Makkabeeën. Terugkeer tot een natie in de politieke zin van het woord zou gelijkstaan met het vaarwelzeggen van de vergeestelijking onzer gemeenschap die wij danken aan het genie van onze profeten'." ¹⁴

1.1.5.2.5. De Amerikaanse rabbijn Jacob Petuchowsky:

Het verbinden van goden en erediensten met bepaalde landstreken is geen typisch joodse verworvenheid. Het was een patroon van het oude heidendom... Wie toch volhoudt dat Israëls geloof voor alle tijden gebonden is aan een bepaald land, en dat het leven volgens de wil van God aardrijkskundig is bepaald, verdedigt niets minder dan een terugkeer naar de territoriale goden van het oude heidendom en loochent de profetische aanspraak dat 'God groot is buiten de grenzen van Israël'." ¹⁵

¹³ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.51.

¹⁴ Beschouwing van Albert Einstein, Out of my later years, NY, 1950 p.263

¹⁵ De Amerikaanse rabbijn Jacob Petuchowsky, Zion reconsidered, Twayne New York, 1966 p.8, geciteerd bij Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970 p.64

1.1.6. Het Oude Testament wordt gebruikt als historisch gegeven.

1.1.6.1. Handboeken

1.a. Documentatiemappen geschiedenis 1 p.99:

De Israëlieten kwamen tot het geloof in slechts één God.

Na eeuwen omzwervingen veroverden de Israëlieten of Hebreëen in de 13de eeuw v.Chr. langzaam een groot deel van Palestina. Zij ontwikkelden er zich van herders tot een landbouwvolk...

God, die de Israëlieten als Zijn uitverkoren volk beschouwde, openbaarde zich aan Mozes...

- p.100:

* info 1: Op zwerftocht naar het Beloofde Land = route van Abraham en Mozes, het Israëlietische Rijk onder David.

* info 3: Het land van melk en honing

Jahwe sprak tot Mozes: "Zend mannen uit om Kanaän te verkennen, het land dat Ik aan de Osraëlieten geef." ... (Naar Numeri, hfdst.13)...

p.101:

* info 4: David, of een leven voor Israël...

* info 5: Tranen om Jeruzalem... (Naar psalm 137)

- p.102:

* info 6: Hoor, Israël! (Uit Deuteronomium 6,4-5)

* info 7: Het gouden kalf ... (Naar J.KLink, Bijbel voor de kinderen, dl.I)

- p 103: * info 8 Basis van drie godsdiensten (Genesis 12,1-3) ... (Galaten, 3,6-7) ... (Soera 6, 81)

1.b. Documentatiemappen geschiedenis 1, handleiding

- p.116:

Uitleg over de info's van Documentatiemappen 1 (zie hierboven)

- p.117: (vragen over de info's hierboven)

* Info 1: Waar woonde Abraham oorspronkelijk?

Waarom trok Abraham weg uit zijn land?

Volg de route van Abraham op de kaart...

Lees nog eens de bezittingen van Abraham na...

*... De Bijbel is niet alleen een historisch document, maar voor velen een boodschap..

2. Cultura 1

- p.76:

1. De lange tocht.

Vanuit Oer in Mesopotamië vertrok Abraham met zijn familië naar het (door Jaweh, God) Beloofde Land...

2. Een eigen land...

Toen ze baas waren in het nieuwe land, verdeelde het volk van Mozes zich in twaalf stammen, genoemd naar de zonen van Jacob...

3. Ballingen komen terug

Profeten waarschuwen vergeefs dat er een politieke en godsdienstige eenheid nodig was. Vooral de trouw aan God, Jaweh, benadrukten zij....

- p.78: Het uitverkoren volk

... Het verhaal van het Joodse volk kennen we vooral via het heilige boek, de bijbel. In 24 kronieken vertelt dat werk hoe Jaweh, de ene God, en het volk van Israël samenleefden. Deze verhalen werden eerst mondeling doorgegeven, veel later pas werden ze opgeschreven. Dat maakt het vaak moeilijk om de gebeurtenissen juist te dateren... Het christendom, dat in heel Europa verspreid werd, is een van de belangrijkste bronnen van onze (huidige) beschaving.

- p.79:

* De tien plagen van Egypte...

* Het oordeel van Salomo

* De tempel van Salomo

Wat je moet kennen:

° de weg(en) die het uitverkoren volk volgde naar Palestina

° dat de zwervers (nomaden) een vaste verblijfplaats zochten en vonden

° de opeenvolging van verdeeldheid, eenheid, ballingschap... m.a.w. de staatsvormen

* hoe een staat verdween

* waarom het volk belangrijk was en bleef

Wat je moet kunnen:

* op de kaart aanduiden:

- het Beloofde Land

- de tocht van Abraham

- de tocht van Mozes

- Israël en Juda

- de Dode Zee, de Jordaan

* op de tijdband aanduiden

- het verblijf in Egypte
- de periode van de koningen
- de tijd van de ballingschap
- * de belangrijkste delen van de tempel beschrijven

3. Geschiedenis 1

- p.52: Hebreeërs worden Joden

Vragen/Taken/Opdrachten

1. Zoek eens op wat 'cherubijnen' betekent. Waar hebben we nog van gevleugelde stieren gehoord?
2. Waarom mocht men het heilige der heiligen niet betreden?
3. Wat bewijst de grote rijkdom van koning Salomon?

p.53: Vragen/Taken/Opdrachten

4. Deze tijdstraat geeft een samenvatting van de twee lessen: zet de verschillende grote periodes van de Joodse geschiedenis op een tijdlijn.

Van 70 springt men ineens naar 1948 en de Palestijnen komen in 7 regels aan bod, maar vrij negatief:

In 70 werd de tempel tot op de rond afgebroken. Een kleine groep Joden mocht in Palestina verblijven, maar de meerderheid werd over de hele toenmalige wereld verspreid (diaspora). Steeds opnieuw, zelfs tot in onze tijd, werden zij blootgesteld aan vreselijke vervolgingen. In Palestina gingen ondertussen Arabieren wonen. Pas in het begin van de 20ste eeuw begonnen de Joden naar het land van hun voorvaders terug te keren. De behoefte aan een eigen staat, waar ze zich veilig zouden voelen, werd vervuld door de oprichting van de staat Israël in 1948. Dit gebeurde tot misnoegen van de Palestijnen, die daar reeds meer dan duizend jaar woonden. De ruzie leidde tot meerdere bloedige oorlogen gedurende de laatste veertig jaar. Zowel Joden als Palestijnen kunnen historische rechten op het grondgebied laten gelden. Kan het probleem opgelost worden?

Uit de Samenvatting: * Door de Romeinen werden zij uit hun land verdreven. Pas in 1948 wordt een nieuwe staat Israël gesticht, die zich voortdurend moet verdedigen tegen de Palestijnen.

In Geschiedenis 1 Werkboek:

In "Zeker weten:" komen enkel vragen over de joodse geschiedenis aanbod die behandeld werd.

In "We gaan er dieper op in:" idem,

maar in n°4: Voor degenen die verder willen zoeken en kijken hoe het nu met de Joden gesteld is!"

1. Zoek een kaart van de huidige staat Israël (in atlas, weekblad, krant). Vergelijk de huidige grenzen met die van de Gouden Eeuw.

2. Waar wonen nu de Palestijnen?

3. Wat betekent PLO? bezette gebieden?

Verscheidene vragen over de Palestijnen, maar geen enkele informatie: moet de informatie uit een weekblad of een krant gehaald worden?

4. Fundamenten 1:

p.141:

- Ongeveer in dezelfde periode duikt een ander "klein" volk op, dat eveneens van enorme betekenis is voor ons geestelijk erfgoed nl. de Israëlieten...

Dat we toch vrij veel over hen weten, is te danken aan het Oude Testament, een bundel geschiedenisverhalen, wetten, poëzie, wijsheidsliteratuur enz. Dit Oude Testament, dat -samen met het Nieuwe Testament de Bijbel vormt, is goed bewaard, omdat de godsdiensten, die op dit boek zijn gebaseerd, vandaag nog bestaan....

De archeologie heeft ruimschoots de juistheid van deze latere boeken als historische bron aangetoond.

5. Beschavingen 1:

- p.43:

Document 16: Het verhaal van de zondvloed

Dit document, en ook nog het volgende, geven je een uittreksel uit de bijbel. Zij geven de kijk van gelovige joden weer op de verhouding van de mens in het algemeen tegenover een liefdevolle God (Jahwe)). In je lessen godsdienst leer je welke boodschap de bijbel wil geven. De bedoeling ervan is niet een juist beeld van gebeurtenissen uit het verleden te geven. Toch zijn de feiten die als achtergrond worden aangehaald wel waarachtige gebeurd. Om die feiten is het ons in de geschiedenis te doen. (Genesis 6:5 - 7:4)

- p.109:

Israël, een herdersvolk met een totaal andere kijk

Daarom is het zo opvallend dat we bij een Aramees herdersvolk, dat zich vanaf 1500 v.C. in Palestina kwam vestigen, een totaal andere kijk op het opperwezen aantreffen. ...

6. Tijdspiegel 1

- p.139:

De roeping van het 'uitverkoren volk'

Het verbond met Jahweh ...

De uittocht uit Egypte onder leiding van Mozes...

7. Kruispunten 3

p.49: De Hebreërs vereerden één God

p.51: De tochten van het joodse volk

De tien geboden

Jesaja voorspelt de verlosser

1.1.6.2. Commentaar

1.1.6.2.1. Lucas Grollenberg:

*Het werkelijke verloop der gebeurtenissen bleek, zoals gezegd, anders te zijn dan de bijbelse verhalen suggereerden zolang ze (ten onrechte) als historie gelezen werden. Maar tegelijk kwamen bij de nieuwe benadering allerlei andere dingen aan het licht. Het oude Israël bleek in zijn taal, gewoonten en instellingen door en door een kind van zijn oud-oosters milieu te zijn, en bijna alles ontleend te hebben aan zijn voorgangers en zijn bureu.*¹⁶

*"Wij moeten eenvoudig toegeven dat wij over de werkelijke gang van zaken, dus over het feitelijke historische proces van het binnendringen der Israëlitische stammen in Kanaän en hun vestiging aldaar, heel weinig met zekerheid kunnen zeggen".*¹⁷

1.1.6.2.2. Lukas Catherine, De Bijbel als historische bron¹⁸

Het standpunt van de hedendaagse wetenschappelijke archeologen

De moderne wetenschappelijke Bijbelstudie begon toen George Smith in 1872 constateerde dat het zondvloed-verhaal terugging op een episode in het Gilgamesh-epos. Nu is geen enkele archeoloog nog bereid de Bijbel als historische bron te aanvaarden.

De Bijbel werd geschreven nadat de priesterkaste uit de Babylonische ballingschap was teruggekeerd, dus na 538 voor Christus.

Enkele citaten van wetenschappers in dit verband:

*- J.A. Soggin: "De Bijbel is geen geschiedenisboek maar een document met ideologische en theologische bedoelingen."*¹⁹

*- Peter James: "Adam, Noah en de anderen behoren tot het domein van de specialisten in de antropologie en mythologie, niet tot dat van de historici."*²⁰

*- William Dever: "Er is geen enkele archeologische aanduiding, die er maar zou kunnen op wijzen dat Abraham werkelijk heeft geleefd of dat hij van Mesopotamië naar Kanaän is geëmigreerd, dat er ooit een Jozef was die naar Egypte trok.... Wij vinden geen spoor terug van Mozes of van een Israëlitische aanwezigheid in Egypte, laat staan van de Exodus...."*²¹

¹⁶ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.141

¹⁷ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.148

¹⁸ Lukas Catherine, De Bijbel als historische bron, niet gepubliceerde tekst

¹⁹ Sogin J.A., A history of Israel, from the Beginning to the Bar Kochbar revolt, A.D. 133)

²⁰ James P., Centuries of darkness, Rutgers University Press, New Jersey 1991, p.165

²¹ Dever W.G., Recent Archeological Discoveries and Biblical Research, University of Washington Press 1990, p.24

- Over de intocht in Palestina schrijft Dame K.M. Kenyon: "Wij vonden geen spoor van bewoning in Jericho, dat dateert uit de dagen van Joshua" ²² en enkele bladzijden verder: "Zelfs de fameuze wallen bleken niet bestaan te hebben. En hetzelfde gold voor de tweede veroverde stad, Ai." ²³

- De intocht van de Israëlieten in Palestina wordt nu meestal als louter mythe omschreven (met eventuele liturgische achtergrond). Ivan Engnell toonde dit als een van de eersten aan in "Critical Essays on the Old Testament." ²⁴

Tijdens de laatste jaren gaat men zelfs nog een stap verder. Vanaf de jaren '90 wordt er zelfs aan getwijfeld of er een immigratie is geweest.

Er is een stroming die zegt dat er geen militaire verovering was, zelfs geen vreedzame penetratie, maar dat "recent archeologisch onderzoek heeft uitgemaakt dat Israël inheems was in Palestina". ²⁵ De meest voorkomende hypothese is nu dat het aan de macht komen van de Israëlieten eerder iets was als een revolte van de boeren in het hoogland tegen de steden.

In ieder geval zijn er "geen inscripties gevonden die melding maken van de grote profeten of de grote koningen David of Salomon. Het oudste document, dat ondubbelzinnig naar een personage uit de bijbel verwijst, is de stele van koning Mesha van Moab, die de regeringsjaren van de (kleine) koningen Omri en Ahab (9de eeuw voor Christus) vermeldt." ²⁶

Voor Salomon is dit des te opvallender omdat hij de dochter van de Farao zou gehuwd hebben, iets wat zelfs Hittitische koningen niet was toegestaan. Toch is een dergelijke uitzonderlijke gebeurtenis in geen enkel Egyptisch document terug te vinden.

De chronologie van Israëls geschiedenis, zoals die in de boeken Rechters en Samuel staat beschreven is "louter verbeelding, een constructie om een 1000-jarige aanwezigheid in Kanaän te kunnen laten gelden op het moment van de terugkeer uit ballingschap". ²⁷

Al deze beweringen komen niet van marginale zonderlingen, maar van bekende archeologen, wier boeken worden uitgegeven door "University of Washington, Dever", Rutgers University Press, James etc...

Eigenlijk begint de geschiedenis van Israël maar echt na de ballingschap.

Wie waren de Israëlieten? Zelfs de Bijbel geeft toe dat zij een grote menggroep waren, ook al kwamen volgens dit boek de meesten uit ballingschap in Egypte. In de woestijn vermengden zij zich al met de Midiyanieten en Moabieten, daarna met Gibeonieten, Jebusieten, Jerahmeëlieten, Kenieten en Hebreëuwen. (Midiyanieten: Ex. 12.38, Num. 10.29; Moabieten: Num. 25.1-5; Gibeonieten: Josh. 9, I Sam. 21; Jebusieten: Josh. 15.63; Rech. 1.21; Jerahmeëlieten: I Sam. 27.10; Kenieten: Rech. 1.16, I Sam. 27.10; Hebreëuwen: I Sam. 14.21). Zij waren dus, zoals alle volkeren, een mengvolk.

Na de verovering door de Babyloniërs werd de priesterlijke en militaire elite gedeporteerd, maar dus lang niet het hele volk. Steden en paleizen werden verwoest, maar slechts relatief weinig mensen meegevoerd. Jeremiah spreekt van 3023 tijdens de eerste verbanning en 822 tijdens de

²² Kenyon K.M., geciteerd in James, Centuries of darkness, Rutgers University Press, New Jersey 1991, p.161

²³ Kenyon K.M., geciteerd in James, Centuries of darkness, Rutgers University Press, New Jersey 1991, p.164

²⁴ Engnell I., Critical Essays on the Old Testament, Vanderbilt University Press, Nashville 1969, p.208

²⁵ K.W. Whitelam, The Invention of Ancient Israel, Routledge, London 1996, p.177

²⁶ James P., Centuries of darkness, Rutgers University Press, New Jersey 1991, p.167

²⁷ K.W. Whitelam, The Invention of Ancient Israel, Routledge, London 1996, p.29

tweede. Het gewone volk bleef ter plaatse en werd bestuurd door de Babylonische gouverneur, Gedaliah. De achterblijvers bebouwden gewoon het land en betaalden belastingen.

Wanneer Cyrus de Grote in 539 de ballingen laat terugkeren ontstaat er een conflict tussen enerzijds zij die terugkeren en wiens godsdienst in Babel sterk geëvolueerd is en anderzijds degenen die in de Bijbel de 'am ha'arez' (= de mensen van het land) worden genoemd. De achterblijvers waren het Jahewistische geloof in zijn oude vorm blijven belijden of naar een nieuwe god overgestapt. Maar de 'bene hagaolah', de terugkerende elite, haalt het: hun vorm van godsdienst wordt opgelegd en zij brengen ook een nieuwe taal mee uit Mesopotamië, het Aramees, dat toen de cultuurtaal was tussen de Middellandse Zee en de Perzische Golf en de bestuurstaal in Mesopotamië. Zij zullen de Bijbel redigeren en hem als ideologisch en politiek argument gebruiken om hun nieuwe regime door te drukken. Hun lezing van de geschiedenis wordt "De Geschiedenis".²⁸ Dit was de eerste keer dat het Boek zo gebruikt werd, het zal niet de laatste keer zijn.

In de negentiende eeuw zullen christelijke archeologen met de Bijbel in de ene hand en de schop van de archeoloog in de andere het Heilig Land doorkruisen op zoek naar bewijzen voor de historiciteit van de Bijbel. Zij zullen veel opgraven, maar niets bewijzen. Dat is althans de balans, die de hedendaagse archeologen maken.

In de twintigste eeuw duikt een nieuw soort Bijbel-archeologen op, de zionisten. Zij zullen, schrijft de Israëliische archeoloog Shulamit Giva, "proberen een verband te leggen tussen de oude geschiedenis van het land en de huidige staat Israël... Zij zijn geen wetenschappers maar militanten van een ideologische beweging, een nationalistisch en politiek instrument die de huidige staat moet rechtvaardigen".

Als zo'n opgraver op basis van zijn bijbellectuur gelooft dat onder deze of gene heuvel gebouwen uit de tijd van Salomon te vinden zijn, dan zal hij vroeg of laat die ook vinden. Peter James geeft een mooi voorbeeld (dat ook door Dever geciteerd wordt). Yigal Yadin, generaal, politicus en archeoloog vond in Hazor, Megiddo en Gezer ruïnes uit de IJzertijd Ila en hij benoemde ze het paleis en de stallen van Salomon. Voor Yadin was alles duidelijk dankzij de Bijbel, want daarin stond dat Salomon bouwde in Hazor, Megiddo en Gezer en de gevonden ruïnes waren van identieke structuur en gedateerd uit "de tijd van Salomon", IJzertijd Ila. De steden van Salomon waren opgegraven! Alleen kon men nergens de naam Salomon lezen. Bij nader onderzoek bleek dan ook dat de constructies eerder tot versterkte dorpen dan tot een stad behoorden en werd er overigens ook geen spoor van edel metaal gevonden, zelfs geen spoor van luxe. Er werd zelfs nauwelijks metaal gevonden, de meeste voorwerpen waren van steen, been of klei. Toch allemaal eigenaardig voor koningssteden. En er was nog een probleem: hetzelfde type gebouwen werd ook opgegraven in Lachis, waar Salomon nooit bouwde en in Asdod, een stad waar Salomon zelfs nooit over regeerde.²⁹

Met dat soort bezwaren houden Bijbelarcheologen vaak geen rekening. Voor hen heeft de Bijbel altijd gelijk. Zij lezen hem als een geschiedenisboek.

De (wetenschappelijke) archeologen hebben dan ook geconcludeerd dat wij over de feitelijke geschiedenis van het oude Israël eigenlijk niets weten. En zeker de verhalen over de "belofte aan Abraham" en de "terugkeer uit Egypte" behoren tot de mythologie, niet tot de geschiedenis. Het zijn verhalen bedoeld om een latere situatie te duiden en te rechtvaardigen.

²⁸ Smith M., *Palestinian Parties and Politics that shaped the Old Testament*, Columbia University Press, New York 1971

²⁹ James P., *Centuries of darkness*, Rutgers University Press, New Jersey 1991, p.189-190

1.1.7. Vanwaar de naam Palestina?

1.1.7.1. Handboeken

1. Tijdspiegel 1 p.139:

Kanaän of Palestina (het huidige Israël) was een smalle strook land tussen de Middellandse Zee en de Arabische Woestijn.

2. Dokumentatiemappen 1 p.116:

Palestina is het land tussen de Middellandse Zee en de westelijke Jordanoever; de naam gaat terug op de Filistijnen, wier land in het Aramees (de omgangstaal in het Nabije Oosten) 'Pelesjtaim' werd genoemd.

1.1.7.2. Commentaar

*Palestina was the name applied by Herodotus and other Greek and Latin writers to the Philistine coastland, and sometimes also to the territory between it and the Jordan Valley. Early in the Roman Empire the name Palaestina was given to the region around Jerusalem. The Byzantines in turn named the province west of the Jordan river, stretching from Mount Carmel in the north to Gaza in the south, Palaestina Prima.*³⁰

1.2. Periode 1917-1948

1.2.1. De Balfourverklaring : 2-11-1917

*"Zijne Majesteits Regering staat gunstig tegenover de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het joodse volk en zal haar beste krachten aanwenden om de verwezenlijking van dit doel te vergemakkelijken, met dien verstande dat niets zal worden gedaan dat de burgerlijke en godsdienstige rechten van de bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina of de rechten en politieke status, die de joden in enig ander land genieten, zou kunnen schaden."*³¹

1.2.1.1. Handboeken

Onze Tijd in documenten, p.287:

A.J.Balfour, Engels politicus,...

Hij was een te fijnzinnig politicus en filosoof voor de kleine kanten van de partijstrijd en de internationale moeilijkheden.

1.2.1.2. Commentaar

1.2.1.2.1. Bedenkingen bij de Balfourverklaring:

1.2.1.2.2. Lucas Grollenberg:

³⁰ Walid Khalidi, Before their diapora, Institute for Palestine Studies Washington, 1991, p.27

³¹ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.13

"Dat was minder dan de zionisten hadden verhoopt. Zij wilden een Palestina 'even joods als Engeland Engels'. Maar de beperkingen, mede geïnspireerd door hun joodse tegenstanders in de regering, konden voorlopig worden aanvaard: bij sterke immigratie zou er toch spoedig een joodse meerderheid in Palestina ontstaan.

*Nu het 'tehuis' in beginsel was verkregen, werd het dus zaak er bewoners voor te werven. Dat zou zeer intensieve propaganda vereisen. Want nauwelijks 1% van de joden in de wereld dacht toen zionistisch."*³²

1.2.1.2.3. VN:

*"De implicatie is duidelijk - de vestiging van een joodse meerderheid zou de stichting van een joodse staat waarborgen. De fundamentele vraag betreffende de rechten van de Palestijnen zelf werd niet in beschouwing genomen."*³³

De implicaties van de Verklaring.

"Drie aspecten van de Balfourverklaring trekken de aandacht.

- Het eerste is dat zij duidelijk niet in overeenstemming was met de geest van de onafhankelijkheidsbeloften gedaan aan de Arabieren, zowel voor als na haar publikatie.

- Het tweede is dat het lot van Palestina beslist werd in nauw overleg met een politieke organisatie, die als uitgesproken doel het vestigen van niet-Palestijnen in Palestina had. Niet enkel werden hierdoor de belangen van de autochtone Palestijnen ontkend, het ging hier om een opzettelijke schending van hun rechten.

*- Het derde aspect is dat de Britse regering, door de Balfourverklaring, een verbintenis aanging ten aanzien van de Zionistische Organisatie betreffende het land van de Palestijnen, op een moment dat Palestina officieel nog steeds deel uitmaakte van het Ottomaanse Rijk."*³³

*Een specialist schrijft:*³³

*"Het meest betekenisvolle en onweerlegbare feit is echter dat de Verklaring zelf juridisch ongeldig was. Groot-Brittannië had immers geen soevereine rechten op Palestina, het had geen eigendomsrecht en geen enkele macht om over dat land te beschikken. De verklaring was enkel een uiteenzetting van de intenties van de Britse regering en niets meer."*³³

1.2.1.2.4.

Uit het rapport van de Amerikaanse King-Crane commissie:

Het was een commissie van vijf Amerikanen, die op 10 juni 1919 in Jaffa aankwam en zes weken lang door Palestina en Syrië trok. Hun rapport leverden zij eind augustus te Parijs af.

De commissieleden zeggen eerlijk dat zij bij hun aankomst in Palestina welwillend gestemd waren jegens het zionisme... Maar de extreme Zionistische plannen die zij hoorden, leken hun niet in overeenstemming met de termen der Balfour-verklaring. 'Een nationaal tehuis voor het joodse volk is immers niet hetzelfde als van Palestina een joodse staat maken; en zulk een joodse staat kan niet worden opgericht zonder de meest ernstige schending van de burgerlijke en religieuze

³² Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.42

³³ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.22-23

rechten der bestaande niet-joodse gemeenschappen. Bij de bespreking van de commissie met joodse vertegenwoordigers bleek herhaaldelijk dat de zionisten door verschillende manieren van verwerving een vrijwel volledige onteigening van de huidige niet-joodse bewoners van Palestina nastreven.'

Dan haalt het rapport een van de befaamde beginselen van Wilson aan over het zelfbeschikkingsrecht, en vervolgt: 'Als dit beginsel zal heersen, en dus de wensen van het Palestijnse volk beslissend zal zijn voor wat er met Palestina zal gebeuren, dan zij eraan herinnerd dat de niet-joodse bevolking (9/10de van het geheel) met nadruk tegen het zionistische programma gekant is. Op geen ander punt waren zij zo eenstemmig als op dit. Een zo gestemde bevolking onderwerpen aan onbeperkte joodse immigratie, en aan voortdurende financiële en sociale druk om het land over te geven, zou een grove schending zijn van het aangehaalde beginsel, en van de rechten van het volk, ook al gebeurde het in wettelijke vormen.'

Tenslotte wijst de commissie erop dat ook het volk van Syrië eenstemmig is in dezen, en dat volgens Britse officieren het zionistische programma alleen kan worden doorgevoerd met wapengeweld....

Dit rapport werd verdonkeremaand, in Versailles, en ook in Washington. Met zijn beginsel van zelfbeschikkingsrecht was Wilson zijn eigen tijd ver vooruit. En wat Palestina betreft, ook de onze.³⁴

1.2.2. Palestina onder Brits Mandaat: 1922-1948

zie kaart in bijlage

1.2.2.1. Betekenis van mandaat volgens de VN in theorie:

Het mandaat diende een overgangsfase te vormen tot Palestina onafhankelijk zou worden.

Het Palestijnse vraagstuk werd voor de Verenigde Naties gebracht kort na het einde van de Tweede Wereldoorlog.

De oorsprong van het Palestijns probleem als een internationale kwestie ligt echter in gebeurtenissen, die zich hebben voorgedaan tegen het einde van de Eerste Wereldoorlog.

Deze gebeurtenissen hebben er de Volkenbond toe gebracht het bestuur van Palestina toe te vertrouwen aan Groot-Brittannië, dat hij had gekozen als mandataris in het kader van zijn mandatenstelsel. In principe diende het mandaat een overgangsfase te vormen, in afwachting dat Palestina het statuut van volledige onafhankelijke natie zou verkrijgen, een statuut dat voorlopig was erkend in het Volkenbond verdrag."

De situatie is echter op zodanige wijze geëvolueerd dat Palstina nooit de onafhankelijkheid heeft verworven.

De beslissing Palestina onder mandaat te plaatsen werd genomen zonder dat het Palestijnse volk geraadpleegd werd, alhoewel het Volkenbondverdrag bepaalde dat "de wensen van deze

³⁴ Het rapport van de Amerikaanse commissie, naar de twee leiders de King-Crane commissie genoemd, staat volledig in het boek (p.443-458) van de Libanese historicus George Antonius 'The Arab awakening. The story of the Arab national movement', in 1938 uitgegeven door Hamish Hamilton, London, (geciteerd in: Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Bilthoven, 1970, p.43-44.)

gemeenschappen de voornaamste overweging dienden te zijn bij de keuze van de mandataris". Dit feit bekleedt een bijzondere betekenis, want bijna vijf jaar vooraleer zij het mandaat van de Volkenbond ontving, had de Britse regering er zich tegenover de Zionistische Organisatie toe verbonden, de vestiging van een joods nationaal tehuis in Palestina te bevorderen. De zionistische leiders eisten een "historische band" op met Palestina, aangezien hun voorouders er 2 000 jaar voor de diaspora gewoond hadden. Tijdens de periode van het mandaat zette de Zionistische Organisatie er zich voor in om de vestiging van een joods nationaal tehuis in Palestina te verzekeren. De autochtone bevolking van Palestina, waarvan de voorouders het land sedert bijna 2000 jaar bewoond hadden, beschouwde dit opzet als een schending van haar natuurlijke en onvervreembare rechten. Zij was ook van mening dat dit in strijd was met de onafhankelijkheidsbeloften, gedaan door de geallieerde mogendheden aan de Arabische leiders in ruil voor hun steun tijdens de oorlog. Het resultaat was dat de Palestijnse Arabieren zich steeds meer verzetten tegen het mandaat, waarop de joodse gemeenschap haar toevlucht nam tot geweld op het ogenblik dat de Tweede Wereldoorlog naar haar einde liep.³⁵

1.2.2.2. Betekenis van mandaat volgens de VN in de realiteit:

Het Britse Mandaat voor Palestina (1920-1948) verplichtte de mandaatsmacht niet alleen tot het vergemakkelijken van Joodse immigratie en het overhevelen van land, maar ook tot "het plaatsen van het land onder zulke politieke, bestuurlijke en economische condities als nodig zijn voor het waarborgen van de oprichting van het Joodse nationale tehuis." Artikel 4 van het Mandaat verleende het Jewish Agency een aandeel in het bestuur van het land. De vertaling van deze bepalingen in politieke daden gedurende de bijna dertig jaar van het Britse Mandaat over Palestina zorgde voor de tragische en unieke verminking die uiteindelijk Palestina veranderde in Israël.

De Joodse immigratie, die werd opgelegd zonder de toestemming van en tegen de wil in van de oorspronkelijke bewoners, verhoogde de ratio van buitenlandse kolonisten van één op tien in 1918 tot een derde in 1947.³⁶

1.2.3. Ontstaan van de staat Israël.

1.2.3.1. In verschillende handboeken lijkt het alsof de Verenigde Naties de staat Israël hebben opgericht.

Handboeken:

1. De Wereld en Europa 1918-heden, p.251:

In 1947 besloten de Verenigde naties tot de opsplitsing van het gebied in een Arabische staat, Transjordanië (later Jordanië genoemd), en een joodse, Israël.

2. Geschiedenis & Maatschappij, p.123:

In 1947 besloot de Volkerenorganisatie tot de opsplitsing van het gebied in een Arabische en een Joodse staat (resp. Transjordanië, later Jordanië genoemd, en Israël).

³⁵ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.7

³⁶ Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988 p.10-11

3. 'n Kijk op de actualiteit, p.56:

1948: 14 mei: beëindiging van het Britse mandaat, en verdeling van Palestina in twee staten. De joden stichten de staat Israël.

4. Onze eeuw - Toen, p.63:

Groot-Brittannië wilde zijn mandaat in Palestina beëindigen en zocht toenadering tot de VN, die besloot tot de oprichting van een Arabische en een joodse staat in Palestina.

5. Nieuwste Tijd van 1870 tot heden:

- p.84: In 1947 ging de zionistische droom in vervulling: de V.N. besloten Palestina in een Joodse en Arabische staat te verdelen.

- p.86: kaartje: 1947 Verdeling door Ver.Naties.:en men geeft het verdelingsvoorstel!

6. Memo, p.169:

De Britten kondigden aan een einde te stellen aan hun mandaat en het waren de Verenigde Naties die het bestaansrecht van een joodse en een Arabische staat op Palestijns grondgebied erkenden. Op 15 mei 1948 kwam de staat Israël tot leven.

7. Geo 3 p.40:

De staat Israël bestaat nog maar sinds 1948. Toen werd eindelijk het streefdoel van het zionisme werkelijkheid. Palestina werd door de Verenigde Naties opgedeeld in een land voor de joden en een voor de Palestijnen. Toen de joodse staat Israël werd opgericht vielen de legers van de Arabische buurlanden er binnen.

8. Werelddelen 3, p.137:

Na de Tweede Wereldoorlog werd het voormalige Palestina door de UNO verdeeld in een joods en Arabisch gedeelte. Veel joden immigrerden naar hun bijbels thuisland,...

9. In Terra II, p.48:

De Verenigde Naties, begaan met het lot van de joden, die tijdens Wereldoorlog II bij miljoenen door de nazi's uitgeroeid werden, stemden in 1947 toe de staat Palestina te verdelen in een joods en een Arabisch gedeelte. Hiermee kwamen ze tegemoet aan het zionisme, een beweging die o.m. "een land voor de joden betracht. Vanaf de stichting in 1948 hebben gewapende conflicten de grenzen voortdurend gewijzigd. Op het kaartje 106 (naast bovenstaande tekst) staat het verdelingsplan van de VN niet aangeduid, waardoor je dan de indruk krijgt dat de VN Israël gesticht hebben.

10. Wereldbeeld 3, p.101:

De wereldopinie was geschokt en op het forum van de Verenigde naties werd in 1947 beslist de joden een thuis te geven in de nieuwe staat Israël. Die werd gesticht in 1948.

1.2.3.2. Alsof er in 1948 een joods en een Arabisch Palestina bestond:

Geschiedenis 6, p.83:

In 1948 verleenden zij (de Britten) aan joods en Arabisch Palestina de onafhankelijkheid.

1.2.3.3. Commentaar

1.2.3.3.1. Resolutie 181 van de Algemene Vergadering, 29-11-1947:

*Verdelingsplan voor Palestina, met economische unie: een Joodse staat, een Arabische staat en Jeruzalem als internationaal gebied.*³⁷ zie kaart in bijlage

1.2.3.3.2. Bedenkingen bij het ontstaan van het VN-Verdelingsplan van 1947:

De VN stelde een speciale commissie van onderzoek in, de UNSCOP (United Nations Special Commission On Palestine), bestaande uit delegatieleden van elf landen, met uitsluiting van de 'grote vijf'. Zij kwam niet tot eensluidende conclusies. Een meerderheid was voor een verdeling van Palestina in twee onafhankelijke staten, een minderheid verkoos één staat met federale structuur.

Op 3 september werd een speciaal comité aangewezen om de voorgestelde oplossingen te onderzoeken. Daarin waren alle bij de VN aangesloten landen vertegenwoordigd....

Toen in november het comité ging stemmen over de voorstellen van de subcommissies, verwierp het o.a. het verzoek om enige vragen aangaande de Balfour-verklaring en het Britse mandaat voor te leggen aan het Internationale Gerechtshof. Ook wees het, met één stem meerderheid, het voorstel af om de vraag aan de orde te stellen of de VN wel competent waren een verdeling van Palestina op te leggen resp. de oplegging aan te bevelen zonder de instemming van de meerderheid der bevolking.

Bij de eindstemming in het comité bleek het verdelingsplan slechts een relatieve meerderheid te kunnen krijgen. In de Algemene Vergadering zou echter een twee-derde meerderheid vereist zijn. De zionisten wilden die tot elke prijs. Want al stelde het verdelingsplan hun maar een gedeelte van Palestina in het vooruitzicht, de aanvaarding ervan door de VN zou de officiële erkenning van een soevereine joodse staat inhouden, het doel waarnaar sinds Herzl was gestreefd. De rest van het groot-Palestina hunner dromen zou in volgende stadia bij die staat getrokken kunnen worden. Dat was in deze beslissende dagen een kwestie van later zorg.

Toen de zaak voor de Algemene Vergadering werd gebracht, drukten verscheidene voorstanders van de verdeling hun bezorgdheid en angst uit. Hierbij moet men bedenken dat een wezenlijk onderdeel van het verdelingsplan bestond in de zeer nauwe economische samenwerking tussen de joodse en de Arabische staat. Want de joodse staat zou de meest vruchtbare gebieden van Palestina krijgen, en alleen in een nauwe samenwerking daarmee zou de Arabische staat economisch levensvatbaar zijn. Zelfs met dit wezenlijke punt erbij (dat na de beslissing van 29 november totaal in vergetelheid raakte) leek het plan ook in de ogen van principiële voorstanders een uiterst gevaarlijke zaak. ...

De eindstemming zou op woensdag 26 november plaats hebben. Op die dag leek het niet waarschijnlijk dat het verdelingsplan de vereiste twee-derde meerderheid zou halen. Daarom werd besloten de zitting te verdagen tot vrijdag. Want donderdag was een nationale feestdag in Amerika (Thanksgiving Day). Bij de heropening op vrijdag stelde Columbia voor, het speciale comité weer in werking te stellen en dat drie maanden tijd te geven voor het uitwerken van een plan dat de beide voorstellen, verdeling of één staat, zou verzoenen. Hij had geen succes. Dat had wél een Franse motie om de eindstemming vierentwintig uur uit te stellen.

³⁷ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.207

De eindstemming, op 29 november, bracht, althans voor buitenstaanders, een grote verrassing: 33 vóór, 13 tegen, 10 blanco en 1 afwezig. Delegaties die zich felle tegenstanders hadden getoond en andere die geaarzeld hadden, bleken nu voorstanders te zijn.

Tijdens de drie dagen uitstel waren de tegenstanders onder harde druk gezet. Op heel simpele wijze was de gedelegeerde van Siam onschadelijk gemaakt. Op Thanksgiving Day kreeg hij via zijn ambassadeur bericht uit het vaderland dat zijn geloofsbrieven waren ingetrokken. In het speciale comité had hij tegen de verdeling gestemd. Bij anderen was de financiële macht van de Verenigde Staten ingeschakeld. Landen die daarvan afhankelijk waren voor hun opbouw en ontwikkeling, konden moeilijk ingaan tegen dringende Amerikaanse 'verzoeken' om vóór te stemmen of althans niet tegen. Zo veranderde het besliste tegen van de Filippijnen in een vóór, toen president Roxas door zijn ambassadeur bij de VS gewezen was op de enorme bijdragen die momenteel door het Congres werden behandeld. De Filippijnen zouden daarin een groot aandeel krijgen. Het opwekken van Amerika's wrevel door tegen het verdelingsplan te stemmen was in deze omstandigheden hoogst gevaarlijk. Als die steun zo gemakkelijk verkregen kon worden door de gewenste stem voor Palestina te geven, waarom dan niet?³⁸

1.2.3.3.3. Bedenkingen bij het VN-Verdelingsplan van 1947:

Beschikkingen van de verdelingsresolutie³⁹

De resolutie van de Algemene Vergadering om Palestina te verdelen, bekend als Resolutie 181 (II), bestond feitelijk uit een aanbeveling "aan het Verenigd Koninkrijk als mandataire Macht voor Palestina, en aan alle andere leden van de Verenigde Naties om, met aanzien voor de toekomstige regering van Palestina, het verdeelplan met economische unie aan te nemen en na te komen" en waarbij de Veiligheidsraad verzocht werd om "alle nodige maatregelen, voorzien in het plan, te treffen voor de toepassing ervan..."³⁹

Palestina diende verdeeld te worden in een niet nader bepaalde joodse staat en een niet nader bepaalde Arabische staat; Groot-Brittannië moest zich terugtrekken op 1 augustus 1948 ten laatste, waarbij het niettemin een gebied ter beschikking stelde van de joodse staat, vòòr 1 februari 1948, welk een zeehaven inhield teneinde een "aanzienlijke inwijking" in de hand te werken.

Tijdens de overgangperiode die een aanvang nam in november 1947, zouden de organisatie van de Verenigde Naties geleidelijk de administratie over het ganse gebied overnemen, administratie die zou waargenomen worden door toedoen van een commissie, waarbij de machten aan de twee staten zouden overgedragen worden op de dag van de onafhankelijkheid, zijnde ten laatste op 1 oktober 1948. De twee staten zouden verbonden worden door een economische unie.³⁹

Het grondgebied van Palestina was verdeeld in acht delen. Drie werden toegekend aan de joodse staat en drie aan de Arabische staat. Het zevende, Jaffa, moest een Arabische enclave uitmaken op joods grondgebied.

Het achtste deel kwam overeen met Jeruzalem, opgesteld als corpus separatum onder een bijzonder internationaal regime. Het moest geadmistreerd worden door de Voogdijraad van de organisatie van de Verenigde Naties gedurende een beginperiode van 10 jaar, op het einde van dewelke zijn statuut het voorwerp moest uitmaken van een herziening door de Voogdijraad en "personen die hun verblijfplaats hebben in de stad, zullen dan in alle vrijheid, per referendum, hun suggesties laten kennen met betrekking tot eventuele veranderingen aan het statuut van de stad".³⁹

³⁸ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.71-73

³⁹ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.155-157

De verdelingsresolutie bevatte uitvoerige waarborgen om het recht van de minderheden te verzekeren, namelijk:

Er zal geen enkele discriminatie gebeuren, welke deze ook weze, tussen de inwoners, te wijten aan verschillen in ras, religie, taal of geslacht.

...Geen enkele onteigening van een stuk grond, in het bezit van een Arabier in de joodse staat (of van een jood in de Arabische staat) zal toegelaten worden, tenzij voor openbaar nut. In elk geval van onteigening zal de eigenaar volledig en vooraf vergoed worden, volgens een tarief door het Hoge Hof vastgesteld...."³⁹

De vrijheid van beweging en overgang moest eveneens door de twee staten verzekerd worden.

De waarborgen betreffende het statuut van Jeruzalem en het recht van de minderheden moest in elke staat het statuut van grondwettelijke bepaling hebben..."³⁹

- De Arabische staten en meerdere andere staten verklaarden dat ze zich niet gebonden achtten door de aanbeveling van de Algemene Vergadering, sinds ze haar beschouwden als tegenstrijdig met het Handvest van de organisatie Verenigde Naties. Volgend uittreksel geeft een gedachte over de gevoelens van het ogenblik.

"We zijn erg bevreesd dat de voordelen van de verdeling, indien er zijn, nogal beperkt zullen zijn vergeleken met het kwaad dat het zal aanrichten. De beslissing die hier juist werd genomen mist elke juridische grond. We hebben geen verwijten tegen diegene van onze vrienden en collega's die onder zware druk verplicht werden om van partij te veranderen en om hun stemmen toe te kennen aan een voorstel waarvan de rechtvaardigheid en de billijkheid twijfels nalaten. Wij hebben enkel gevoelens van sympathie voor hen, wanneer we denken aan de pijnlijke situatie waarin zij zich bevonden, toen ze enerzijds de stem van hun oordeel en van hun geweten hoorden, en anderzijds samen met hun regeringen de druk ondergingen..."³⁹

1.2.3.3.4.

Het VN-verdelingsplan van 29 november 1947 was een voorstel tot verdeling van Palestina: een aanbeveling.

In de realiteit hebben de Britten Palestina op 14 mei 1948 verlaten en hebben de zionisten de staat Israël op 15 mei 1948 eenzijdig uitgeroepen. Er heeft nooit een officiële machtsoverdracht plaats gevonden. Wel hebben de Verenigde Naties Israël erkend op 11 mei 1949 door het als lid van de Verenigde Naties toe te laten. Een uitzonderlijke toetreding daar de staat Israël nog steeds geen definitieve landsgrenzen bepaald heeft.

Op 27 april 1969 hield de Amerikaanse rabbijn Elmer Berger op de staatsuniversiteit van Louisiana een voordracht, waarin ook het verdelingsbesluit van november 1947 ter sprake kwam. Volgens hem heeft de zionistische propaganda aan veel mensen een verkeerd beeld gegeven van wat de VN toen in werkelijkheid hebben gedaan.

'Op de eerste plaats was het alleen een aanbeveling. De Algemene Vergadering die de verdelingsresolutie voorstelde en aanvaardde, had toen nog niet het gezag om iets anders te doen dan aanbevelen.

Ten tweede, de verdeling was niet onvoorwaardelijk. Zij moest vergezeld gaan van een economische unie en de internationalisatie van Jeruzalem.

Ten derde, aan de Veiligheidsraad werd opgedragen het verdelingsplan te verwerkelijken indien dat zou kunnen gebeuren met vreedzame middelen.

Welnu, feit is dat aan geen van die voorwaarden ooit is voldaan. De Arabieren verwierpen het idee van verdeling in zijn geheel, zoals zij ook al eerder met dergelijke voorstellen hadden gedaan. De zionisten stonden tegenover een concreet voorstel en aanbevolen grenzen, en zij waren verdeeld. Meer strijdbare groepen onder hen, stilzwijgend gesteund door de officiële zionistische structuur, begonnen voordat de verdeling zou ingaan, plannen te ontwikkelen en uit te voeren, begin 1948, met een tweevoudige bedoeling, nl. het gebied van de voorgestelde 'joodse staat' te vergroten, en de omvang van de daar wonende Arabische bevolking te verminderen.

De situatie eind 1947 en begin 1948 was volgens een kenner van het internationale recht, Quincy Wright, 'een burgeroorlog in de rechtsbevoegdheden op het gebied Palestina'.

De situatie was zo ernstig en het verdelingsplan bleek zo weinig uitvoerbaar, dat de Veiligheidsraad op 1 april 1948 een resolutie aannam om in een speciale zitting van de Algemene Vergadering het probleem Palestina opnieuw te bezien.

Die zitting vond plaats op 20 april en vooral de VS pleitten voor het opgeven van de verdeling en het vestigen van een "trusteeship" (organisatie van toezicht) van de VN over Palestina. Terwijl dit voorstel nog in discussie was, verklaarde de zionistische schaduwregering geheel eenzijdig de onafhankelijkheid van de staat Israël, op 15 mei 1948.'⁴⁰

1.2.3.3.5.

Israël heeft al dadelijk aan gebiedsuitbreiding gedaan: het VN voorstel voor de joodse staat in het verdelingsplan omvatte 56% van het historische Palestina en met de wapenstilstand in 1949 bezat Israël 78% van het historische Palestina: (zie kaart in bijlage)

- dit was niet voorzien in het VN-verdeelplan

- gebied mag niet met geweld worden ingenomen :

gebied innemen met geweld is onverenigbaar met de doelstellingen van de Verenigde Naties (Handvest van de Verenigde Naties, hoofdstuk 1 artikel 2, punt 4)

1.3. Periode 1948-heden

1.3.1. Op politiek vlak

1.3.1.1. In vele handboeken geschiedenis en aardrijkskunde van het secundair onderwijs vinden we een vrij geïdealiseerd (en eenzijdig) beeld over Israël.

1.3.1.1.1. Handboeken:

1. De Wereld en Europa 1918-heden: handleiding p.75:

Bij de oprichting van Israël (1948) en tijdens de decennia erna was het duidelijk Israël dat als jonge staat moest optornen tegen een ronduit vijandige omgeving van gevestigde Arabische en niet-Arabische moslimstaten.

2. Twintigste Eeuw, p.301

⁴⁰ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.77-79

Hoewel met de rug tegen de zee bouwde de joodse gemeenschap, dank zij enerzijds het intellect, de werkkraft en de tomeloze energie van alsmaar nieuwe immigranten en anderzijds het kapitaal van de joodse gemeenschappen in de wereld, Israël uit tot een sterke nationaal-joodse staat met Westerse allure.

3. De Wereld en Europa 1918-heden, p.251:

Over de nieuwe staat, voor 72 % bestaande uit de Negebwoestijn, wordt gepraat als over "het mirakel Israël": een staat ontstaan uit het niets ...

4. Nieuwste Tijd van 1870 tot heden, p.84:

In 1947 ging de zionistische droom in vervulling: de geschiedenis die gegeven wordt in 9-10 regels wordt enkel vanuit Israëlish standpunt weergegeven, de Palestijnen komen er helemaal niet aan bod.

5. Geo 3: p.40:

Een jonge staat tussen vijandige bureu. De staat Israël bestaat nog maar sinds 1948. Toen werd eindelijk het streefdoel van het zionisme werkelijkheid.

6. Tijdspiegel 1, p.142:

Pas in 1948 ging die aloude droom in vervulling door de oprichting van de staat Israël. En dat ze na ruim 2000 jaar diaspora hun ene god Jahweh trouw zijn gebleven, is een unicum in de wereldgeschiedenis.

1.3.1.2. Het beeld van de Palestijnen en de Arabieren is eerder negatief: ze zijn bijna per definitie verdacht, stellen zich vijandig, haatdragend en onverzoenlijk tegen de Westerse wereld op, en hanteren het wapen van het terrorisme.

1.3.1.2.1. Handboeken:

1. De Wereld en Europa 1918-heden:

- pag. 252: de nationale cohesie werd ook sterk gestimuleerd door de vijandigheid van de Arabische landen.

- pag. 253: De onverzoenlijkheid van de Arabieren werd er nog door versterkt.

- pag.254: Toch bleef de publieke opinie in het Westen zeer afkerig, niet het minst omwille van het terroristische geweld (vliegtuigkapingen, de aanslag op de Israëlishche atleten op de Olympische spelen in München in 1972).

- Pag.250: Ook de oprichting van een Palestijnse staat is een bijzonder netelig probleem. En hoe moet het met Jeruzalem, hoofdstad-voor-de-eeuwigheid van Israël, maar ook derde heilige plaats van de islam? En wat met de 200.000 kolonisten die de nederzettingen in Cisjordanië bewonen?

2. De Wereld en Europa 1918-heden: handleiding p.75:

Bij de oprichting van Israël (1948) en tijdens de decennia erna was het duidelijk Israël dat als jonge staat moest optornen tegen een ronduit vijandige omgeving van gevestigde Arabische en niet-Arabische moslimstaten.

3. Beschavingen 6:

- p.121: De meesten leven onder ellendige omstandigheden in vluchtelingenkampen in de buurlanden. De andere Arabische landen waren lange tijd niet geneigd om hun op te nemen of hun lot te verbeteren. Op die manier hoopten ze de haat van de Palestijnen tegen Israël levendig te houden.

- p.140: En de Arabische haat bleef eveneens.

4. Onze Eeuw, Toen, p.69:

En toen Hitler het antisemitisme in Europa deed oplaaien, ontmoetten de duizenden joden die naar Palestina vluchtten in dat land Arabieren die hen naar het leven stonden.

5. Chrono 6, p.76:

De Arabische landen weigerden altijd de nieuwe staat Israël te erkennen en schonden voortdurend het wapenbestand.

6. Nieuwste Tijd van 1870 tot heden:

- p.84: De Arabische landen weigerden de nieuwe staat te erkennen en schonden voortdurend het wapenbestand.

- p.85: kaart: 1948 Arabieren vallen Israël binnen.

7.'n Kijk op de actualiteit:

- p.57: - Eenzijds de vergadering van de Arabische regeringsleiders te Khartoem in aug. 1967; uit het slotcommuniqué bleek de onverzoenlijkheid ten opzichte van Israël: geen erkenning, dus geen onderhandelingen en geen vrede.... De Arabische landen doen niets voor de lotsverbetering van hun Palestijnse 'broeders' in de kampen en verhinderen tewerkstelling of integratie uit politiek oogpunt: het onderhouden van de haat van de Palestijnen tegen Israël.

- pag. 60: de erkenning door de Arabische en vele landen van de onverzoenlijke PLO als enige vertegenwoordiger van de Palestijnen

- pag. 61 De standpunten lijken onverzoenlijk: de Arabische landen willen alle bezette gebieden terug; Israël eist 'veilige' grenzen, want wordt het éénmaal verslagen, dan is het meteen van de kaart geveegd. De Palestijnen willen heel Palestina.... China steunt de voor iedereen lastige Palestijnen.

8. Twintigste Eeuw:

- pag.299: De Arabische legers gingen tot de aanval over, maar de joden hielden stand.

- p.305: Met de jaren ontwikkelden er zich storende elementen: de groep christenen verloor gaandeweg haar numeriek overwicht; een groep Palestijnen voegde zich, na de Zesdaagse oorlog (1967), bij de bevolking en van 1972 af werd Zuid-Libanon (Fatah-land), hun uitvalbasis tegen Israël;

9. Memo: p.172:

Om hun eisen kracht bij te zetten, aarzelden ze niet hun toevlucht te nemen tot internationale terreurdaden.

10. Als in een spiegel 6:

- pag. 150: Ondanks het politieke en militaire overwicht van Israël bleven de Palestijnen het verzet organiseren. Brutale aanslagen, kapingen en gijzelingen en uiteindelijk een algemene

Palestijnse volksopstand, intifada genaamd, werden de wapens waarmee de Palestijnen hun doel hoopten te bereiken.

- p.159: De Palestijnen weigeren, deel te nemen aan de vredesbesprekingen.

11. Geo 3: pag. 40

De vijandschap van de Arabische landen wordt verscheidene malen benadrukt op één pagina:(pag.40)

- Een jonge staat tussen vijandige burenen.De staat Israël bestaat nog maar sinds 1948. Toen werd eindelijk het streefdoel van het zionisme werkelijkheid. Palestina werd door de Verenigde Naties opgedeeld in een land voor de joden en een voor de Palestijnen. Toen de joodse staat Israël werd opgericht vielen de legers van de Arabische buurlanden er binnen.

- De vijandschap tussen Israël en de Arabische burenen is nog altijd zeer groot

- de onveiligheid in de nabijheid van de Palestijnen

- in de kader: ... met vijandige Arabische buurlanden

12. Geschiedenis 1 p.53:

Pas in het begin van de 20ste eeuw begonnen de Joden naar het land van hun voorvaderen terug te keren. De behoefte aan een eigen staat, waar ze zich veilig zouden voelen, werd vervuld door de oprichting van de staat Israël in 1948. Dit gebeurde tot misnoegen van de Palestijnen, die daar reeds meer dan duizend jaar woonden. Uit de Samenvatting: Door de Romeinen werden zij uit hun land verdreven. Pas in 1948 wordt een nieuwe staat Israël gesticht, die zich voortdurend moet verdedigen tegen de Palestijnen.

1.3.1.2.2. Commentaar:

Op het waarom van deze voorstelling komen we uitgebreid terug in hoofdstuk 2.2.2.3.

In het volgende handboek wordt geen woord geschreven over de Palestijnen, noch over het grote aantal vluchtelingen:

- Nieuwste Tijd van 1870 tot heden:

De geschiedenis in 9 regels, enkel vanuit de zionistische droom. Het conflict wordt weergegeven alsof het enkel draait tussen Israël en de onverzoenlijke Arabische landen.

1.3.1.3. Discriminatie.

Als de wet op terugkeer vermeld wordt (slechts in één handboek), wordt deze enkel uitgelegd vanuit Israëlisch standpunt. Over de gevolgen voor de oorspronkelijke bevolking (de Palestijnen) zwijgt men in alle talen.

1.3.1.3.1. Handboeken:

De wet op terugkeer (1950) stelde dat "elke jood het recht heeft als immigrant terug te keren" en dat deze terugkeer hem automatisch de Israëlische nationaliteit verleent. De Wereld en Europa 1918-heden p.250

1.3.1.3.2. Commentaar:

1.3.1.3.2.1.

Door de Wet op Terugkeer kunnen vele Palestijnen niet terug naar hun land en eigendommen. Eigenlijk werd discriminatie gelegaliseerd binnen de Israëlische wetgeving!

Lukas Catherine: ⁴¹

De Israëlische nationaliteitswet:

Die gaat ervan uit dat Israël een joodse staat is en dat zoveel mogelijk niet-joden, autochtone Palestijnen dus, er buiten moeten worden gehouden. Deze wet wil verhinderen dat verdreven Palestijnen terugkeren en weer hun grond opeisen. ⁴²

In feite gaat het om twee aparte wetten. De "Wet op de Terugkeer" werd in 1950 goedgekeurd en geldt alleen voor joden. Iedere jood, die de wens uitspreekt krijgt automatisch de nationaliteit. De rest van de nationaliteitswet werd in 1952 door de Knesseth goedgekeurd en is alleen op Palestijnen van toepassing, vooral dan het luik "nationaliteit door residentie". Zij moeten aan een reeks strikte voorwaarden voldoen. Zij moesten op 1 maart 1952 - dag waarop de wet werd goedgekeurd - in de bevolkingsregisters zijn ingeschreven en ook daadwerkelijk in Israël verblijven (dus alle vluchtelingen vallen automatisch uit de boot). Verder moesten zij in de periode tussen 14 mei 1948 (datum waarop de staat Israël werd uitgeroepen) en 1 maart 1952 ononderbroken in Israël hebben gewoond. De bedoeling is duidelijk, en voor wie het niet duidelijk was formuleerde premier Ben Goerion het als volgt: "De wet is er om te maken dat zij nooit terugkeren."

1.3.1.3.2.2.

Omwille van de Wet op Terugkeer en zijn praktische implicaties zijn heel wat families gescheiden, kunnen echtgenoten geen normaal gezinsleven hebben, kunnen ouders hun kinderen niet ontmoeten, kunnen broers en zussen enkel in het buitenland elkaar 'zien'. Die 'ontmoetingen' kunnen meestal maar om de vijf tot tien jaar omwille van de hoge financiële kosten. (vergunningen en reiskosten)

1.3.1.3.2.3.

Het zou ook goed zijn zich te herinneren dat in 1947 slechts 6,7% ⁴³ tot 8,6% ⁴⁴ van het historische Palestina eigendom was van joden. En dat al het overige, dus het grootste deel van de Israëlische grond verworven werd door het verdrijven van de Palestijnse eigenaars in de oorlog van 1948-1949 en het verhinderen van hun terugkeer. Deze grond die "onvervreemdbaar eigendom is van het joodse volk" is dus gekomen door "onteigening zonder vergoeding".

⁴¹ Lukas Catherine (intern document Vlaams Palestina Komitee)

⁴² Yehoshua Freudenheim, Die Staatsordnung Israels, Jerusalem, 1962, en Uri Davis, La loi du retour: sa situation et ses conséquences, Brussel, 1979

⁴³ Walid Khalidi, Before their Diapsora, Institute for Palestine Studies, Washington D.C., 1991, p.305

⁴⁴ Donald Neff, Fallen Pillars U.S. Policy towards Palestine and Israel since 1945, Institute for Palestine Studies, Washington D.C., 1995, p.51

1.3.1.3.2.4.

Israël negeert straffeloos de VN-Resolutie van de Algemene Vergadering 11-12-1948 (194), die besluit dat de vluchtelingen die willen terugkeren naar hun huizen zulks bij de eerst mogelijke gelegenheid wordt toegestaan, en zij die kiezen niet terug te keren schadevergoeding moet worden betaald.

VN-Resolutie van de Algemene Vergadering 11-12-1948, 194(III) ⁴⁵

De Algemene Vergadering

11. Besluit dat de vluchtelingen die willen terugkeren naar hun huizen en in vrede willen leven met hun burens zulks bij de eerst mogelijke gelegenheid wordt toegestaan, en dat door de verantwoordelijke regeringen of het verantwoordelijk gezag voor het eigendom van hen die kiezen niet terug te keren en voor verlies van of schade aan eigendom, volgens beginselen van internationaal recht of naar billijkheid, schadevergoeding moet worden betaald.

Draagt de Verzoeningscommissie op te helpen bij de repatriëring, het zich opnieuw vestigen en bij de economische en sociale rehabilitatie van de vluchtelingen en bij het betalen van de schadevergoeding, en nauwe contacten te onderhouden met (..) de geëigende organen en instellingen van de Verenigde Naties.

1.3.2. Op sociaal-economisch vlak:

1.3.2.1. "Het mirakel Israël"

1.3.2.1.1. Handboeken

1. De Wereld en Europa 1918-heden p.251:

Over de nieuwe staat, voor 72 % bestaande uit de Negebwoestijn, wordt gepraat als over "het mirakel Israël": een staat ontstaan uit het niets na eeuwen diaspora, steunend op een onwankelbare geloofstraditie, met een benijdenswaardige organisatie en levensstandaard, door een diepe motivatie gevormd tot een oninneembare vesting.

2. Wereldbeeld 3 p.99:

Israël: Economisch bekeken is het een van de boeiendste experimenten van de 20ste eeuw.

3. Aardrijkskunde 3, p.61:

Met noeste arbeid, enorme investeringen, een jarenlange ervaring en een stelselmatig opgebouwde kennis (know-how) konden de Israëli's een flink deel van het grondgebied in cultuur brengen.

1.3.2.1.2. Commentaar:

Is de organisatie en levensstandaard van Israël zo benijdenswaardig?

1.3.2.1.2.1. Noam Chomsky:

⁴⁵ Soemoed, Een volk in resoluties, Stichting Palestina Publikaties, jrg 20 n° 2/3, p.34-35

*"Op dit moment is Israël waarschijnlijk de meest gemilitariseerde samenleving in de wereld. Het heeft zonder twijfel de grootste schuld per hoofd van de bevolking in de wereld. De status van het land als een economische entiteit, bijvoorbeeld, wordt weerspiegeld in de kredietpositie bij de internationale banken, en die is slechter dan die van Mozambique of Bangladesh, ondanks de enorme Amerikaanse subsidies.*⁴⁶

1.3.2.1.2.2. Ludo Abicht:

*Israël mag dan al economisch kunnen overleven zonder de steun van de VS, zonder de directe en indirecte militaire hulp uit de VS houden de Israëli's het geen tien jaar vol. Dat wil zeggen, dat niet alleen Israël belangrijk is voor de Amerikanen, maar ook dat de Amerikanen de overlevingskansen van Israël in handen hebben, en niet omgekeerd.*⁴⁷

1.3.2.1.2.3. Lucas Grollenberg:

Wie zegt dat er nu toch maar 'een moderne staat' in Palestina is gekomen, dient zich af te vragen wat hij precies bedoelt. Modern technisch kunnen, modern welvaartsgegot, ja. Maar zoals ik schreef in een artikel over de rol van Israël in het geloofsonderwijs, 'voor veel nadenkende mensen die de feiten kenden, was de staat Israël al bij zijn oprichting ouderwets, gebaseerd op beginselen die uit de tijd zijn, of althans die onwerkzaam moeten worden willen wij ooit komen tot een echte nieuwe wereld. Zij zien Israël als de vrucht van kolonialisme, gewelddadige schepping van buitenlandse machten ten koste van de inheemse bevolking. Verder menen zij dat het beginsel van rassenonderscheid is ingebouwd in de opzet van de staat. Tenslotte achten zij het religieuze beroep op 'wat er staat geschreven' in een als heilig beschouwd boek on-modern, en nog veel meer het poneren van 'rechten' met een direct beroep op God'.

*Godsdienstonderricht dient zich te baseren op de moderne historische benadering van de bijbelteksten. Er kan toch geen reden zijn om alleen in dit 'vak' de ontwikkelingen van de wetenschap voor de leerlingen verborgen te houden.*⁴⁸

1.3.2.2. "Een eeuwenlange ontbossing en bodemerosie". De Negevwoestijn die vruchtbaar gemaakt wordt

1.3.2.2.1. Handboeken:

1. Geo 3 p.40:

Veel joden die zich in de eerste helft van deze eeuw in Israël gingen vestigen begonnen er aan landbouw. Dat was een moeilijke taak: enerzijds was er de droogte en de gevolgen van eeuwenlange ontbossing en bodemerosie, anderzijds de onveiligheid op het platteland in de nabijheid van de Palestijnen... Een van de grootste prestaties van Israël is dat het in semi-aride en aride gebieden een intensieve en hoog renderende landbouw tot stand heeft gebracht: zelfs in de Negev, een woestijn...

2. Werelddelen 3 p.139:

⁴⁶ "Noam Chomsky, dissident in Amerika, gesprekken met David Barsamian, EPO, 1994, p.35.

⁴⁷ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, Antwerpen, 1996 p.152

⁴⁸ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.160-161

Info 24 toont aan dat de Israëli's er in slagen zelfs de woestijn in gebruikt te nemen met landbouwgebieden en steden...

'En de woestijn zal weer bloeien'.

3. Aardrijkskunde 3 p.61:

titel: "Opdracht: woestijn vruchtbaar maken! ...Daarom probeert men in Israël ook delen van de woestijn vruchtbaar te maken.

4. Wereldbeeld 3 p.102:

Toen de joden in Israël aankwamen, vonden ze er een verarmd land. Door eeuwenlange verwaarlozing was het zijn natuurlijke vruchtbaarheid kwijt. De bodems van het heuvelland waren weggespoeld, de valleien waren moerassig, de vlakten zandige woestijnen.

5. Onze eeuw - Toen p.69:

Tijdens deze oorlog was er ook een echte volksverhuizing van Arabieren begonnen, die, na de moordpartij door het Israëlische leger in het dorp Dir Yassin (in de mening verkerend dat het een Arabisch hoofdkwartier was), het Israëlisch grondgebied in massa verlieten. Tegelijk kwamen in die jaren steeds meer joodse immigranten naar Israël en werd steeds meer land door hen ontgonnen en aan de woestijn ontruikt.

6. Beschavingen 5 p.309:

De eerste pioniers richtten landbouwkolonies op en brachten het land weer in cultuur.

7. Chrono 6, Louis Teetaert p.76:

In de periode 1932-1938 kwamen niet minder dan 217 000 immigranten, vooral onder druk van het nazisme, naar hun nieuwe tehuis.: alsof hun nieuwe tehuis leeg was en er geen anderen woonden!

* **Palestina was blijkbaar al verwoest en arm in 539 v.Chr.!**

Cultura 1 p.76:

Toen in 539 v.Chr. de Perzen Babylonië veroverden, mochten de ballingen terugkeren naar het verwoeste en verarmde land.

* **Slechts één handboek vermeldt dat Palestina geen onbewoond gebied was:**

Onze eeuw - Toen p.69:

Het land, waarin talrijke joden tijdens de 19de en 20ste eeuw immigreerden, was geen onbewoond gebied, maar behoorde aan de Palestijnen, een Arabische volksstam, al eeuwenlang in Palestina - het vroegere Beloofde Land van de joden- gevestigd.

1.3.2.2.2. Commentaar:

zie hoofdstuk 2.2.1.1. en 2.2.1.2.

1.3.2.3. De kibboets komen uitgebreid aan bod (vooral in de handboeken aardrijkskunde), alhoewel ze economisch niet echt belangrijk zijn:

1.3.2.3.1. Handboeken:

1. Geo 3, p.40:

Landbouwgemeenschappen in een ongunstig milieu...

De helft van de landelijke bevolking woont in landbouwgemeenschappen. De kibboets kent geen privébezit....

2. Werelddelen 3 p.137:

Langs de (nieuwe) grenzen worden verdedigingsdorpen opgericht, o.a. kibboetsim.

3. Terra 2 p.48-49:

Spreiding van de kibboetsim...

Een gewijzigde nederzettingenpolitiek...

p.50:

- Plattegrond van een kibboets.

- Plattegrond van een mosjav.

- Ontwikkelingen van het aantal nederzettingen in Israël..

- Intermezzo: uit het leven van een kibboetsnik...

4. Wereldbeeld 3 p.102-103:

De Kibboets, een uniek experiment...De kibboetsim waren ongetwijfeld het juiste antwoord op de zeer specifieke situatie waarin Israël verkeerde in de 20ste eeuw....

5. De Wereld en Europa 1918-heden:

- p. 252: In de aanvangsfase, nog voor 1940, heeft men in de landbouw de oprichting aangemoedigd van coöperatieve en collectieve ondernemingen (kibboets).

- p. 255: Jarenlang werd ze (de Israëliische samenleving) gedreven door het enthousiasme van de zionistische pioniers,...

1.3.2.3.2. Commentaar:

1.3.2.3.2.1. Tegenover dit idealiserend beeld volgt een analyse uit Le Monde Diplomatique:⁴⁹

Een mythe wordt begraven

Het verval van de Israëliische kibboetsim.

Het imago van Israël stoelde traditioneel op vier instellingen: het zionisme, het leger, de vakbonden en de kibboetsim. Allen verkeren in crisis.

⁴⁹ Le Monde Diplomatique, augustus 1995. Vertaling en bewerking: Claudine Huyghe

Het zionistische ideaal werd in een kwaad daglicht gesteld door de onthullingen van de 'nieuwe historici', die de door Theodor Herzl gestichte beweging ervan beschuldigen de historische rechten van het Palestijnse volk genegeerd en met de voeten te hebben getreden. Het leger is een bezettingsmacht en een arrogante en brutale repressiemachine geworden. De vakbondscentrale Histadrout is een groot deel van haar invloed kwijtgeraakt en haar oude leiders worden beschuldigd van corruptie. Rest nog de kibboets (het Hebreeuwse woord voor 'groep'), collectivistische kolonie, die wordt geacht 'de meest egalitaire en meest rechtvaardige maatschappij ter wereld' te vertegenwoordigen. Maar is deze mythe, die aan de basis lag van de oprichting van de staat Israël, nog wel echt bestand tegen een grondige analyse?

De kibboetzim waren gebaseerd op de principes van een totale gelijkheid tussen haar leden, gemeenschappelijk bezit van goederen en collectief gebruik van de productiemiddelen. Bij het begin van de eeuw vormden zij de speerpunt van de zionistische beweging om zich in Palestina in te planten en er te streven naar de oprichting van een joodse staat. De eerste kibboets, Degania, werd opgericht in 1909 toen de Turken Palestina nog bestuurden. Het werk, de productie, de diensten en de administratie werden collectief geleid. Wat later, tijdens het Britse Mandaat, placht men met glimlach, maar volkomen terecht te zeggen dat het enig privé-bezit van de kibboetznik bestond uit zijn tandenborstel en zijn paar schoenen. Hij kreeg zijn kleren van de collectieve winkel en zijn maaltijden gebruikte hij in de gemeenschappelijke refect.

Het overheersende credo getuigde van een gemeenschapsgeest: 'Iedereen geeft volgens zijn capaciteiten, iedereen krijgt volgens zijn behoeften'. De handenarbeid primeerde. Meir Yaari, de historische leider van de Hakibboutz Haartzibeweging en van de Mapam-partij lanceerde volgend ordewoord: 'Voor alles: de handen'. En in werkelijkheid leden diegenen, die een niet-productief beroep uitoefenden - leraars, bedienden uit de administratie, intellectuelen - aan een minderwaardigheidscomplex. Men was volwaardig lid, maar in geen geval een loon- of weddetrekkende van het zelfbeheerd collectief. De algemene ledenvergadering kwam een keer per week bijeen en functioneerde als een voorbeeldige directe democratie.

Er werden veel kibboetzim opgericht in de periode van het Brits Mandaat over Palestina (1923-1948). De kibboetzim zorgden voor de opvang van de immigranten, die in hoofdzaak uit Oost-Europa afkomstig waren. Tegen het einde van het Brits Mandaat waren de kibboetzim een zeer belangrijk onderdeel van het militair systeem van de Haganah (het clandestiene leger van de joodse gemeenschap). Het is in hun schoot dat de stoottroepen van de Haganah, de Palmach, werden gevormd en getraind. Deze collectieve dorpen hadden ook een specifieke maatschappelijke functie: de immigranten helpen bij het opgeven van de traditionele activiteiten van de joden in de diaspora - handel, financiën, bemiddeling, vrije beroepen, enz.- en bij hun inschakeling in het productieve werk in de landbouw en de industrie 'om een volk te zijn als de anderen'(1).

Deze opdracht van de kibboetzim verschafte hun leden een eliteplaats in de schoot van de "ishouv" (de joodse gemeenschap in Palestina ten tijde van het Brits Mandaat). De eerste Nationale Vergadering (Knesset) in januari 1949 telde 23 kibboetzniks op de 120 afgevaardigden. En zij bekleedden twee, drie decennia lang belangrijke posten binnen de regering, het leger, de Histadrout en de zionistische beweging. Hun invloed was oneindig veel groter dan hun numeriek gewicht binnen de Israëliëse maatschappij. De jonge kibboetzniks hebben zich altijd als vrijwilligers aangediend in de elite-eenheden van de strijdkrachten. Tijdens de juni-oorlog van 1967 telde men onder hen 19 % van de slachtoffers, alhoewel ze slechts 4 % van de bevolking uitmaakten. En tijdens de oktoberoorlog in 1973 viel er 12 % van de doden in hun rangen.

Op onteigende grond

De kibboetznik onderscheidde zich door zijn toewijding en engagement. Deze genereuse opstelling ging gepaard met enkele tegenstellingen, die inherent zijn aan het zionisme.

Zo hebben de pioniers van de harde en zuivere lijn nooit gearzeld zich ten tijde van het Britse mandaat te vestigen op grond, die ze van Arabische eigenaars hadden gekocht. Zij zagen er ook geen graten in dat de Palestijnse dagloners, die er werkten, werden verdreven. Eén van de gevolgen van de oorlog van 1948 was de onteigening van immense stukken landbouwgrond, die tot dan Palestijns eigendom waren. Veel kibboetzim hadden geen enkele scrupule om verlaten gronden van Arabieren in ontvangst te nemen: vaak ging het zelfs om land, dat toebehoorde aan Palestijnen, die in Israël waren gebleven maar onteigend waren door de joodse staat.

Een van de meest toonaangevende voorbeelden hiervan waren de dorpen Bir'im en Ikrit in Galilea. In 1948 werden hun inwoners - katholieken van oosterse ritus- omwille van zogenaamde veiligheidsredenen geëvacueerd door het leger, dat hen beloofde hen 'binnen enkele weken' terug te zullen brengen. Deze belofte werd niet nagekomen en de dorpelingen dienden klacht in bij het Hoog Gerechtshof, dat hen gelijk gaf. Maar het leger legde dit vonnis naast zich neer en verwoestte op Kerstmis 1951 met uitzondering van de kerk - alle huizen van Ikrit. Het dorp Bir'im, werd totaal van de kaart geveegd in september 1953. Dat belette een kibboets van de beweging Hashomer Hatzair niet van onder het devies 'voor het zionisme, voor het socialisme en voor de vriendschap onder de volkeren' zich op het grondgebied van Bir'im te vestigen.

De laatste golf van nieuw opgerichte kibboetzim vond in 1952 plaats. Ze werden voornamelijk ingeplant langs de grens met de Gazastrook, die toen bestuurd werd door Egypte. Deze kibboetzim vormden een soort verdedigingslinie. Trouwens, alle kibboetzbewegingen - zonder enige uitzondering - hebben na 1967 resoluut kolonies opgericht in de bezette gebieden in Gaza op de Westelijke Jordaanoever, de Golanhoogte en in de Sinaiwoestijn.

Het ging hier in de eerste plaats om kibboetzim van de arbeiderspartij, maar ook van de religieuze bewegingen en zelfs van de zionistische linkervleugel.

Traditioneel weigerden de kibboetzim de immigranten, die massaal waren aangekomen na 1948, in loondienst aan te werven.

Zij stelden hen voor lid te worden van het collectief als ze er wilden werken. In de jaren '60 niettemin lieten ze dit principe meer en meer varen door in grote getale dagloners te recrutereren. Het was een eerste teken van verval.

Daarop begon de grote verandering: de landbouw, de enig 'zaligmakende' en hoofdactiviteit van de kibboetzim moest het veld ruimen voor de industrie. Sectoren als plastic- en metaalverwerkende nijverheid, voedselconserven, hout, textiel en toerisme, kennen een sterke ontwikkeling.

De kibboetzim werden agro-industriële polen. In zoverre dat bij het begin van de jaren '90 de industrie 80 % van hun inkomsten uitmaakten en 7 % van de industriële productie van de staat.

Deze industrialisering had tot gevolg dat men een beroep ging doen op loonarbeid. De lonen van de niet-gekwalificeerde arbeiders lagen laag en hun levensstandaard betekende niets in vergelijking met de zeer comfortabele positie van de kibboetznik. Vandaar de interne spanningen en zelfs een soort etnische oppositie, omdat een deel van die loontrekkenden oriëntaalse joden waren. Als gevolg daarvan braken er - tot dan toe ondenkbare - sociale conflicten uit en gewelddadige stakingen. De pioniersgeest leed definitief schipbreuk in de loop van de jaren '80.

Een gevolg hiervan was dat Palestijnen de plaats innamen van een deel van de joodse loontrekkenden. En sedert de afgrenseling van de bezette gebieden in 1994, tengevolge van de akkoorden van Oslo, hebben de kibboetzim, die hun oude idealen meer en meer over boord hebben gegooid, niet gearzeld arbeiders uit Thailand, Roemenië en andere 'sociale paradijzen' voor een hongerloon aan te trekken om de Palestijnen te vervangen. Momenteel zijn er twee speciaal voor de kibboetzim opgerichte aanwervingsfirma's voor buitenlandse arbeidskrachten aan het werk. Een ander basisprincipe - gelijk loon voor iedereen - werd eveneens afgezworen. De nieuwe loonhiërarchie had verstrekkende gevolgen voor het interne leven van de kibboetzim.

Het principe 'iedereen volgens zijn capaciteiten', wat niet kan worden gezegd van de stelregel 'iedereen volgens zijn behoeften'. Voortaan luidt het motto: 'iedereen volgens de waarde van zijn arbeid'. Het levensniveau van de kibboetznik wordt momenteel bepaald door de productiviteit. De interne cohesie van de kibboetzim kreeg hierdoor een zware klap.

Het ondenkbare is realiteit geworden: rijk en arm wonen samen in dezelfde kibboets.

Dit systeem is op dit ogenblik ingevoerd in veertig kibboetzim van de beweging Takam (Arbeiderspartij). De nationale raad van de beweging Hakibboutz Haartzi heeft met meer dan twee derden van de stemmen de invoering van verschillende loonschalen verworpen, maar heeft verzuimd sanctiemaatregelen in te bouwen. Vandaar de reactie van de secretaris van een 'niet egalitaire' kibboets: "voor ons is dat allemaal om het even. Toen we beslisten om de gemeenschappelijke slaapzalen voor de kinderen af te schaffen, om ze bij hen thuis, bij hun ouders te laten slapen, werd ons lidmaatschap van de Takam reeds opgeschort. Een tijd later volgde de hele beweging onze beslissing. Hetzelfde zal zich ook nu weer herhalen"(2).

De kibboetzim waren gewoon in een beschermd systeem te leven. De opeenvolgende regeringen van de Arbeiderspartij beschermden hen tegen wetten van de markt en van de concurrentie. Zij kregen kredieten van de banken, ontwikkelden hun economie terwijl de staat al hun verliezen dekte. Op die manier wendden veel kibboetzim zich in welstand en overvloed. Moderne villa's, luxerefters, culturele centra, sportterreinen en -zalen werden gebouwd zonder enige economische bezorgdheid.

In 1977 kwam de rechts nationalistische Likoud aan de macht en veranderde de prioriteiten van de regering. De kibboets was niet langer het geliefkoosde kind. In de plaats kwam het brutale kapitalisme. Voor de collectieve kibboetzim was dit het einde van de wereld. 1984 wordt beschouwd als het eerste crisisjaar. Veel kibboetzim leden verliezen van vele honderden miljoenen shekels (1 shekel=1,6FF). Het jaar erop is catastrofaal: 90% van de kibboetzim is verlieslatend.

De meerderheid ging gewoon door met opnemen van krediet, alsof de arbeiderspartij nog steeds aan de macht was. Andere kibboetzim begonnen het kapitalistisch spel mee te spelen, stortten zich op financiële transacties, speelden op de Beurs en gaven zich zonder enig gewetensbezwaar over aan de wildste speculatie. Enkele kibboetzim werden er beter van, maar de meerderheid verloor zeer veel. Om het hoofd te bieden aan de ineenstorting van de kibboets-economie, stemden de regering en de banken ermee in een deel van de enorme schulden kwijt te schelden. Dat volstond echter niet en de verliezen liepen op tot 16 miljard shekel in 1995. In april laatstleden werd een nieuw akkoord ondertekend, waardoor een deel van de schulden werd kwijtgelaten, maar tegelijk kregen de kibboetzim een reeks draconische voorwaarden opgelegd. Meer bepaald de verkoop van gronden aan de banken en de staat om er woningen te bouwen. De situatie is dermate ernstig dat veel leden van de kibboetzim voor hun toekomst vrezden. Getuige hiervan deze anekdote: een kibboetznik van de Mevo Hama, dichtbij het meer van Tiberias won onlangs het groot lot van de nationale loterij, zowat 18 miljoen shekel. Volgens het reglement moest hij deze som afstaan aan de gemeenschappelijke kas. Maar de secretaris van de kibboets zelf gaf hem de raad dit geld op een privé-rekening te plaatsen, anders zou het toch onmiddellijk naar de kassa van de schuldeisers zijn gevloeid.

De crisis heeft tot een daling van de levensstandaard geleid. Volgens de minister van Arbeid leeft meer dan de helft van de leden van de kibboetzim onder de armoedegrens. Ontgoocheld hebben velen dan ook de oorspronkelijke ideologie de rug toegekeerd. Het woord "socialisme" is verdwenen. 1 mei is vergeten. Een teken aan de wand: de sluiting in maart 1995, na een 52-jarig bestaan van Al-Hahmishmar, het dagblad van de beweging Haartzi en Mapam. De kibboetzniks lezen vandaag liever de apolitieke, populaire pers van centrumrechts.

De koopmansgeest heeft de bovenhand gehaald. Voor de jongeren uit de buurt -tenminste als ze geld hebben- zijn er nu discotheken en pubs. Men vindt er zelfs huwelijksbureaus. Zo'n 5000

kamers, verspreid over heel het land, staan ter beschikking van de toeristen, die tegen de betaling van een toeslag de zwembaden en de collectieve sportterreinen kunnen gebruiken. Alles is te koop. Zelfs grafkelders. Niet-religieuze kibboetzim bieden ze aan ongelovigen aan, die een burgerlijke begrafenis wensen (officieel bestaan niet-religieuze begrafenis niet in Israël, waar er geen scheiding is tussen staat en godsdienst) of aan niet-joden, die na 1989 met de immigratiegolf vanuit de ex-USSR in Israël zijn aangekomen en die het groot-rabbinaat (dat het monopolie heeft over de joodse begraafplaatsen) weigert in te huldigen. De prijs van zo'n "lekengraf" in een kibboets bedraagt zowat 5000 shekels (ongeveer 50 000 BEF).

Ook de democratie heeft aan vitaliteit ingeboet. In de gloriejaren, waren de algemene vergaderingen buitengewoon geanimeerd en men besliste er collectief over alles: benoemingen op diverse posten, studies van een jongere aan de universiteit, een reis naar het buitenland enz. Vandaag de dag neemt nog slechts 10% van de leden aan deze vergaderingen deel. In veel kibboetzim worden de debatten gefilmd en uitgezonden via een gesloten televisiecircuit. De stemming heeft 's anderendaags plaats. Andere kibboetzim hebben de beslissingsmacht van de algemene vergadering overgedragen aan een beperkter organisme: een raad, die nauwelijks een veertigtal leden telt. Ook hier hebben de apparatchiks de macht veroverd. (3)

Massale desertie

Al geruime tijd spreekt de kibboets niet langer aan. De nieuwe immigranten willen er praktisch niet meer gaan leven. In de loop van het laatste decennium werd nog slechts één kibboets opgericht: Ravid in Galilea. De kibboetzim bekoorden vooral de ashkenazi (joden uit Europa en Amerika). Het percentage van oriëntaalse joden (immigranten uit Azië en Afrika) overtreft de 20 % niet, ook al maken ze ongeveer de helft van de totale bevolking uit. Voor het merendeel van de oriëntaalse joden blijft de kibboets te werelds en te collectivistisch.

De jongeren deserteren massaal: ongeveer 45 % van de jongeren, die in de kibboets geboren zijn, vertrekken, het merendeel na hun militaire dienst van drie jaar. Decennia lang kwamen nieuwe leden uit twee milieus. Enerzijds uit jeugdbewegingen, destijds omnipresent en vandaag nauwelijks nog bestaande, anderzijds uit Nahal (het embleem strijdbare pioniersjeugd), gevormd door eenheden van jonge soldaten die samen hun dienstplicht vervulden en zich nadien in een kibboets vestigen. De Nahal werd lange tijd als een prestigieuze elite-eenheid beschouwd, maar ook zij is op sterven na dood. In juni 1995 besliste het comité van Buitenlandse Zaken en Defensie van de Nationale Vergadering Nahal op te heffen, "die zijn historische opdracht vervuld heeft en tot een weinig doeltreffend organisme is geworden, dat niet langer de doeleinden verwezenlijkt, waarvoor het is opgericht".

De jongeren vertrekken, maar de ouderen kunnen dat niet, omdat ze er de middelen niet toe hebben. 60 % van de kibboets-bevolking heeft de pensioengerechtigde leeftijd overschreden. De ouden voelen zich geïsoleerd, gefrustreerd in het huis dat ze zelf hebben opgebouwd. Hun toekomst is niet verzekerd. Wie zal hun pensioen betalen? Allen herinneren ze zich nog levendig het lot van hun kameraden van de kibboets Beit Oren. In mei 1987 gaf de directie van Takam dertig veteranen (ouder dan 60jaar) de raad om hun kibboets te verlaten, omdat de beweging niet langer voor hen kon instaan. "Wij nemen deel aan de begrafenis van de kibboets-ideologie" schrijft een weekblad(6). Arik Reichman, de algemene secretaris van Takam, stelde vast: "het systeem is failliet, alleen essentiële en snelle veranderingen kunnen het nog redden"(7). En de schrijver Amos Oz besloot: "het ongeluk dat de kibboetzim heeft getroffen zal nooit de scholen van het ultra-orthodoxe rabbinaat of de grondspeculanten treffen. Zij blijven bloeien in het post-kibboets-Israël."(8)

Drie Bewegingen

In Israël en de bezette gebieden (Westelijke Jordaanoever, Gazastrook en op de Golanhoogte) bestaan er 270 kibboutzim met in het totaal 124 000 inwoners of 2,9% van de joodse bevolking.

De kibboetzim leveren 49% van de landbouwproductie en 7% van de industriële productie. Zij zijn goed voor 10% van de totale Israëlische export.

De kibboutzim zijn in drie bewegingen gegroepeerd:

- de eengemaakte beweging van de kibboetzim (Takam) met 169 kibboetzim, allemaal van de strekking Arbeiderspartij. Deze beweging is het actiefst op het vlak van de neo-liberale hervormingen en de afwijzing van de oude collectivistische principes;

- Hakibboetz Haartzi-Hashomer Hatzair (de Jonge Garde) telt 84 kibboetzim. Deze beweging vormt de ruggegraat van de Mapampartij (linkse, socialistische zionisten), één van de drie onderdelen van de in het parlement en regering zetelende beweging Meretz. De "liberale vernieuwing" zet zich ook in zijn rangen door;

- de religieuze kibboetzim tellen 17 gemeenten. De leiders van deze beweging gaan heel omzichtig, maar doeltreffend te werk bij het bestuur, waardoor ze gespaard bleven van het bankroet, dat de twee andere bewegingen kenden in de jaren '80 en '90.

(1) De essayist en romancier Arthur Koestler (1905-1983) beschreef in zijn roman "La tour d'Ezra" (Calmann-Lévy, Parijs, 1974) de oprichting van een kibboetz in 1937 door een handvol pioniers. De kibboetz in deze roman is het symbool van een dubbelzinnige strijd voor een collectieve maatschappij aan de ene kant en landroof aan de andere kant. Het is het uitgelezen terrein voor de geschiedenis, die wordt ondergaan en de geschiedenis die zich een weg baant met geweld en misverstand.

(2) Yediot Aharonot, 16 juni 1995.

(3) Haïm Darin-Drabkin, "Le kibboutz, société différente", Le Seuil, Parijs, p.334.

(4) Haaretz, 21 juni 1995.

(5) "Se renouveler. Le kibboutz du Takam", uitgeverij Hakibboutz Hameouhad, Tel Aviv, 1992, p.55.

(6) Weekblad van de kibboutzim van de Takam-beweging, 21-28 mei 1995.

(7) De groene bladzijde, weekblad van de beweging Hakibboutz Haartzi, Jeruzalem, 21 juni 1995.

(8) Yediot Aharonot, 3 april 1995.

1.3.2.3.2.2. De achtergrond van de ontwikkeling van de nederzettingen in Israël:

Handboeken:

Terra 2, p.50:

In moeilijke omstandigheden (b.v. oorlog, grens- en woestijngebieden) kende een gemeenschappelijke aanpak succes, terwijl winstgevende vooruitzichten individuele initiatieven uitlokten. Vandaar de ups en downs van de nederzettingsoorten in tijd en ruimte (tabel 11).

	1948	%	1970	%	1980	%	1988	%
--	------	---	------	---	------	---	------	---

<u>kibboetzim</u>	<u>151</u>	<u>52</u>	<u>231</u>	<u>27</u>	<u>237</u>	<u>34</u>	<u>274</u>	<u>35</u>
-------------------	------------	-----------	------------	-----------	------------	-----------	------------	-----------

Commentaar: De oorzaak van de ups en downs in tijd en ruimte:

Lucas Catherine:

Historisch gezien zijn de kibbutzim vooral een instrument van kolonialisatie geweest. Hét middel om land te veroveren en om voetvolk voor de militie te recrutereren. Dat zie je duidelijk aan het groeiritme van de kibbutz-beweging. De eerste kibbutz, Degania, werd in 1910 (op de grond van het dorpje Um Juniah) opgericht. De volgende 27 jaar (tot 1936) kwam de beweging maar moeilijk op gang. Er werden slechts 34 kibbutzim gesticht. Dat is iets meer dan één per jaar.

Van 1936 tot 1939 (de periode van de Algemene Staking en van de grote guerrilla-beweging van de Palestijnen) worden er in kort tijd 53 volgens het Toren- en palissade-kibbutzim opgericht. Daarna valt het ritme weer omlaag. Een tweede grote boom volgt in de periode 1948-1950 (toen de meerderheid van de Palestijnse boeren werd verdreven en het erop aankwam om het land in bezit te nemen): 75 nieuwe kibbutzim (25 per jaar). Tussen 1951 en 1967 volgt weer een inzinking: twee, soms toch nog negen kibbutzim per jaar..

Een laatste hoogtepunt vormt dan de periode 1968-1972 toen er na de oorlog van '67 weer nieuwe grond in beslag genomen moest worden. Er kwamen 22 nieuwe kibbutzim bij. Sindsdien is het aantal kibbutzim ongeveer gelijk gebleven: een 250-tal. Elke periode waarin massaal kibbutzim werden gesticht, valt samen met massale verdrijvingen van Palestijnen. Dit is allesbehalve toevallig, de meeste leden van de Hagannah en van de andere zionistische militie werden uit de kibbutzim gerecruteerd.⁵⁰

Henk Donkers:

Uitbreiding van de geïrrigeerde landbouw en spreiding van nederzettingen tot aan de landsgrenzen kregen absolute prioriteit. Zij waren voor Israël een kwestie van nationale veiligheid. "Als wij niet naar de grenzen gaan," zei David Ben-Goerion, Israëls eerste premier, "komen de grenzen naar ons." De bevolking was geconcentreerd rond steden als Tel Aviv en Haifa en moest over het land verspreid worden. De Negev-woestijn moest volgens Ben-Goerion "tot bloei gebracht worden". Dat kon alleen door er veel water heen te brengen. Ben-Goerion omschreef veiligheid zo: "Onze defensie is niet alleen van ons leger afhankelijk. Israël is niet veilig zonder immigratie. Veiligheid betekent dat het lege noorden en zuiden bevolkt moeten worden; door heel het land moeten er industrieën komen; in alle gebieden die er geschikt voor zijn moet de landbouw ontwikkeld worden; er moet een groeiende, zelfvoorzienende economie worden opgebouwd. Veiligheid betekent economische onafhankelijkheid."⁵¹

1.4. DE PALESTIJNEN: ZIJN ZIJ ARABIËN? ISRAËLISCHE ARABIËN? PALESTIJNEN? VLUCHTELINGEN OF TERRORISTEN?

Palestijnen die in Israël wonen, worden Arabieren genoemd.

⁵⁰ Lucas Catherine, De Palestijnen, een volk teveel?, EPO, 1988, p.122-123.

⁵¹ Henk Donkers, De witte olie, Novib, 1994, p.73-74

Palestijnen die vluchten, worden ook Arabieren genoemd.

Van het ogenblik dat ze in de vluchtelingenkampen zitten, zijn het ineens Palestijnen die willen vechten voor een eigen staat. Als er verzet is of terrorisme, dan zijn het altijd Palestijnen.

1.4.1. Handboeken:

1. Aardrijkskunde 3, p.61:

Toen de Joodse staat ontstond, vluchtten veel Arabieren uit het vroegere Palestina weg. Ze leven nu in Palestijnse vluchtelingenkampen.

2. De Wereld en Europa 1918-heden, p.260:

In 1947-1948 vluchtten ongeveer 750 000 Arabieren uit Israël.

3. Als in een spiegel 6, p.150:

Toen de staat Israël werd uitgeroepen, verlieten 750 000 van de 1 500 000 Arabieren het joodse grondgebied, soms verplicht, meestal uit vrije wil.

4. Werelddelen 3, p.137:

Op info 18 merkt men dat van de Israëlische bevolking meer dan 80% joden zijn t.o.v. nauwelijks 15 % Arabieren. De meeste moslims zijn immers uit Israël verjaagd of gevlucht naar Arabische landen. Deze Palestijnse vluchtelingen vonden vooral in de buurlanden een 'voorlopig' onderkomen in kampen.

5. Onze eeuw - Toen, p.69:

Tijdens deze oorlog was er ook een echte volksverhuizing van Arabieren begonnen, die, na de moordpartij door het Israëlische leger in het dorp Dir Yassin (in de mening verkerend dat het een Arabisch hoofdkwartier was), het Israëlisch grondgebied in massa verlieten.

1.4.2. Commentaar:

Het is belangrijk reeds van in het begin een duidelijke terminologie te gebruiken, omdat het Israëlisch-Palestijns conflict anders helemaal niet te begrijpen is.

Palestijnen zijn de oorspronkelijke bewoners van Palestina, die tijdens de bezetting van de Arabieren in de zevende eeuw, de Arabische cultuur en taal hebben overgenomen, maar die hun eigen karakter en identiteit als volk behouden hebben.

Voor de immigratie van Europese joden in Palestina was er een kleine minderheid van Palestijnse joden, die in het land woonden, zonder echte problemen met de christelijke of islamitische Palestijnen.

De huidige situatie van het Palestijnse volk heeft haar wortels in een concrete historische gebeurtenis: het uiteenrukken van Palestina in mei 1948.

Omwille van de kolonisatie door de Europese joden, de in beslagname van hun gronden, het grotendeels verdrijven van de Palestijnse burgers uit hun land en het verbod om terug te keren, zijn er nu vele Palestijnen vluchtelingen.

Tussen 1948 en 1967 hield Palestina op te bestaan als een politieke en bestuurlijke entiteit. Alleen in de Gazastrook was het nog mogelijk de term Palestina te gebruiken zonder politieke schande en

*strafmaatregelen op te roepen. Israël verdrong de naam Palestina uit haar gebied en in Jordanië werd de term geleidelijk aan afgeschaft - volgens een decreet van de Jordaanse posterijen uit 1950 mocht het woord Palestina niet meer gebruikt worden voor de delen onder hun jurisdictie, in plaats daarvan werd de term West Bank gebruikt.*⁵²

Het Palestijnse volk omvat (wereldwijd: +/- 7 700 000)⁵³

1. **De Palestijnen in Israël:**

De Palestijnen die in Israël wonen en er het staatsburgerschap hebben (zij hebben hun dorp of stad nooit verlaten tijdens de oorlog van 1948-1949). Zij worden Arabische Israëli's genoemd. Feitelijk zijn zij tweederangsburgers in hun eigen land:

Aantal: 900 000⁵⁴

In het noordelijk district vormen zij 50% van de bevolking en in centraal Galilea loopt dit percentage op tot boven de 85%.⁵⁵

In dit aantal zijn ook de Palestijnen begrepen die tijdens de oorlog 1948-1949 gevlucht zijn of verdreven werden uit hun dorpen, maar die nooit uit hun land weggetrokken: in de Israëli'sche politiek en wetten zijn zij bekend als 'absentee-present persons'. Zie ook: 1.3.1.3.2.1.

Nu gaat het om 220.000 Palestijnen.

2. **De Palestijnen in de Bezette Gebieden:**

- Gazastrook: 843 000⁵⁶

- Westbank: 1 395 000⁵⁶

In deze gebieden wonen:

- de Palestijnen die er altijd gewoond en geleefd hebben (als autochtoon)

- de Palestijnen die in 1948-1949 gevlucht zijn of verdreven werden uit dat gedeelte van hun land, Palestina wat nu Israël is. Zij zijn vluchtelingen en wonen voor het grootste gedeelte in de vluchtelingenkampen van de Gaza-strook en de Westbank. Tot nu toe hebben zij verbod om terug naar hun land te keren, ook al werd dit door de VN bevestigd.

3. **De Palestijnen als vluchteling buiten Palestina:**

Vandaag maken zij meer dan de helft uit van het Palestijnse volk.⁵⁷

The First Palestinian Refugee Conference in Gaza on 17 September 1996...

⁵² Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.15

⁵³ JMCC (Jerusalem Media & Communication Centre), Palestine report, 20 september 1996, p.5

⁵⁴ Zureik E., Palestinian Refugees and Peace table 1 and 2, in: The Journal of Palestine Studies XXIV no.1, University of California Press, Berkeley, p.5-17

⁵⁵ G.Falah, Israeli "Judaization", policy in Galilee, geciteerd in Journal of Palestine Studies XX, n°4, Berkeley VS, 1991, p.69-85

⁵⁶ Palestinian Bureau of Statistics, Demography of the Palestinian Population in the West Bank and Gaza Strip, Rammallah-West Bank, december 1994, p.12

⁵⁷ JMCC (Jerusalem Media & Communication Centre), Palestine report, 20 september 1996, p.5

There are presently about 4.5 million Palestinian refugees, according to the Conference Preparatory Committee, which is more than half of the estimated 7.7 million Palestinians worldwide.)

Cijfergegevens van de UNRWA slaan enkel op geregistreerde vluchtelingen, die aangewezen zijn op hulp van de VN.

Tot deze Palestijnen behoren:

- zij die in 1948-1949 en in 1967 gevlucht zijn of verdreven werden uit hun land, Palestina

- en in de buurlanden terechtkwamen als Libanon, Syrië, Jordanië en Egypte meestal in vluchtelingenkampen.

- Libanon: 331 000 ⁵⁸ UNRWA-cijfers van 1991

- Syrië: 301 744 ⁵⁸

- Jordanië: 1 824 000 ⁵⁸

- andere Arabische landen: 445 000 ⁵⁸

- de Palestijnen die verder gevlucht zijn naar Europa, Amerika... Zo zijn er een klein aantal Palestijnen die sinds 1948 in België wonen.

Hun nationale rechten, namelijk hun recht op terugkeer wordt hun ontzegd door de Israëliische nationaliteitswet.(zie ook 1.3.1.3.2.1.)

1.5. DE ISRAELI'S

In de **Oudheid** leefde een deel van het joodse volk al vrijwillig buiten Palestina, hoofdzakelijk omwille van economische redenen.

Zie ook 1.1.3.2.

Lukas Catherine: ⁵⁹

De meerderheid van de joden die in Palestina bleef, veranderde naargelang de bezetter van taal: van Kanaänitisch-Hebreeuws naar Aramees en later Arabisch.

Ook hun geloof veranderde: het oude jahwistische geloof van vóór de ballingschap (dat nu nog door de Palestijnse Samaritanen en de Ethiopische fallasha's wordt beleden) werd grotendeels vervangen door het jodanisme van Joshua, Ezra en Nehemiah, later door het christendom en daarna door de islam. De huidige Arabisch sprekende christelijke of islamitische Palestijnen kan men dus met evenveel recht afstammelingen van de Israëlieten noemen als de Samaritanen.

Trouwens, zij die uitzwermden vóór, tijdens of na de Romeinse periode, vermengden zich ook stelselmatig met andere volkeren. Het jodendom is niet altijd zo exclusivistisch geweest als het nu is.

⁵⁸ Palestinian Academic Society for the Study of International Affairs, Jeruzalem, p.199

⁵⁹ Lucas Catherine, niet gepubliceerde tekst

In 740 na Christus bekeerde zich in het Oosten een heel turkssprekend volk, de Khazaren, tot het jodendom. Door migratie kwam een deel van hen in Polen en Zuid-Rusland terecht en tengevolge van overbekende gebeurtenissen emigreerden (en emigreren) velen naar Israël. Uit deze groep zijn bijna alle presidenten van Israël gekomen. Het is duidelijk dat zij geen etnische band hebben met Palestina.

Het "joodse volk" is dan ook geen "ras" in de etnische betekenis. Het "joodse volk" is eerder een religieus begrip, in de zin zoals christenen zich ook het "volk van God" noemen.

Sinds 1948 bestaat er nu ook een "Israëliisch volk", samengesteld uit zeer diverse etnische groepen, maar wel met een staat, een recente gezamenlijke geschiedenis en een gemeenschappelijke taal, Nieuw-Hebreeuws.

*Theoretisch behoren ook de **Palestijnen**, die na 1948 in (hun land wat nu) Israël (heet) zijn blijven wonen tot dit nieuwe "Israëliische volk"; maar feitelijk zijn zij tweederangsburgers. (zie 2.2.2.5.1.2.3.).*

De huidige Israëliische Joden hadden tot 1948 inderdaad geen gemeenschappelijke geschiedenis en ze spraken verschillende talen en dat doen ze nu nog in Israël. Er zijn eigen talen als het Ladino (judeo-spaans) en het jiddisch (joods-duits), maar ook het Perzisch, Turks, Arabisch en alle mogelijke talen van het land waar ze woonden.

Het lot van bijvoorbeeld de Arabische joden kan niet vergeleken worden met dat van de Europese joden. De eerste massamoorden op joden gebeurden ten tijde van de Kruistochten en ze bleven zich af en toe herhalen tot de tijd van Hitler. In de moslimwereld is iets dergelijks nooit gebeurd en de grote animositeit dateert er pas van na de stichting van de staat Israël. Arabische joden konden hoge posities in de maatschappij bekleden. Om maar twee in de tijd sterk uit elkaar liggende voorbeelden te noemen: de lijfarts van Saladin, die de Kruisvaarders versloeg, was een jood en dat was zeker niet omdat er geen degelijke moslimartsen zouden geweest zijn. Een van de theoretici van het Arabische nationalisme in de negentiende eeuw was de jood Yacub Sanu'a. Gedurende gans deze periode bleven de joden in Europa een grotendeels marginaal en soms vervolgd bestaan leiden.

Lukas Grollenberg⁶⁰

In een voortreffelijke sociologische studie van de staat Israël komt de joodse geleerde Georges Friedmann tot de conclusie dat men van een 'joods volk' nauwelijks kan spreken. Dat zou moeten zijn, zegt hij, op basis van criteria als ras, natie of religie.

Op grond van ras kan men dat zeker niet zeggen. Wat dat betreft, geeft hij zijn indrukken van de mensen in Israël weer, die mij herinneren aan de verbazing van mijn eerste weken in Jeruzalem, in 1946. Terwijl in de Arabische wijken een zeer bepaald mensentype overheerste, zwartharig, met donkere ogen, vaak scherp gesneden gezichten, leken de joodse wijken bevolkt te zijn door een wirwar van allerlei rassen. Er was nauwelijks iets te zien van wat hier in Nederland als 'joods type' werd beschouwd. Blijkbaar waren hier in joods Jeruzalem afstammelingen van allerlei volkeren bijeengekomen. 'Veel joden uit Polen, Bessarabië en ook de Oekranië stammen af van slaven of tartaren die eertijds tot het jodendom bekeerd zijn onder de militaire en politieke invloed van de Khazars (Chazaren), die van de zesde tot de tiende eeuw heersten over het keizerrijk van de Djnepr, en zelf tot het jodendom bekeerde Turkestanen waren.'

Wel hebben nakomelingen van die bekeerde heidenen later in het isolement van de getto's een soort gemeenschappelijke cultuur ontwikkeld, en soms zelfs bepaalde fysieke trekken daarvan

⁶⁰ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.172-173

gekregen, maar in de staat Israël verdwijnen die spoedig. Daar ontstaat een nieuw volk, 'dat noch het aanhangsel noch het centrum is van een van nu af aan alleen in de legende bestaand "joods volk."'

Het begrip natie kan evenmin van dienst zijn. 'De joden hebben nooit een nationale gemeenschap gevormd in de gebruikelijke zin van het woord, en het is zelfs moeilijk in hun geval de identiteit van de eventuele natie te bepalen... er is geen joodse natie. Er is een Israëlische natie. De staat die beantwoordt aan de voorspellingen van Herzl is geen 'joodse staat'...'

Het zelfbewustzijn dat de staat Israël bij zijn bewoners vormt 'kent niet het gevoel dat deze gemeenschap zou behoren tot het 'joodse volk'. Er schijnt een steeds grotere afstand te komen (en bij de extreme groeperingen kan men reeds spreken van een totale breuk) tussen het deel van de bevolking dat zich Israëli voelt op de eerste en voornaamste plaats, en de orthodoxe gelovigen die zich op de eerste plaats jood voelen.'

Hiermee raakt Friedmann een derde criterium dat zou kunnen dienen voor het onderscheiden van een 'joods volk'.

Na al wat hij aan verschijnselen in de staat Israël heeft besproken (o.a. de fel omstreden kwestie op grond waarvan iemand 'jood' is), is het voor zijn lezers duidelijk dat de orthodoxe godsdienst geen enkele kans heeft om de bewoners van Israël nog enigermate tot 'joods volk' te vormen. Al staat er een vraagteken achter de titel van zijn boek, het is duidelijk dat Friedmann die vraag met ja beantwoordt: 'Israël. het einde van het joodse volk?'

De innerlijke tegenstrijdigheden van het zionisme zijn eigenlijk al duidelijk te zien in het programmatische geschrift van Herzl. Hij dacht als een moderne westerling. Het 'joodse vraagstuk' was voor hem een politiek probleem dat alleen met politieke middelen kon worden opgelost. De staat die hij ontwierp, was een moderne wereldse staat, geen 'theocratie', d.w.z. geen samenleving op godsdienstige grondslag, door goddelijke wetten geregeerd. Volkomen 'scheiding van kerk en staat' was een wezenlijk punt van zijn programma. Maar tegelijk erkende hij dat de joden een gemeenschap vormen op grond van 'het geloof onzer vaders'. Enerzijds ontwierp hij voor de joden een zuiver wereldse staat, anderzijds aanvaardde hij de religieuze definitie van het jood-zijn.

2. DE 'VERBORGEN GESCHIEDENIS' VAN HET ISRAËLISCH-PALESTIJS CONFLICT

De Palestijnse nationalist, Nadjieb Azoerie, gaf zijn hoge post als adjunct van de Turkse gouverneur van Jeruzalem op om zich geheel te gaan wijden aan "het hoogheilige werk van vaderlandsliefde, gerechtigheid en menselijkheid". Hij ging in Parijs wonen en stichtte er een soort centrum van de Arabische beweging. Daar verscheen in 1905 ook zijn boek over 'De wederopstanding van de Arabische natie'. In vurige bewoordingen beschrijft deze Palestijn de grote mogelijkheden van zijn land, de rijkdom aan mineralen, de veelsoortige vruchtbaarheid. Dat er nu zo weinig uitkomt en het land eigenlijk arm is, aldus zijn stelling, ligt aan het corrupte Turkse bestuur. Als dat eenmaal terzijde is geschoven dan zullen wij iets van dat land gaan maken. Azoerie wist echter, dat anderen, ver van Palestina, ook zulke plannen koesterden. De aanhef van het voorwoord in zijn boek van 1905 lijkt wel een voorspelling:

'Twee belangrijke verschijnselen, van dezelfde aard en tegelijk aan elkaar tegengesteld, die nog niemand heeft opgemerkt, doen zich op dit moment voor in het Aziatische deel van Turkije: dat zijn het ontwaken van de Arabische natie en het verborgen streven van de joden om op een zeer brede schaal het oude koninkrijk van Israël te herstellen. Deze twee bewegingen zijn bestemd om elkaar voortdurend te bestrijden, totdat de een het wint van de ander. Van de uiteindelijke afloop van de strijd tussen deze twee volken die twee tegenstrijdige beginselen vertegenwoordigen, zal het lot van de gehele wereld afhangen'.⁶¹

2.1. De nieuwe Israëlische historici gaan op zoek naar de 'echte' geschiedenis achter de zogenaamde 'historische feiten' waarmee ze zijn opgegroeid.

Inez Polak in Trouw van 18 maart 1995⁶²

"Alles staat op losse schroeven: van de visie op het verleden, de joodse immigratie, de kibboetsbewegingen en de almachtige vakbond tot en met de mythe van Massada, de benadering van de Tweede Wereldoorlog en de relatie met de Arabieren."

Voor zover ze de geschiedenis niet herschrijven, die 'nieuwe historici' en 'nieuwe sociologen', werpen ze met hun andere uitgangspunten wel een nieuw licht op de zaak.⁶²

Schrijver Yitzak Laor, vooral bekend om zijn politieke analyse van het zionisme in de Hebreeuwse literatuur begint zijn artikel dan ook:

"In den beginne waren er de daden en de documenten en de poging om publikatie van de documenten te voorkomen. Van het plan voor de grote verdrijving, het Plan Dalet, bijvoorbeeld. Dit was een voostel voor de vernietiging van die Arabische dorpen - in het gebied dat was voorbestemd om Israël te worden - waar 'vijandige elementen' woonden. Daarna verrees de Staat en de Staat had zijn verhaal klaar. In dit verhaal mochten geen stiltes zitten...Op het toppunt van de grote verdrijving in de zomer van 1948 zei Ben Goerion meestal niets over wat er met de Arabieren gebeurde. En op momenten waarop hij wel iets zei, loog hij."⁶²

Hij gaat verder:

⁶¹ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.14-16

⁶² geciteerd in 'De Brug' p.10-11 van juni 1995, uitgegeven door Sivmo: Steuncomité Israëlische Vredesgroepen en Mensenrechten Organisaties - Joods Palestijnse Dialoog

"Journalisten en academici hebben meer dan een generatie lang meegewerkt om het stilzwijgen te bewaren. De verdrijving uit Lod (uitgevoerd onder commando van Rabin) werd een 'opstand' genoemd, waarmee men de moord op tientallen mensen in de moskee-hof rechtvaardigde... Alle leugens die zich rond deze bloedige verdrijving hebben opgestapeld, werden in een proefschrift van Elhanan Oren gecombineerd tot een verhaal over de 'belegerde overwinnaars' en de 'Arabische rebellie'." ⁶²

2.2. In Vlaanderen bewaarden ook wij dit stilzwijgen, eveneens in de handboeken geschiedenis en aardrijkskunde.

Dit deden wij niet doelbewust en daarom wil deze analyse ook geen steen werpen naar de betrokken auteurs. Zoals de meeste andere landen ontsnapte ook ons land niet aan de invloed van de zionistische propaganda. Daarom hebben wij jarenlang vanuit deze visie naar Palestina gekeken, en onbewust de gewoonte aangenomen om te redeneren vanuit zionistische veronderstellingen, omdat de propaganda zo actief was en is, voortreffelijk georganiseerd en wereldwijd, zoals Lukas Grollenberg het formuleerde.

Maar aangezien de historische realiteit zo belangrijk is zijn we op zoek gegaan naar bronnen die minder bereikbaar zijn, maar die de historische feiten weergeven en duiden.

2.2.1. Vóór 1948:

2.2.1.1. Demografisch:

Israël ontstond niet in een "leeg en verwaarloosd land"

Het was niet 'een land zonder volk voor een volk zonder land.'

Said e.a.

Palestina was niet alleen een zeer oud land, maar ook het dichtbevolkte vaderland van een moderne maatschappij.

In 1922, aan het begin van de serieuze Zionistische kolonisatie, bedroeg de bevolkingsdichtheid in Palestina 72 personen per vierkante mijl, een hoog cijfer vergeleken met andere landen in de regio en daarbuiten. ⁶³

Ook was Palestina geen verwaarloosd land. In een brief aan een Zionistische college schreef Arthur Ruppin, directeur van het Zionistische nederzettingendepartement, "dat men nauwelijks land dat de moeite waard is om te verbouwen kan vinden dat niet reeds bewerkt is." ⁶³

"Ondanks de gestage toeloop van Joodse kolonisten naar Palestina na 1882 is het belangrijk zich te realiseren dat er tot aan de weken die onmiddellijk vooraf gingen aan de stichting van Israël in de lente van 1948 nooit iets anders is geweest dan een grote Arabische meerderheid.

Zo bedroeg bijvoorbeeld de Joodse bevolking

- in 1931: 174 606 personen op een totaal van 1 033 314;

⁶³ Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.9

- in 1936: 384 078 op een totaal van 1 366 692

- in 1946: was dit 608 225 Joden op een totale bevolking van 1 913 112.⁶⁴

2.2.1.2. Sociaal-economisch

* Said e.a.:

In al deze statistieken waren de 'inlanders' duidelijk te onderscheiden van de arriverende kolonisten.

Ongeveer 65% van de Palestijnen was boer en leefde verspreid in de dorpen waar granen, fruit en groenten werden verbouwd.

De belangrijkste Palestijnse steden - Nabloes, Jeruzalem, Nazareth, Acre, Jaffa, Jericho, Ramlah, Hebron en Haifa - werden voornamelijk gebouwd door Palestijnen, die er ook bleven wonen, zelfs toen de Zionistische nederzettingen zich steeds verder in hun richting begonnen uit te breiden.

In die tijd waren in het gebied ook al aanwezig een respectabele Palestijnse intellectuele en professionele klasse, het begin van een moderne industrie en een hoog ontwikkeld nationaal bewustzijn. Het moderne Palestijnse sociale, economische en culturele leven werd georganiseerd rond dezelfde kwesties van onafhankelijkheid en anti-kolonialisme die ook elders in de regio aanwezig waren, maar de Palestijnen worstelden met de erfenis van de Ottomaanse overheersing, de Zionistische kolonisatie en het Britse mandaatbestuur (na de Eerste Wereldoorlog) en dit alles min of meer tegelijkertijd.⁶⁴

* *Er waren reeds steden en industrieën in Palestina toen de joden er toe kwamen: de bestaande infrastructuur werd ingepalmd: 'Meer dan 80 % van het totale grondgebied van Israël is grond die door de Arabische vluchtelingen verlaten is.*

Bijna een kwart van alle gebouwen in Israël was in gebruik geweest door die Arabieren. 10.000 winkels, warenhuizen en andere bedrijven in het nieuwe Israël waren Arabisch geweest.

De helft van alle citrus-gaarden in de nieuwe staat had toebehoord aan de Arabieren die nu tot vluchteling gemaakt zijn. In 1954 woonde meer dan één-derde van de totale joodse bevolking in Israël op 'door afwezigen achtergelaten bezittingen', waarvan het meeste nu is 'opgenomen' in de Israëlische economie'.⁶⁵

* **Lucas Catherine:**⁶⁶

De Negeb is nog altijd een woestijn, op een reeks oases na, die ook al door de Palestijnen in cultuur gebracht waren. De Israëlische boeren hebben er alleen maar moderne bevloeiingstechnieken geïntroduceerd.

Volgens het Israëlisch statistisch jaarboek van 1987 leven er 29.700 joden in landbouwnederzettingen van de Negeb. Er wonen echter ook 38.000 Palestijnen (deels gesetteld,

⁶⁴ Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.6

⁶⁵ 'De tweede exodus' door Erskine Childers, Spectator van 12 mei 1961

⁶⁶ Lucas Catherine, niet gepubliceerde tekst.

deels nomadisch). Volgens tabel XIII/2 van het jaarboek wordt er 1 409 000 dumun (1 dunum= 1/10 ha) bewerkt.⁶⁷

Volgens de "Village Statistics" van de Britse overheid, werden er in 1945 in de Negeb 1 934 000 dumun door Arabieren bewerkt.⁶⁸

Sinds de joodse machtsovername, ging dus een half miljoen dunum **verloren** en bloeit de woestijn dus wat minder!

Tot het ontstaan van de staat Israël was de economie van Palestina, die overwegend agrarisch was, hoofdzakelijk in Palestijnse handen. Het gros van de landbouwproductie werd niet door joden geleverd, maar door Palestijnen.

De enige sector waar de joden bijna de helft in handen hadden was de zeer lucratieve citrusproductie. De sinaasappelkweek was al eeuwen Palestijns, vandaar dat de naam voor de vruchten Arabisch was: Jaffa (en niet Yafo, de Hebreeuwse naam van de stad) en ook die van de voornaamste variëteit: shamuti.

Nemen we als voorbeeld een niet onbelangrijke teelt: graan.

In 1944-45 was 8% van de graanproductie in handen van joden, 92% in handen van Palestijnen (resp. 16 579 ton en 193 376 ton).⁶⁹

In 1942 bedroeg de productie van gerst en tarwe 218 900 ton.⁷⁰ Waarvan dus 92% geproduceerd door de Palestijnen. Het zal tot 1964-65 duren eer Israël weer die productie bereikt.

In 1963-64: 126 500 en 116 600 = 243 100 ton, maar dan daalt het weer en pas vanaf 1970 zal de productie permanent boven de 200 000 ton blijven.⁷¹

Hetzelfde gold voor groenten (1944): joden 55 730 ton (22%) en Palestijnen 189 104 ton (78%). Hier duurt het maar tot in 1957 eer de productie van 1944 wordt bereikt.⁶⁹

Vóór de zionisten er kwamen, was Palestina een land met een belangrijke landbouw-export.

In 1857 waren de drie voornaamste uitvoerproducten zeep, gerst en sesam, maar ook sinaasappels werden in grote aantallen uitgevoerd. De cijfergegevens in tabel I zijn beperkt tot Jaffa, dat de belangrijkste uitvoerhaven was. Er zijn vrij volledige cijfers bekend omdat alle Europese consuls er ofwel zelf verbleven ofwel er hun agenten hadden, die in- en export in statistieken vertaalden. De producten die via de twee andere havens, Akka en Haifa, passeerden, waren minder belangrijk (behalve dan sesam).

Langs laatstgenoemde havens werd vooral graan uitgevoerd naar Italië, Frankrijk, Engeland, Griekenland, Libanon en Klein-Azië.

De waarde en de bestemming van de export via Jaffa bedroeg in 1857:

⁶⁷ Statistical Abstract of Israel: Tabel XIII p. 360 edited in Jerusalem 1987

⁶⁸ Village statistics 1945 p. 79 : Tabel I on Cultivable Landed. Department of Statistics 1946

⁶⁹ A Survey of Palestine, prepared in December 1945 and January 1946 for the information of the Anglo-American Committee of Inquiry, reprinted in full with permission from Her Majesty's Stationery Office by the Institute for Palestine Studies, Washington, D.C., 1991, p.323.

⁷⁰ A Survey of Palestine, prepared in December 1945 and January 1946 for the information of the Anglo-American Committee of Inquiry, reprinted in full with permission from Her Majesty's Stationery Office by the Institute for Palestine Studies, Washington, D.C., 1991, p.320

⁷¹ Statistical Abstract of Israël 1987 Table XIII/1 Agricultural Key Data (van 1948 tot 1985), p.357-358

- zeep, ter waarde van 6.000.000 Turkse £, vooral naar Egypte;
- gerst, ter waarde van 3.500.000 Turkse £, vooral naar Libanon;
- sesam, ter waarde van 1.700.000 Turkse £, vooral naar Frankrijk.

Vanaf 1859 winnen sinaasappels aan belang en wordt Engeland een belangrijke afnemer.

In 1886 the American consul in Jerusalem, Henry Gillman, writing to Assistant Secretary of State J.D.Porter, called attention to the excellent quality of the Jaffa orange and the superior grafting techniques of Palestinian citrus farmers: "I am particular in giving the details of this simple method of propagating this valuable fruit," he reported to Washington, "as I believe it might be adopted with advantage in Florida."

Walid Khalidi, Before their diaspora, A photographic history of the Palestinians 1876-1948, p.131-135

Tot 1901 blijven deze drie produkten domineren.

Wijn, het belangrijkste landbouwprodukt van de eerste zionistische kolonies, duikt dan voor het eerst op en in 1910 is de top-drie: sinaasappels, zeep en wijn (tabel II). Palestina werd snel ingeschakeld in de wereldmarkt en de dominerende uitvoer gaat naar Europa. De overheersing van het kapitalistische wereldsysteem maakt dat de eigen industrie verdwijnt (vb. textiel) of matig groeit (vb. zeep). Produkten, zoals sesam en sinaasappels, die bijna geen industriële verwerking vragen en die gericht zijn op de Europese markt, nemen geweldig in volume toe. Wijn bekleedt een uitzonderingspositie, omdat het een produkt is van buiten de autochtone Arabisch-Palestijnse sector. Het behoort tot de zionistische sector, die zich volgens andere normen en spelregels ontwikkelt, onder protectie van de Europese mogendheden.

Over de specifieke kenmerken van de drie belangrijkste Arabisch-Palestijnse uitvoerprodukten, kunnen we nog het volgende zeggen:

1. Sesam:

De produktie werd mee gestimuleerd door de teloorgang van de Palestijnse katoenindustrie: na het einde van de Amerikaanse burgeroorlog verdrong Amerikaanse katoen het Palestijnse en schakelden katoenvelden steeds meer over op sesam. Sesam was een louter Arabisch produkt, waar de zionistische sector niets mee te maken had en dat bleef zo. Door de expansie van de sesamteelt ontstonden enkele kleine fabriekjes van halwa, een snoepgoed, gemaakt op basis van sesamolie en karobe-sap. Halwa is trouwens een typisch Oosters produkt en wordt in Europa enkel in Turkije en Griekenland geconsumeerd, vooral in patisserie. Het overgrote deel van de sesamproduktie werd naar Frankrijk geëxporteerd, waar er olie mee gemaakt werd.

2. Zeep:

Ook een typisch Arabisch produkt, geconcentreerd rond Nabloes, waar het nu nog met moeite overleeft. Vanaf 1870 overtreft de uitvoer die van het basisprodukt, olijfolie. Het was een belangrijk produkt, verantwoordelijk voor tussen de 20% en 30 % van de uitvoer via Jaffa en het bleef eerste of tweede op de ranglijst tussen 1885 en 1913. Grote klant was buurland Egypte.

3. Sinaasappels:

Sinaasappels waren oorspronkelijk een Palestijns produkt in Palestina. Tussen 1859 en 1879 verviervoudigde de export, op een ogenblik dat er nog geen enkele joodse plantage was. Tussen 1880 en 1913 verdubbelde de oppervlakte van de plantages en verachtvoudigde hun export, dit terwijl de eerste joodse citrusproduktie pas na 1900 op gang kwam en de eerste joodse citruscoöperatieve pas in 1907 actief werd. Sinaasappels werden het voornaamste uitvoerprodukt, in sommige jaren goed voor 40 % van alle uitvoer via Jaffa.

De handel bracht goed op. In 1879 bedroeg de waarde van de Jaffa-sinaasappels £ 26 250 en steeg tot £ 77 000 in 1899, met een piek van £ 108 400 in 1891. Maar in 1913 was de exportwaarde alweer verdrievoudigd tot £ 297 000.

Deze sinaasappels waren hoofdzakelijk bestemd voor de Europese markt: in 1900 ging 90 % naar Groot-Brittannië.

Tabel 1: Voornaamste uitvoerprodukten via Jaffa

<i>Jaar</i>	<i>Sesam (ton)</i>	<i>Zeep (ton)</i>	<i>Sinaasappels (kist)</i>
1859	512	640	41.666
1879	1.408	1.728	182.290
1899	1.500	5.250	310.000
1900	2.300		
1913		10.000	1.608.000

Opmerkingen:

De cijfers voor 1859 en 1879 komen van Schölch.⁷²

Voor Sesam en zeep werd de oude maat "okka" omgerekend in ton; voor sinaasappels werd het aantal stuks omgerekend in kisten (144 stuks in 1 kist).

De cijfers van 1899 en 1900 zijn van Buheiry⁷³

en die van 1913 zijn van Gad⁷⁴

Tabel 2: Uitvoer via Jaffa in £ current prices (en als % total export) tussen 1910 en 1913

<i>Sinaasappels</i>	<i>Zeep</i>	<i>Wijn</i>
1910: 235.605 £ (37 %)	157.959 £ (24,8 %)	60.925 £ (9,6 %)
1912: 283.600 £ (37 %)	254.000 £ (32,2 %)	60.400 £ (7,8 %)
1913: 297.700 £ (40 %)	200.000 £ (27 %)	60.530 £ (8 %)

Enkele conclusies:

1. De sesamexport verdubbelde tussen 1859 en 1879, maar stagneerde daarna.

⁷² Schölch A., *The Economic Development of Palestine 1856-1882*, University of California Press, Berkeley, USA, in: *The Journal of Palestine Studies*, Spring 1981 issue

⁷³ Buheiry M., *The Agricultural Exports of Southern Palestine 1885-1914*, Univeristy of California Press, Berkeley, USA, in *The Journal of Palestine Studies*, Summer 1981 issue

⁷⁴ Gad Gilbar, *The Growing Economic Involvement of Palestine with the West, 1865-1914*, in: *Palestine in the Late Ottoman Period*, ed. Brill, Leiden 1986

2. De zeepexport steeg voortdurend tussen 1859 en 1913.

3. De sinaasappelexport steeg het meest spectaculair: een verveertigvoudiging tussen 1859 en 1913.

4. Wijn werd voor het eerst in 1890 geproduceerd en komt in 1898 in de exportstatistieken. Vanaf 1901 komt wijn bij de top-drie (waarde 35.350 £). De exportwaarde stijgt tot boven de 60.000 £ vanaf 1910, wanneer er een stabilisatie optreedt.

2.2.1.3. Ideologisch

Het lijkt onwaarschijnlijk. Men kan het zich bijna niet indenken: de plannen tot het verdrijven van de Palestijnen zijn niet ontstaan in 1948, maar waren in de kiem aanwezig in de ideologie van het zionisme, waarop de joodse staat gebaseerd is.

Reeds in 1905 schreef een Palestijn over 'verborgen plannen': ⁷⁵

Misschien overdreef de Palestijnse Arabier Azoerie een beetje toen hij in 1905 schreef over de 'verborgen' plannen om in zijn land het vroegere koninkrijk van Israël te herstellen.

2.2.1.3.1.

Lukas Catherine ⁷⁶

Toen het zionisme in Palestina doorbrak, begonnen de problemen pas echt voor de Palestijnen. Dit was geen 'gewoon' kolonialisme meer, het was erger: het wou de inheemse bevolking weg.

Het zionisme werd gesticht door de Oostenrijkse journalist Theodor Herzl. Hij werd beïnvloed door de jodenvervolgingen in Oost-Europa en een weer opduikend anti-semitisme in West-Europa. Als journalist volgde hij de zaak Dreyfus. In zijn geschriften zocht hij naar een oplossing voor het anti-semitisme. Anders dan progressieve joden als Moses Mendelsohn of Karl Marx, die een oplossing zochten in een bundeling van alle progressieve krachten tegen al wat reactionair was, en dus ook tegen het anti-semitisme, zoekt hij het in de vlucht. Het anti-semitisme is voor hem iets eeuwig en onafwendbaar, zonder sociale basis of klassekarakter. Zijn oplossing is het stichten van een eigen, zuiver joodse staat. Als er geen niet-joden in leven, kan er ook geen anti-semitisme heersen. Zijn bekendste boek "Der Judenstaat" is vandaag de dag nog steeds het basisdocument voor het zionisme.

Wat willen de zionisten?

- *Ze willen in Palestina een joodse staat stichten door het te koloniseren door joodse boeren en arbeiders (Programma van het eerste zionistenkongres in Bazel, 1897).*

- *"Voor Europa zullen we daar een bruggehoofd zijn in Azië, een bolwerk van de beschaving tegen de barbarij." (Herzl, Tagebücher).*

- *Het land zal zich uitstrekken "van de beek in Egypte (de Nijl) tot de Eufraat". (Herzl, Gesammelte zionistische Werke).*

⁷⁵ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.22

⁷⁶ Lukas Catherine, Honderd jaar kolonisatie in Palestina, EPO, p.16-17

- De plaatselijke bevolking moet men "geen werk geven", tenzij het "droogleggen van moerassen en het uitroeien van slangen" en daarna moet men ze "ongemerkt over de grens zetten. (Herzl, idem)

De kenmerken van het zionisme: racisme en expansionisme zijn hier op hun scherpst geformuleerd. Toen waren begrippen als racisme, kolonialisme en expansionimse nog geen 'vieze' woorden, héél de Europese burgerij dacht zo, en men kon nog rustig de dingen bij hun naam noemen.

Hoe ze een en ander zouden realiseren werd uitgemaakt op het zesde zionistenkongres:

"We zullen een net van kolonies over het land spannen: eerst de haken en de sterke draden aan de randen, dan er sterke nerven doorweven en tenslotte het geheel ragfijn opvullen." Dit stramien werd perfect gevolgd bij de kolonisatie van Palestina.

Bondig kunnen we stellen dat de zionisten in Palestina een zuiver joodse staat willen, zonder Palestijnen, sterk verbonden met het Westen. Het is een bevolkingskolonialisme, net zoals bijvoorbeeld in Zuid-Afrika.

2.2.1.3.2.

Lukas Grollenberg:⁷⁷

In zijn archief bleef het ontwerp-charter bewaard voor juist zulk een kolonisatie-lichaam. Na zijn dood trachtte de nieuwe leider der Zionistische Organisatie een soortgelijk Charter van Turkije te verkrijgen. Artikel III van Herzls ontwerp-Charter gaf de joden het recht, de bestaande landsbevolking te deporteren.

Herzl slaagde er niet in zijn Charter door Turkije goedgekeurd te krijgen. In datzelfde jaar 1901 stichtte het vijfde Zionistische Congres onder zijn leiding het Joods Nationaal Fonds.

Volgens zijn statuten werd verworven land onvervreemdbaar joodse eigendom en kon nooit meer aan niet-joden worden verkocht of verpacht.

In 1907 - drie jaar na Herzls dood - begon de eveneens door hem voorgenomen uitsluiting van de landsbevolking van arbeid op joods land. In dat jaar ontstond de eerste kibboets - communale landbouwgemeenschap - uit het streven, Arabische arbeid uit te schakelen en het land door joodse arbeid te veroveren. De exterritorialisatie van Palestijnse bodem, tezamen met de boycot van Arabische arbeid - waar nog een boycot van Arabische producten bijkwam toen de joden zelf voor verkoop begonnen te produceren - luidde de "unbemerkte" uitdrijving in van de oorspronkelijke landsbevolking, door Herzl beoogd.'

Gelukkig stonden niet alle joden achter deze theorie!

Dit is erg belangrijk, want opkomen voor het respect van de mensenrechten, opstaan tegen onmenselijke ideologieën betekent niet noodzakelijk anti-semiet of anti-jood zijn.

Vooreerst zijn de Palestijnen ook semieten. En anderzijds kan het alleen joden én Palestijnen, én uiteindelijk de hele wereld, ten goede komen als we opkomen voor echte democratie, voor rechtvaardige oplossingen die een duurzame vrede kunnen brengen in het Midden-Oosten, gebaseerd op Internationaal Recht, VN-Resoluties, gelijkheid onder alle burgers en respect voor de mensenrechten.

⁷⁷ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.30

Moge joden én Palestijnen, én allen die enige invloed kunnen hebben in dit uiterst explosieve conflict hieraan samenwerken.

Ondanks de verschillende strekkingen onder de zionisten en de religieuze joden, behaalde de meest gewelddadige strekking de overwinning.

Het Palestijnse volk werd slachtoffer van een racistische en onmenselijke theorie.

* VN: ⁷⁸

Niettegenstaande het antisemitisme in Europa waren slechts kleine groepen geëmigreerd naar Palestina teneinde er zich te vestigen, en dit om zuiver godsdienstige redenen. Zij waren misschien met 50.000 op het einde van de 19de eeuw en verpersoonlijkten of symboliseerden de joodse band met Palestina, die in wezen spiritueel was.

De zionisten gebruikten dit oude spirituele potentieel om een politieke beweging op te bouwen. Zij verspreidden in het buitenland de ophefmakende slogan: "Een land zonder volk voor een volk zonder land", zonder rekening te houden met het feit dat de Palestijnen zelf, die bij het begin van de eeuw met meer dan 500.000 waren, in Palestina woonden en dat het hun tehuis was. De grote zionistische humanist, Ahad Ha'am waarschuwde tegen de schending van de rechten van het Palestijnse volk:

"Ahad Ha'am onderstreepte dat de kolonisten onder geen beding de toorn van de autochtonen mochten opwekken... 'En nochtans, wat doen onze broeders in Palestina? Helemaal het tegenovergestelde! Slaven waren zij in de landen van de diaspora, plotseling bevinden zij zich in volledige vrijheid en deze verandering heeft in hen een neiging tot despotisme wakker gemaakt. Zij behandelen de Arabieren vijandig en wreed, beroven hen van hun rechten, beledigen hen zonder reden en zijn zelfs fier over deze daden; en niemand van ons verzet zich tegen deze verachtelijke en gevaarlijke neiging...'

⁷⁸

* *"Een maand na de Biltmore conferentie (1942) kwamen 92 rabbijnen bijeen in Atlantic city om hun bezwaren tegen het programma te bespreken....*

Bij die gelegenheid werden de grondslagen gelegd van het 'American Council for Judaism', dat in 1943 zijn beginselen publiceerde... Zij verwerpen de opvatting dat de joden een ras of een natie vormen en daarmee ook de theorie dat zij vaderlandloos zijn...

'Palestina is een deel van Israëls godsdienstig erfgoed, zoals het een deel is van het erfgoed van twee andere godsdiensten. Wij zien uit naar de vestiging van een democratisch, autonoom bestuur in Palestina, waarin joden, moslims en christenen vertegenwoordigd zullen zijn; waarin iedereen gelijke rechten geniet en gelijkelijk deelt in de verantwoordelijkheden; een democratisch bestuur waarin onze mede-joden vrije Palestijnen zullen zijn, wier godsdienst de joodse is, juist zoals wij Amerikanen zijn van joods geloof.'

Ik heb dit gecursiveerd. Want dit is letterlijk het programma waarvoor de Arabische Palestijnen vechten met de inzet van hun leven." ⁷⁹

2.2.1.3.3. Geheime plannen?

* Nur Masalha: ⁸⁰

⁷⁸ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.15

⁷⁹ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Bilthoven, 1970, p.74-75

Israel Zangwill was one of the strongest proponents of transferring the native population out of Palestine. ...

If we wish to give a country to a people without a country, it is utter foolishness to allow it to be the country of two peoples. This can only cause trouble. The Jews will suffer and so will their neighbours. One of the two: a different place must be found either for the Jews or for their neighbours. (Cited in Gorny, Zionism and the Arabs, 1882-1948, p.27)

While Zangwill was particularly frank in his calls for the removal of the Arab population, others expressed the same ideas in euphemistic, discreetly formulated terms, stressing the peaceful nature of the operation that would be initiated by Zionist land acquisition and economic incentives.

Theodor Herzl, provided an early reference to transfer even before he formally outlined his theory of Zionist rebirth in his *Judenstat*. An 1895 entry in his diary provides an embryonic form of many of the elements that were to be demonstrated repeatedly in the Zionist quest for solutions to the "Arab problem"-the idea of dealing with state governments over the heads of the indigenous population. Jewish acquisition of property that would be inalienable, "Hebrew Land" and "Hebrew Labor", and the removal of the native population. Thus, contemplating the transition from a "society of Jews" to statehood, he wrote on 12 June 1895:

When we occupy the land, we shall bring immediate benefits to the state that receives us. We must expropriate gently the private property on the estates assigned to us.

We shall try to spirit the penniless population across the border by procuring employment for it in the transit countries, while denying it any employment in our own country.

The property owners will come over to our side. Both the process of expropriation and the removal of the poor must be carried out discreetly and circumspectly.

Let the owners of immovable property believe that they are cheating us, selling us something far more than they are worth. But we are not going to sell them anything back.⁸⁰

* *Jabotinsky was, inevitably, a proponent of transfer. In a letter to one of his Revisionist colleagues in the United States dated November 1939, he wrote: "There is no choice: the Arabs must make room for the Jews in Eretz Israel. If it was possible to transfer the Baltic peoples, it is also possible to move the Palestinian Arabs." adding that Iraq and Saudi Arabia could absorb them...*

The ideological legacy of Jabotinsky-led Revisionism found expression in two offshoots. The first was the Irgun Tzvai Leumi (IZL, or Irgun), an underground military organization formed in 1935 and commanded in the 1940s by Meanhem Begin, later prime minister of Israel. The second was the Lehi (Lohamei Herut Yisra'el, also known as the Stern Gang after its founder, Avraham Stern), which broke away from the IZL in June 1940; the organization was later co-commanded by Yitzak Shamir. Stern described the Arabs as "beats of the desert, not a legitimate people." The Arabs are not a nation but a mole that grew in the wilderness of the eternal desert. They are nothing but murderers," wrote Stern in 1940.

In its memorandum to the United Nations Special Commission on Palestine (UNSCOP) in 1947 as well as in its political program of July-August 1948 in preparation for the first Knesset election, Lehi called for the compulsory evacuation of the entire Arab population of Palestine, preferably to Iraq, and declared it "considers an exchange of the Arab population and the Jews of

⁸⁰ Nur Masalha, *Expulsion of the Palestinians*, Institute for Palestine Studies, 1992, p.8-10

*Arab countries as the best solution for the troubled relationship between the Jewish people and the Arab."*⁸¹

- * *De geschriften van de zionistische leiders tonen duidelijk aan dat de zionistische politiek erin bestond, tijdens de periode van de terugtocht van de Britse troepen, een zo groot mogelijk grondgebied te bezetten (daarin begrepen de "westeroever"), voorbij de grenzen toegekend aan de joodse staat door de verdelingsresolutie. Een globaal militair plan, Plan "D" (of Dalet) genoemd, werd als volgt ontleed door een hoog Israëliisch ambtenaar:*

*"In maart 1948, bereidde het opperbevel van de Haganah een globaal operationaal plan "D", ter vervanging van de plannen "A", "B" en "C" die de strategie van de Haganah tijdens de vorige jaren gericht had. Het uur van het plan "D" moest aanbreken op het ogenblik dat de ontruiming van de Britse troepen genoeg gevorderd was opdat de Haganah zich beschermd voelde tegen een Britse interventie en dat het bereikte mobilisatieniveau toeliet een grootschalig plan uit te voeren. De opdracht van de Haganah was zo eenvoudig als revolutionair: 'Zich verzekeren van het controle over het grondgebied toegekend aan de joodse staat en de grenzen ervan verdedigen, alsmede deze van de groepen van joodse kolonies en de verder gelegen eilandjes van joodse bevolking, tegen de vijandelijke basissen gelegen buiten of binnen het grondgebied van de joodse staat'."*⁸²

*Begin schreef:*⁸²

"In de maanden die de Arabische invasie vooraf gegaan zijn, en terwijl de vijf Arabische staten voorbereidingen troffen met het oog op een samengespannen agressie, bleven we uitvallen verrichten in de Arabische zone. Begin 1948 legden we aan onze officieren en soldaten uit dat dit echter niet voldoende was. Aanvallen van zo'n aard, geleid door joodse strijdkrachten hadden ongetwijfeld verregaande psychologische gevolgen en hun militaire gevolgen, in de mate waarin ze het Arabisch front uitbreidden en de vijanden op het defensief stelden, waren niet gespeend van enige waarde. Maar het was ons duidelijk dat zelfs de meest heldhaftige uitval niet genoeg was om het eindresultaat te bereiken. Onze enige hoop was het controle over het grondgebied te verkrijgen.

Op het einde van januari 1948, bij een samenkomst van de leiding van de Irgoun aan dewelke de sectie Plannificatie samenwerkte, hebben wij vier strategische objectieven vooropgesteld: 1) Jeruzalem; 2) Jaffa; 3) de vlakte van Lydda-Ramleh; en 4) de Driehoek.

*(De "Driehoek" is de "naam over het algemeen gebruikt om de zone van Arabische bevolking aan te duiden gelegen in het midden van West-Eretz-Israël, bij benadering afgebakend door een driehoek waarvan de steden Naplouse, Jenin en Tulkarm de toppen uitmaken en die het grootste gedeelte van het niet-woestijngebied bevat, gelegen ten westen van het Jordaan, - niet begrepen in de staat Israël."*⁸²

2.2.1.4. Politiek: Het "zwarte gat" van de Britse Mandaatperiode

In de meeste handboeken vinden we niets terug over het Palestijns verzet onder het Brits Mandaat.

Als we niet weten dat de Palestijnse bevolking toen reeds opkwam voor haar rechten, wordt het moeilijk om het Israëliisch-Palestijns probleem echt te begrijpen. Want Palestina was niet leeg toen de zionistische immigranten binnenstroomden. De Palestijnen hebben hun land nooit vrijwillig verlaten, gedurende hun hele geschiedenis.

⁸¹ Nur Masalha, *Expulsion of the Palestinians*, Institute for Palestine Studies, 1992, p.29-30

⁸² Verenigde Naties, *Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem*, New York, 1978, p.158-159

Vanwege de joodse immigratie en de doelbewuste Britse steun aan de immigranten was er al heel vroeg verzet van de plaatselijke Palestijnse bevolking. We zetten hier de historische gebeurtenissen op een rijtje.

02-11-1917: Balfourverklaring.

09.12.1917: Inname van Jeruzalem door Allenby, waardoor het Joods en Brits overwicht in Palestina werd gevestigd.⁸³ Begin van het Brits Militair Bestuur.

02-11-1918: Vreedzame betoging van de Palestijnen tegen de Balfourverklaring⁸⁴

1919:

Eerste Congres van moslim en christelijke verenigingen vergadert in Jeruzalem en stelt ondermeer: "Wij protesteren ten stelligste tegen de belofte aan de zionisten om van ons vaderland een joods 'national home' te maken, en hen naar hier te laten immigreren en koloniseren. Wij, moslims en christenen hier vergaderd, stellen met klem dat wij een arabische natie zijn, vergelijkbaar met de andere kleine naties die de Geallieerden hebben bevrijd. Wij verzetten ons ten stelligste tegen een zodanige beslissing..."⁸⁵

april 1920 :

Anti-joodse rellen breken uit op het moment dat het mandaat over Palestina aan Groot-Brittannië bekrachtigd wordt.⁸⁴

1920-1948: BRITS MANDAAT

- De oorsprong van het Palestijns probleem als een internationale kwestie ligt echter in gebeurtenissen, die zich hebben voorgedaan tegen het einde van de Eerste Wereldoorlog. Deze gebeurtenissen hebben er de Volkenbond toe gebracht het bestuur van Palestina toe te vertrouwen aan Groot-Brittannië. In principe diende het mandaat een overgangsfase te vormen, in afwachting dat Palestina het statuut van volledig onafhankelijke natie zou verkrijgen, een statuut dat voorlopig was erkend in het Volkenbond verdrag.⁸⁶

01-05-1921:

Begin van het Palestijns verzet onder het mandaat: eerste revolte o.a. in Jaffa. Een Palestijnse delegatie vertrekt naar Londen om te eisen: "dat de Palestijnse burgers zich zelf zouden mogen besturen, zonder inmenging van een andere nationaliteit die hen in eigen land zou komen bedreigen in hun rechten."⁸⁷

augustus 1929: Opstand:

- Het Churchill-memorandum herbevestigde de politiek van het "nationaal tehuis" en de verbittering van de Palestijnen uitte zich in een nieuwe explosie van geweld in augustus 1929, ontketend door een geschil betreffende de Klaagmuur in Jeruzalem. De botsingen tussen Palestijnen en Joden hadden 220 doden en 520 gewonden voor gevolg en de Britten dienden versterkingen -waaronder vliegtuigen, schepen en gepantserde voertuigen - uit het buitenland te laten komen om de situatie terug onder controle te krijgen.⁸⁸

⁸³ Studia Diplomatica Vol XLV, 1992, N°6: België en het Israëlich-Palestijns conflict, Jos Smets, p.53

⁸⁴ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.50

⁸⁵ Y. Porath, The emergence of the Palestinian Arab National Movement 1918-1929, Londen 1974, p.14-15

⁸⁶ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.7

⁸⁷ Olivier Carré, Le Mouvement National Palestinien, Parijs, 1977

⁸⁸ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.51-53

- Bij de vestiging van het "nationaal tehuis" voerde de Zionistische Organisatie een strikt beleid van wat vandaag zou worden omschreven als rassendiscriminatie. Enkel joden mochten werken op de joodse boerderijen en nederzettingen. Het resultaat hiervan was, dat er zich in 1929 een bijzonder ernstige uitbarsting van geweld voordeed, met een voorheen nooit gezien aantal slachtoffers.⁸⁹

1933:

Er deden zich, voornamelijk te Jeruzalem en te Jaffa, botsingen voor die een groot aantal slachtoffers maakten.

Vanaf dan werden de oppositie van de Palestijnen en hun verzet tegen het mandaat steeds sterker. In 1933 verenigden de verschillende Palestijnse politieke partijen en groeperingen zich in de schoot van een Arabisch Uitvoerend Comité.⁸⁸

1936:

- In 1936 barstte het Palestijns verzet tegen de buitenlandse overheersing en kolonisatie uit in een grote opstand, die in feite zou voortduren tot aan het begin van de Tweede Wereldoorlog.⁸⁸

- Langste algemene staking (zes maanden). Een guerilla-oorlog breekt uit op aanstoken van Azzedin Al Qassam (nu wordt zijn naam gebruikt door de militaire afdeling van Hamas).

De guerilla controleert in 1938 het grootste deel van het land, o.m. de steden Jaffa, Haifa en de oude stad van Jeruzalem. De revolte zal worden neergeslagen door Britse troepen, geholpen door Zionistische militieën, waarin o.a. Ygal Allen en Moshe Dayan officier zijn.

- Pamflet uit 1936 van het "Vrouwencomité van Jeruzalem": "Na 100 dagen staking voelt heel het land zich sterk en nog meer bereid tot de strijd.. Het Comité bedankt iedereen die zich heeft ingespannen om het land naar de vrijheid en hopelijk naar de onafhankelijkheid te leiden. Palestina is Arabisch en zal Arabisch blijven, zolang God het wil."⁹⁰

- De revolte was niet alleen nationalistisch maar ook sociaal: de leiders van de revolte verklaarden dat "het land toebehoorde aan wie er op werkte", dat "alle pacht schulden werden afgelast" en dat "huren werden afgeschaft en huizen toebehoorden aan wie er inwoonde."⁹¹

1938: 90% van het land wordt gecontroleerd door de Palestijnen, ook Haifa en Jeruzalem.

1939:

De Revolte wordt bloedig neergeslagen en eist 15.000 slachtoffers. Daarna brak de Tweede Wereldoorlog uit. Om zich te verzekeren van Arabische steun in de oorlog tegen Duitsland, werd er een Brits Witboek over Palestina uitgegeven. Hierin stonden de quota vermeld voor de aankoop van grond door het JNF en voor de joodse immigratie. Om deze bepalingen te omzeilen werd door de Haganah, een zionistische groep terroristen die de basis vormde voor het latere Israëliëse leger, een clandestiene immigratie van joden naar Palestina georganiseerd. De plannen van de zionistische beweging, namelijk het land te koloniseren en de Palestijnen te verdrijven, namen steeds vastere vormen aan.⁹²

Pas wanneer de Britten meer rekening houden met de Palestijnse eisen en besluiten de immigraties af te remmen keren de zionistische militieën zich tegen de Britten.

⁸⁹ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.45

⁹⁰ Olivier Carré, Le Mouvement National Palestinien, Parijs, 1977

⁹¹ Y. Porath, The Palest. Arab. Nati. Movement: From Riots to Rebellion, Londen 1977, p 267-269

⁹² Nederlands Palestina komitee, Soemoed, 1993, 2/3, p.6-7

Vijftien jaar van Palestijns verzet tegen het mandaat culmineerden in de opstand van 1936-1939, die belangrijke gevolgen zou hebben voor Palestina. Het was nu ongetwijfeld duidelijk, dat de Palestijnen niet zouden berusten in het verlies van hun land door de Balfourverklaring. En dat zij het Churchill-beleid, dat benadrukte dat de aangevane "dubbele verplichtingen" konden worden verzoend en de vrede in Palestina niet in gevaar zouden brengen, verwierpen. Het antwoord van de Britse regering was een verdelingsplan voor Palestina voor te stellen, in plaats van de onafhankelijkheid die twee decennia voordien was beloofd.⁹³

A.J.Toynbee (1-6-1968), voorwoord in Robert John, Sami Hadawi, The Palestine Diary, Beiroet, 1970:

To my mind, the most damaging point in the charge-sheet against my country is that Britain was in control for Palestine for thirty years - 1918-1948 - and that during those fateful three decades she never made up her mind, or at any rate never declared, what her policy about the future of Palestine was. All through those thirty years, Britain lived from hand to mouth, admitting into Palestine, year by year, a quota of Jewish immigrants that varied according to the strength of the respective pressures of the Arabs and Jews at the time. These immigrants could not have come in if they had not been shielded by a British chevaux-de-frise. If Palestine had remained under Ottoman Turkish rule, or if it had become an independent Arab state in 1918, Jewish immigrants would never have been admitted into Palestine in large enough numbers to enable them to overwhelm the Palestinian Arabs in this Arab people's own country. The reason why the state of Israël exists today and why today 1,500,000 Palestinian Arabs are refugees is that, for thirty years, Jewish immigration was imposed on the Palestinian Arabs by British military power until the immigrants were sufficiently numerous and sufficiently well-armed to be able to fend for themselves with tanks and planes of their own. The tragedy in Palestine is not just a local one; it is a tragedy for the World, because it is an injustice that is a menace to the World's peace. Britain's guilt is not diminished by the humiliating fact that she is now impotent to redress the wrong that she has done.

2.2.2. Periode 1948-heden

2.2.2.1. Demografisch

2.2.2.1.1. Voorstelling van de bevolking:

om een historisch inzicht te verwerven is het belangrijk de aantallen van alle bevolkingsgroepen weer te geven en dit vanaf het ontstaan van het conflict:

Handboeken:

1. Als in een spiegel 6, p.157:

De samenstelling van de bevolking in Palestina : men begint vanaf 1948 waardoor men een totaal verkeerd beeld krijgt (de Palestijnen vóór 1948 worden niet weergegeven) en men eindigt in 1980, waarschijnlijk met de bevolking enkel in Israël

2. Beschavingen 6, p.131:

Evolutie van de bevolking in Palestina (vanaf 1948 Israël):

- Palestijnen worden opgedeeld in moslims, christenen en druzen (zonder vermelding 'Palestijnen')

⁹³ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.55

- 1950 en 1985: waarschijnlijk Israël alleen?
- wat dan met de bevolking in de bezette gebieden???

2.2.2.1.2. Voorstelling van de bevolking gebeurt dikwijls eenzijdig.

Door enkel de aantallen van joodse immigranten of joodse inwoners te geven krijgen we een eenzijdig beeld van de evolutie van de bevolking. Hierdoor hebben we geen idee over de toenmalige Palestijnse bevolking, noch het gevolg van de oorlog van 1948-1949 voor de Palestijnen.

1. Geschiedenis & Maatschappij, p.101:

wel een grafische voorstelling van de joden van 1919 tot 1953, maar niet van de Palestijnen.

2. Twintigste Eeuw, p.300:

- enkel de joodse immigratie in Palestina-Israël, 1900-1980 wordt gegeven.
- Verspreiding van de Palestijnen 1985

De Palestijnse bevolking tussen dezelfde jaartallen in Palestina zou een juister beeld geven van de realiteit.

3. Chrono 6, p.77:

Enkel de grafische voorstelling van het aantal joden dat in Israël woont van 1882 tot 1967.

4. 'n Kijk op de actualiteit, p.58:

Aantal joden in Israël van 1900 tot 1970 wordt weergegeven, maar niet het aantal Palestijnen.

5. Onze eeuw - Toen, p.62:

Immigratie van de Joden in Israël 1919-1953:

6. Wereldbeeld 3, p.101:

- Israël, een immigrantenstaat. De immigratie van de joden vanaf het einde van de 19de eeuw wordt vermeld, maar niets over de Palestijnse bevolking.
- De groei van de bevolking, enkel cijfers tussen 1964 en 1990, zodat men niets weet over de Palestijnse bevolking.

7. Terra 2, p.48:

Na de onafhankelijkheid stroomde de Israëlische bevolking uit alle werelddelen toe en groeide van 1 miljoen in 1948 tot 4,5 miljoen in 1980. Na 1990 houdt die misschien op. De jongste jaren sloeg het positief migratiesaldo om in een emigratiegolf.

8. De wereld en Europa 1918-heden,

- p.258: aantal immigranten in Israël tussen 1822-1992.
- p.260: wel cijfers over de vluchtelingen

Er werd echter geen verband gemaakt tussen deze twee gegevens!

2.2.2.1.3. Commentaar:

Het is belangrijk de bevolking te geven van 1900 tot heden met joden en Palestijnen. Enkel zo kan men een historisch inzicht krijgen in het conflict.

2.2.2.2. De oorlog van 1948-1949: 'de vluchtelingen'

Als het vluchten of het verdrijven van de honderdduizenden Palestijnen tijdens de oorlog van 1948-1949 vermeld wordt in de handboeken is het altijd zonder achtergrond en meestal zonder vermelding van verboden terugkeer.

1. De Wereld en Europa 1918-heden, p.251:

in paniek ontvluchtten 750 000 Palestijnen hun land naar Jordanië, Gaza, Syrië en Libanon.

2. Geschiedenis & Maatschappij, p.100:

De oprichting van Israël zorgde eveneens voor een ware volksverhuizing: enerzijds de immigratie van Joden; anderzijds de vlucht van een miljoen Palestijnen.

3. Aardrijkskunde 3, p.61:

Toen de Joodse staat ontstond, vluchtten veel Arabieren uit het vroegere Palestina weg. Ze leven nu in Palestijnse vluchtelingenkampen.

Dikwijls wordt het echter voorgesteld alsof de Palestijnen zomaar hun land verlieten, uitweken of in ballingschap gingen. Dit lijkt vreedzaam, terwijl de realiteit gruwelijk was.

1. Als in een spiegel 6, p.150:

Toen de staat Israël werd uitgeroepen, verlieten 750 000 van de 1 500 000 Arabieren het joodse grondgebied, soms verplicht, meestal uit vrije wil... Na de oorlog van 1967 kwamen de meesten, naar schatting anderhalf miljoen, terecht in troosteloze vluchtelingenkampen in het door Israël bezette gebied.

2. Chrono 6, p.76:

De Arabische landen, o.l.v. Egypte, gingen tot de aanval over maar leden de nederlaag. 77% van Palestina was voor de Palestijnen verloren: het overgrote deel van de Palestijnse bevolking vluchtte weg en leidde, buiten de Israëlische grenzen, een armzalig vluchtelingenbestaan. alsof ze vluchtten omwille van de nederlaag!

3. De Wereld en Europa 1918-heden, p. 254:

In 1948 is de helft van de Arabische bevolking van Palestina in ballingschap vertrokken.

4. Memo, p.169:

De uitwijking van de Palestijnen tijdens en na de oorlog van 1948...

5. Beschavingen 6, p.120:

Israël behaalde dankzij zijn militaire overwicht de overwinning en de Palestijnse bevolking week massaal uit.

6. Onze eeuw - Toen, p.69:

Tijdens deze oorlog was er ook een echte volksverhuizing van Arabieren begonnen, die, na de moordpartij door het Israëlische leger in het dorp Dir Yassin (in de mening verkerend dat het een Arabisch hoofdkwartier was), het Israëlisch grondgebied in massa verlieten.

Uitzondering hierop zijn een aantal handboeken die het verdrijven wel vermelden, maar zonder uitleg. Slechts één handboek vermeldt dat Israël de terugkeer van de Palestijnen weigert. Verduidelijking hiervan is essentieel aangezien het vluchten en het verdrijven van honderdduizenden Palestijnen in 1948-1949 en de "Wet op Terugkeer" van Israël aan de basis liggen van het Palestijnse vraagstuk.

1. Beschavingen 6, p.121:

De derde groep (Palestijnen) is veruit de grootste en bestaat uit Palestijnen die uit Israël gevlucht of verdreven zijn.

2. De Wereld en Europa 1918-heden, handleiding, p.75:

Bij de oprichting van Israël (1948) en tijdens de decennia erna was het duidelijk Israël dat als jonge staat moest optornen tegen een ronduit vijandige omgeving van gevestigde Arabische en niet-Arabische moslimstaten. De Palestijnen werden uitgedreven; ze zijn een 'volk zonder land',

3. 'n Kijk op de actualiteit, p.57:

Een eerste vluchtelingengolf dateert van de oprichting van de staat Israël en de oorlog in 1948: de Palestijnen raakten, na een moordpartij door de Joden, in paniek en 750 000 van hen vluchtten naar de Arabische buurlanden. Tijdens de oorlog in 1956 kwamen er nog 50 000 bij en in juni 1967 werden 250 000 Palestijnen over de Jordaan verdreven. Bij de stichting van de staat Israël bezaten de Palestijnen 85 pct. van de landbouwgrond in Palestina, nu nog slechts 15 pct.

4. Wereldbeeld 3, p.101:

...De staat Israël werd gesticht in 1948. Hierdoor moesten tienduizenden Palestijnen het land verlaten waar ze altijd hadden gewoond. Ze vestigden zich bij hun Arabische burens in kampen.

5. Werelddelen 3, p.137:

Op info 18 merkt men dat van de Israëlische bevolking meer dan 80% joden zijn t.o.v. nauwelijks 15 % Arabieren. De meeste moslims zijn immers uit Israël verjaagd of gevlucht naar Arabische landen. Deze Palestijnse vluchtelingen vonden vooral in de buurlanden een 'voorlopig' onderkomen in kampen. Velen onder hen zijn bereid te vechten voor hun recht op een Palestijnse staat.

Het handboek Twintigste Eeuw is een uitzondering hierop:

p.301: Het overgrote deel van de Palestijnse bevolking was gevlucht of weggejaagd. Voor de massa, ruim 700 000 in 1949, begon een armzalig leven in kampen, buiten de grenzen van de nieuwe staat Israël, op basis van een rantsoen van 1300 calorieën per dag. Volgens Bourguiba jr., zoon van de huidige president van Tunesië, betaalden en betalen deze Palestijnse vluchtelingen voor de Hitleriaanse misdaden en voor 2000 jaar antisemitisme in Europa... Israël weigerde iedere terugkeer van de Palestijnen.

9 april 1948: Deir Yassin: *Eén van de meest beruchte voorbeelden van terrorisme gericht tegen de burgerbevolking heeft zich voorgedaan, volgens Palestijnse en andere bronnen, in april 1948 te Deir Yassin, een dorp dichtbij Jeruzalem, gelegen in het grondgebied toegekend aan de joodse staat door de verdelingsroute. Een voormalig Israëlisch militair gouverneur schrijft:*

"We hebben een ander soort tegenslag gehad op 9 april, toen de eenheden Etzel en Stern, zonder de minste aanzetting, samen een vrijwillige aanval verrichtten tegen het Arabisch dorp Deir Yassin aan de westelijke uiteinde van Jeruzalem. Er was geen enkele reden tot aanvallen. Het

was een vreedzaam dorp, dat de toegang geweigerd had aan de Arabische vrijwilligerseenheden gekomen van over de grens, en dat aan geen enkel aanval op de joodse zones had meegewerkt. De dissidente groepen kozen het uit om zuiver politieke redenen. Het was een vrijwillige daad van terrorisme...

...Men liet de tijd niet aan de vrouwen en kinderen om het dorp te ontruimen, terwijl men hen er het bevel van had gegeven door luidsprekers en zij waren talrijk onder de 254 slachtoffers geteld door het Hoog Arabisch Comité.⁹⁴

- De beschuldiging volgens dewelke de Arabische leiders hen tot vluchten zouden hebben aangespoord wordt door een rapport van de organisatie van de Verenigde Naties weerlegd, waarbij opgemerkt wordt dat de vluchtelingen het krijgstoneel ontvluchtten of uitgedreven werden:

"Ten gevolge van het conflict in Palestina is de bijna volledige Arabische bevolking ontvlucht of werd ze uit de streken, door joden bezet, verdreven.

De vijandigheden die zich in Palestina hebben voorgedaan, hebben een verontrustend aantal personen gedwongen om zich van hun haardstede te verwijderen. In Palestina en in de aangrenzende landen zijn de vluchtelingen in meerderheid Arabieren. De toekomst van deze Arabische vluchtelingen is één van de omstreden problemen en zijn oplossing vertegenwoordigt ernstige moeilijkheden...

Die vluchtelingen komen hoofdzakelijk uit grondgebieden die, krachtens de resolutie van de Vergadering van 29 november, bestemd waren om deel uit te maken van de joodse staat. De uittocht van de Arabieren uit Palestina werd veroorzaakt door paniek te wijten aan gevechten die zich hebben voorgedaan in hun gemeenschappen of aan geruchten over werkelijke of veronderstelde terreurdaden, of is het gevolg geweest van uitdrijvingsmaatregelen..."⁹⁴

Meer nog, in de buitenwereld en ook bij de joodse bevolking van Israël zelf werd welbewust een vertekend beeld van de situatie geschapen en met alle middelen in stand gehouden.

De Joodse schrijver William Zukerman uitte in 1958 zijn ontzetting daarover. 'De verschrikkelijk griezelige macht die de moderne propaganda bezit om de geest en de zienswijze van mensen te beheersen, emoties te hanteren en mensen te verdierlijken, die macht komt voor mijn gevoel nergens duidelijker tot uiting dan in de zionistische propaganda van de laatste tien jaar over de Arabische vluchtelingen... Deze propaganda heeft bekwame mensen met meer dan gemiddeld verstand veranderd in fantasten en dwazen die alles geloofden wat hun verteld werd; zij heeft van vriendelijke en zachtmoedige mannen en vrouwen met een sterk gevoel voor mededogen harde fanatiekelingen gemaakt, ongevoelig voor elk ander leed dan dat van hun eigen volk ...'.

Volgens die propaganda hadden de vluchtelingen hun situatie te danken aan zichzelf en hun leiders. Die hadden hen opgeroepen om weg te trekken, en zij waren zo dom geweest om dat te doen. In hun kampen voerden zij, buiten het verwekken van kinderen, niets anders uit dan kunstmatige haat jegens Israël aankweken. De Arabische regeringen deden geen enkele poging deze mensen te integreren, integendeel, zij lieten de kampen voortbestaan als etterende wonden op de flanken van Israël, als pionnen in hun gemeen politiek spel. enz.⁹⁵

In 1948 en 1949, toen het geheime plan Dalet werd uitgevoerd, werden hele dorpen en steden ontvolkt en de Palestijnen werden uit hun land verdreven. Benny Morris, een Israëlische historicus, heeft er 369 in kaart gebracht. Walid Khalidi, een Palestijns historicus in de VS, beschrijft in 'All that Remains' 418 dorpen die vernield of ontvolkt werden.

⁹⁴ Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem: New York, 1978, p.161-162

⁹⁵ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.92-93

*By the end of the war, hundreds of entire villages had not only been depopulated but obliterated, their houses blown up or bulldozed.*⁹⁶

Midden 1949 werd de meerderheid van deze plaatsen volledig of gedeeltelijk vernietigd en onbewoonbaar gemaakt.

De vernietiging van de Palestijnse dorpen werd begonnen door de zuiveringspolitiek van de Hagannah groep en het Britse anti-terroristische beleid.⁹⁷

*"Jewish villages were built in the place of Arab villages. You do not even know the names of these Arab villages, and I do not blame you because geography books no longer exist, not only do the books not exist, the Arab villages are not there either. Nahlal arose in the place of Mahlul; Kibbutz Gvat in the place of Jibta; Kibbutz Sarid in the place of Huneifis; and Kefar Yehushu'a in the place of Tal al-Shuman. There is not one single place in this country that did not have a former Arab population."*⁹⁸

De uit die dorpen en steden verdrevenen - en laat ons de hypocrisie niet zover drijven om mensen die het oorlogsgeweld ontvlucht waren en daarna de grens niet meer over mochten, als vrijwillige emigranten te bestempelen - kunnen je nog heel precies vertellen hoe hun huizen en velden er uitzagen en hoe ze er begin 1948 niet in de verste verte aan dachten, dat zij, hun kinderen en hun kleinkinderen daar niet zouden sterven en begraven worden. Ze hebben deze herinnering aan hun kinderen en hun kleinkinderen doorgegeven die, net als hun tegenstanders in de nochtans verwante joodse cultuur, desnoods tot vergeven bereid zijn, maar nooit tot vergeten.

*Wie deze in het geheugen van een bevolking gebrande lijst niet wil kennen of lezen, wie niet wil nadenken over de implicaties van een dergelijk trauma dat generaties gekenmerkt heeft en nog steeds niet verwerkt is, zal waarschijnlijk nooit de complexiteit van het vredesproces kunnen begrijpen. Complex, omdat het zowel gaat om het gekwetste Palestijnse geheugen als om de huidige Israëliëse realiteit: die steden, stadswijken en dorpen zijn, meestal onder een Hebreeuwse naam, van de kaart verdwenen en de meeste huidige joodse bewoners hebben hooguit een vaag idee dat er ooit 'Arabieren' gewoond hebben en dat ergens in een Libanees vluchtelingenkamp of een kantoor in Manhattan mensen zitten die menen de rechtmatige eigenaar van die grond te zijn... Uit deze lijst kan men ook opmaken dat er geen echte, duurzame vrede zal komen zolang het drama van de vluchtelingen niet op een billijke manier verwerkt en opgelost zal zijn.*⁹⁹

De Britten kunnen de orde niet langer handhaven. Op 14 mei 1948 verlaten de Britten het strijdtoneel. Ben Goerion roept de joodse staat Israël eenzijdig uit, maar er is geen enkele bepaling van de staatsgrenzen! Vanaf 15 mei 1948 wordt Palestina van de wereldkaart geveegd.

2.2.2.3. De Israëliëse veroverings- en kolonisatiepolitiek

Foutieve gegevens

Verovering van de Bezette Gebieden :

⁹⁶ All that Remains, The Palestinian Villages Occupied and Depopulated by Israel in 1948, Institute for Palestine Studies, Washington, D.C., 1992, p.XV

⁹⁷ Benny Morris, The birth of the Palestinian refugee problem 1947-1949 p.155-156

⁹⁸ Moshe Dayan, Address to the Technion (Israel Institute of Technology), Haifa (as quoted in Ha'aretz, 4 April 1969) geciteerd by Walid Khalidi, All that Remains: The Palestinian Villages Occupied and Depopulated by Israel in 1948, Institute for Palestine Studies, Washington, D.C., 1992, p.XXXi.

⁹⁹ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.58

- gebeurde in '48: Als in een spiegel (6 pag.158)
- Golan en Gaza-strook worden vergeten: Beschavingen 6 pag.121
- Gaza-strook werd vergeten in 67: Geschiedenis 6
- De Gaza-strook en de Sinaïwoestijn worden vergeten: Memo pag.171

Alsof de Palestijnen in de Bezette gebieden pas wonen van in '67:

Beschavingen 6 pag. 121 Een tweede groep (Palestijnen) vormen diegenen die sinds 1967 in de bezette gebieden wonen.

Commentaar:

In 1967 bezet Israël de laatste stukken van het historische Palestina: de Gazastrook en de Westelijke Jordanoever, inclusief Oost-Jeruzalem en daarenboven de Sinaïwoestijn van Egypte en de Golanhoogte van Syrië.

2.2.2.3.1.

De militaire macht van en de oorlogsvoering door Israël wordt vrij positief afgeschilderd. Ook de kolonisatiepolitiek in de door Israël bezette gebieden. En dit ondanks de herhaaldelijke veroordelingen van de VN.

Handboeken

1. De Wereld en Europa 1918-heden:

- p.251: De joden gaven blijk van onvermoede militaire kwaliteiten
- p.255: In het vooruitzicht van de aankomst van drie miljoen Russische joden was de regering vastbesloten de bezette gebieden te koloniseren. Gaza was al overbevolkt. De nederzettingenpolitiek richtte zich dan ook op Cisjordanië

2. Memo:

- p.169: Onmiddellijk en op zes fronten ontketenden de Arabieren de oorlog, maar Israël hield hen niet alleen op afstand: het verruimde zelfs zijn grondgebied.
- p.174: Het meest aanstoot blijft de nederzettingenpolitiek van Israël geven. De Westelijke Jordanoever en de Gazastrook werden als het ware gekoloniseerd door de bouw van steeds meer huizen die door Israëli's worden bewoond. De daar levende Arabieren reageerden heftig en de ontstane rellen hebben al aan weerszijden heel wat slachtoffers geëist.
- p.171: Maar het was Israël dat eerst toesloeg en in juni 1967 in een razendsnelle oorlogsvoering de Egyptenaren schaakmat zette...

3. Twintigste Eeuw, p.301:

In 1967 mondde de tegenstelling tussen Israël en de Arabische wereld uit in een nieuwe oorlog die voor het Israëli'sche leger indrukwekkende successen opleverde. Door deze Zesdaagse Oorlog breidde Israël zijn grondgebied uit met de Golanhoogvlakte, de Gazastrook; de Sinaï-woestijn en de westelijke Jordanoever met het oude deel van Jeruzalem, die officieel bezette gebieden werden. Naast het voordeel van dit beter verdedigbare grondgebied, dienden ze er rekening mee

te houden dat er nu binnen hun grenzen 1 385 000 Arabieren (Palestijnen) naast 2 365 000 joden woonden.

4. Chrono 6:

- p.76: Maar toen Nasser de straat van Tiran blokkeerde, sloegen de Israëli's toe (5 juni 1967). In de Zesdaagse Oorlog dwongen ze Egypte, Syrië en Jordanië tot capitulatie, terwijl ze anderzijds uitgestrekte Arabische gebieden bleven bezetten.

- p.77: In nauwelijks zes dagen wisten ze hun militaire overmacht te bewijzen: belangrijke gebieden van Syrië, Jordanië en Egypte werden door hen bezet.

5. Beschavingen 6,

- p.120:

Israël behaalde dankzij zijn militaire overwicht de overwinning en de Palestijnse bevolking week massaal uit.

- p.121:

Israël kon zijn grondgebied sterk uitbreiden, onder meer met de Sinaïwoestijn en de westelijke Jordaanoever.

- Daarmee waren de interne problemen van Israël echter nog niet van de baan. Het lot van de Palestijnen bleef onveranderd en het bouwen van joodse nederzettingen in de veroverde gebieden ging onverminderd verder, mede onder druk van de nog steeds toenemende immigratie in het land.

6. Nieuwste tijd van 1870 tot heden:

- p.84: "...sloegen de Israëli's toe en dwongen Egypte, Syrië en Jordanië na zes dagen tot capitulatie!"

p.86: Geen wonder dus dat Israël de (tijdens de Zesdaagse Oorlog van 1967) verworven stellingen niet wil prijsgeven zonder erkenning van hun land binnen veilige grenzen.

7. 'n Kijk op de actualiteit,

- p.57: 1967 Na zes dagen zijn de Arabische legers verpletterd. Bij de wapenstilstand is het staatsgebied van Israël verviervoudigd, en wonen er, naast 2,4 milj. Joden ook 1,4 milj. Arabieren.

- p.59: Sinds de oorlog van 1967 liggen een aantal vluchtelingenkampen uit Arabische landen in nu door Israël bezet gebied. Hier tracht Israël tot een de-facto-oplossing te komen door de bouw van woningen en het aanbieden van landbouwgrond of werkgelegenheid.

8. Terra 2, p .49:

In een land waarop Joden en Palestijnen aanspraak maken, is grondbezit steeds een politieke factor geweest. Vandaar het belang van de georganiseerde inbezitname van stroken al dan niet vruchtbare grond. Zo zijn de meest recente nederzettingen, nl. die in de bezette gebieden, eerder van belang als politieke dan als economische factor. Er wonen immers 1,5 miljoen Palestijnen; velen daarvan zijn economisch belangrijk, maar vormen ook een demografische tijdbom. Kan je uitleggen hoe de intocht van Oosteuropese joden dit kan veranderen?

9. Aardrijkskunde 3, p.61:

Toen de Joodse staat ontstond, vluchtten veel Arabieren uit het vroegere Palestina weg... Enkele grensgebieden worden door Israël bezet. De Palestijnse bevolking verzet zich tot het uiterste tegen de Joodse staat en wil een eigen onafhankelijke staat.

10. Geo 3, p.40 :

- Toen de joodse staat Israël werd opgericht vielen de legers van de Arabische buurlanden er binnen. Israël verdedigde zich en veroverde zelfs een deel van het aan de Palestijnen toegewezen gebied. Zo kreeg het zijn definitieve grenzen. (fig.1)

11. Werelddelen 3, p.137:

De eerste bewoners, de pioniers, zijn vaak joden die uit geloofsovertuiging willen ijveren voor een Israël tot aan de Jordaan, als het moet met de wapens. Deze verdedigingsdorpen dienen als voorposten. De achterliggende ruimte wordt dan opgevuld met nieuwe nederzettingen: joodse dorpen in bezette gebieden. Bij de vestiging van de staat Israël hebben dus, naast het militaire overwicht, ook de landbouwnederzettingen altijd een belangrijke rol gespeeld om een stevige controle over het grondgebied te krijgen.

12. Geschiedenis 6, p.83:

Op de dag van de onafhankelijkheid brak de eerste joods-Palestijnse oorlog uit. Hoewel veel Arabische landen zich in het conflict mengden, won Israël de strijd. Israël werd uitgebreid...

In 1967 veroverden de Israëli's de Egyptische Sinai-woestijn, Jordanië ten westen van de rivier en de Syrische Golanhoogvlakte. De Jom Kippoeroorlog (1973) verraste de Israëli's. Toch wonnen zij uiteindelijk ook die oorlog, militair, niet politiek.

13. Wereldbeeld 3,

- p.102: De mosjavs, de kibboets en tal van andere vormen kwamen tot ontwikkeling. Deze plattelandsnederzettingen vergemakkelijkten de opvang van de tienduizenden immigranten, die ontheemd en zonder bestaansmiddelen in Israël aankwamen.

- p.103: Veel kibboetsim werden ingeplant langs de grens met de vijandige Arabische buurlanden en zelfs in de woestijn. Tijdens de oorlogen werden het strategisch belangrijke punten en gewapende conflicten waren er nooit uitgesloten.

Commentaar:

*De invasie van Libanon in 1982, waaraan hij actief had deelgenomen, riep bij Uzi Mahmaini verschillende verontruste vragen op. Hij kwam tot de vaststelling, dat Ariël Sharon hemzelf en het volk van Israël bedrogen had: 'Ik vond het best om iets te doen aan het feit dat de PLO het dorp van mijn schoonmoeder, Nahariyah even te zuiden van de Libanese grens, beschoot. Maar waar we in feite mee bezig waren, was niet het instellen van een veilige zone in het zuiden van Libanon. Het was een vorm van 'etnische zuivering'. Sharon wilde alle Palestijnen, inclusief de burgers, uit Libanon verdrijven. Dat was niet waarvoor ik mij gemeld had.'*¹⁰⁰

2.2.2.3.2.

¹⁰⁰ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.146

Eenzijds wordt het belang van de resolutie 181 van de Algemene Vergadering (die enkel aanbevelingen geeft) aangehaald om het "ontstaan" van Israël kracht bij te zetten en anderzijds wordt het niet uitvoeren door Israël van de resoluties van de Veiligheidsraad (welke bindend zijn) verdedigd.

Handboeken

1. Beschavingen 6, p.121:

De Verenigde Naties reageerden met resolutie nr. 242, waarin werd gesteld dat het verwerven van gebieden door oorlog onaanvaardbaar is en dat Israël zich uit (de) bezette gebieden moest terugtrekken. Israël verwierp deze V.N.-resolutie. Het zag er wel een mogelijke basis in voor rechtstreekse onderhandelingen met de Arabische landen, maar het behield de veroverde gebieden als onderpand, om in te ruilen tegen hun officiële erkenning. De Arabische landen daarentegen stemden eerst wel in met de V.N.-resolutie. Op een bijeenkomst in Khartoem, in augustus 1967, namen ze echter een onverzoenlijk standpunt in: geen erkenning van Israël, geen onderhandelingen, geen vrede. Voor de Palestijnen was de resolutie helemaal onaanvaardbaar, omdat er geen sprake in was van een Palestijnse staat. Zij zetten hun guerrillataktiek en hun terroristische acties verder.

2. De Wereld en Europa 1918-heden, p.256:

De kern van de onderhandelingen is samen te vatten in de slogan: "de bezette gebieden in ruil voor vrede". Voor Israël is dat een wel erg hachelijke ruil: het zou moeten instemmen met de terugtrekking uit de bezette gebieden in ruil voor een vredesbelofte, waarvan af te wachten blijft of ze wordt waargemaakt.

3. Nieuwste tijd van 1870 tot heden: p.86:

Geen wonder dus dat Israël de (tijdens de Zesdaagse Oorlog van 1967) verworven stellingen niet wil prijsgeven zonder erkenning van hun land binnen veilige grenzen.

4. 'n Kijk op de actualiteit: p.57:

De Arabische landen stemden in met deze resolutie, maar hun geloofwaardigheid vermindert als men rekening houdt met de akkoorden van Khartoem. Israël verwierp de resolutie: het zag er wel een basis in voor rechtstreekse onderhandelingen met de Arabische landen, maar behield de veroverde gebieden als pand voor de in de resolutie geëiste erkenning van Israël en een definitief einde van de oorlogstoestand.

Interessant hierbij is het vergelijken van de taal als Irak zijn buurland bezette:

"Toen het in 1990 de kleine buurstaat Koeweit voor de derde maal sinds zijn onafhankelijkheid in 1961, aanviel, reageerde de internationale gemeenschap heftig. De VN, niet langer verlamd door de Koude-Oorlogtegenstelling, kondigde strenge maatregelen af. In januari 1991 drong een internationale troepenmacht, o.l.v. de VSA, Irak binnen zijn grenzen terug. De agressie was (voorlopig althans) bedwongen. De gevolgen van de tweede Golfoorlog waren op ecologisch vlak,..." (Beschavingen 6, p.141)

Commentaar

De militaire macht van en de oorlogsvoering door Israël, alsook de kolonisatiepolitiek in de bezette gebieden wordt vrij positief afgeschilderd.

Terwijl we weten dat

- de inbezitname slechts mogelijk was door het van de oorspronkelijke Palestijnse eigenaars af te nemen
 - de Bezette Gebieden ontruimen het uitvoeren is van VN-resoluties, die Israël al die jaren negeert. Ontruimen is hier belangrijk, want Israël geeft niets: het zou moeten ontruimen wat het bezet heeft.
 - het bouwen van de kolonies in de Westbank en de Gaza-strook verschillende malen veroordeeld werd door de VN (Res. 446 (1979), 452 (1979), 465 (1980)) en onwettig verklaard.
- Komt het ook niet hachelijk over voor de Palestijnen als je zegt: een Palestijnse staat op slechts 22 % van het oorspronkelijke land in ruil voor vrede? In 1988 heeft de Palestijnse Nationale Raad dit evenwel goedgekeurd bij de uitroeping van de Palestijnse Staat. Zij gingen akkoord om 78% van hun oorspronkelijke land, Palestina, af te staan in ruil voor vrede.
- Toch nog even vermelden dat Israël nog altijd geen definitieve grenzen heeft! Desondanks werd het erkend als staat.

Indien men aan een echte, maar vooral duurzame vrede wil werken moet deze kolonisatiepolitiek een halt toegeroepen worden. In leerboeken mag een schending van het Internationaal Recht niet positief uitgelegd worden.

- Ook vandaag nog gaat deze kolonisatiepolitiek in versneld tempo verder:

De meer dan 200 joodse nederzettingen, die over het hele gebied werden gebouwd, worden verbonden door brede snelwegachtige wegen die slechts toegankelijk zijn voor militairen en Israëli's, en die in bepaalde gevallen, zoals tussen Hebron en Betlehem, door tunnels onder de Palestijnse dorpen getrokken zijn. De grens tussen Palestijnen en Israëli's loopt dus niet alleen langs de Groene Lijn, maar kriskras doorheen het land. Het resultaat is erger dan een 'bantoestanisering', waar tenminste nog hele aaneengesloten gebieden voor de zwarten voorbehouden bleven. Wie uit deze afzonderlijke, door ontoegankelijke wegen en militaire basissen van elkaar gescheiden vlekken nog een leefbare, laat staan functionerende staat kan toveren, moet nog geboren worden.¹⁰¹

2.2.2.4. Betekenis van de oorlog van 1967

5-12 juni 1967: Zesdaagse oorlog

- Nauwelijks tien jaar later, in juni 1967 start Israël de Zesdaagse oorlog.
- Israël brengt een verpletterende nederlaag toe aan Syrië, Jordanië en Egypte en de laatste Palestijnse gebieden worden bezet: de West-Bank, de Gaza-strook en Oost-Jeruzalem (alsmede de Sinaï en de Golan). Die gebieden worden de Bezette Gebieden genoemd. De gronden die door het oorspronkelijke verdelingsplan aan de Palestijnen toegewezen waren en in 1948 door Israël veroverd werden, worden niet bij de bezette Gebieden gerekend.
- Honderdduizenden Palestijnen slaan opnieuw op de vlucht. Voor de Palestijnen betekent het dat de laatste 22 % van hun land werd bezet: de Gaza-strook en de WestBank. Sinds die tijd leven zij onder militaire bezetting en worden hun mensenrechten op brutale wijze geschonden.

¹⁰¹ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.178

Effect van de oorlog van 1967: Said, e.a.:¹⁰²

1. De militaire bezetting van de Westbank en de Gaza-strook: het gehele Mandaat Palestina komt onder Israëls controle. Dit leidde tot

- de verdrijving van ongeveer 300.000 Palestijnen (oorlogsvluchtelingen)*
- 1,4 miljoen Palestijnen onder militair bestuur (West-Bank en Gaza-strook)*
- proces van verdrijving van Palestijnen uit de bezette gebieden (economische vluchtelingen)*
- verschillende politieke en economische pressiemiddelen, gekoppeld aan de directe uitwijzing van politiek actieve personen (deportatie om politieke redenen)*

2. Het bouwen van nederzettingen op de WestBank en Gaza-strook betekent onteigening van Palestijnse grond, annexatie van Jeruzalem en de vestiging van ongeveer honderdduizend Israëlische Joden in die gebieden. Tot op heden is al meer dan 50 % van de grond door Israël in beslag genomen. (Internationaal verbaal protest stopt dit onwettig proces niet).

3. Israël heeft de kostbare watertoevoer van de West Bank afgeleid naar haar eigen nederzettingen en daarmee gezorgd voor een ernstige uitdroging van de grond in en rond Arabische dorpen, waardoor Palestijnse boeren beroofd werden van hun enige bron van inkomsten.

4. De Israëlische bezetting heeft extreme economische ontwrichting en werkloosheid teweeggebracht, met als gevolg dat Palestijnen nu onder slechte omstandigheden moeten werken in Israël voor minimale lonen. De Palestijnen zijn een bron van goedkope arbeid geworden voor de Israëlische economie.

5. Israël vond in de WestBank en Gaza-strook een afzetgebied voor haar produkten; in betrekkelijk korte tijd werden deze gebieden de tweede 'handelspartner' van Israël. De Israëlische exploitatie van deze markt heeft de economische basis van de Palestijnen in de WestBank en Gaza-strook verlamd.

Deze en soortgelijke maatregelen op sociaal, cultureel en economisch gebied zijn uitgevoerd om het onderdrukkende systeem van koloniale militaire bezetting te vervangen door een systeem van apartheid voor de Palestijnse bevolking onder Israëlisch bestuur.

Zoals al eerder is opgemerkt vloeien vrijwel alle Israëlische maatregelen op de Westbank en Gaza-strook voort uit een lange geschiedenis, die al terug gaat naar het eerste begin van het Zionisme, van negeren en denigreren van de Palestijnse Arabieren.

Terwijl er nog steeds gedebatteerd wordt over de uiteindelijke bedoelingen van Israël m.b.t. de Westbank en Gaza-strook, is het vrijwel zeker dat -met of zonder een de-jure annexatie- Israël van plan is om Palestijnen uit te wijzen en de achterblijvers te veranderen in een onderworpen bevolking.

Om dat doel te bereiken heeft Israël vanaf het begin systematisch de mensenrechten van de Palestijnse bevolking onder bezetting geschonden. Het voert een zeer strikte controle uit over culturele instellingen, het weigert de vele bepalingen van de Geneefse conventie over bezette gebieden toe te passen en het heeft alle VN-resoluties die oproepen tot deze toepassing naast zich

¹⁰² Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.20-21

neergelegd. Tienduizenden Palestijnen zijn gearresteerd, beschuldigd van verzet tegen de militaire bezetting; duizenden huizen zijn vernield. De schending van de Palestijnse mensenrechten mondde ook uit in het ontslag door de Israëliische militaire gouverneur van de gekozen burgemeesters in vrijwel alle grote Palestijnse steden en dorpen, in een poging elke uitdrukking van steun voor Palestijnse zelfbeschikking te onderdrukken, zelfs in de afgezwakte vorm zoals die wordt voorgesteld in de akkoorden van Camp David of in de voorstellen van president Reagan van 1 september 1982.

De bezetting van de Westbank en Gaza-strook was één gevolg van de oorlog in juni 1967. Een tweede en onbedoeld gevolg was de verandering van de PLO in een effectieve, militante en onafhankelijke uitdrukking van de Palestijnse bevrijdingswil. Dit was ten dele een reactie op de zwakheid van de Arabische staten, die werd gedemonstreerd door hun snelle nederlaag tegen Israël. Daarmee verkregen de militante organisaties binnen de PLO de overhand en zij vormden voortaan het leiderschap. Palestijnse militanten die waren georganiseerd in ondergrondse en semi-legale organisaties als Fatah, het Popular Front for the Liberation of Palestine enz. hadden eerder vraagtekens gezet bij het vermogen van de PLO, die toen nog onder heerschappij van de Arabische staten stond, om het programma van Palestijnse nationale bevrijding uit te voeren.

Toen de Palestine National Council in 1969 bijeenkwam in Cairo veroverden de militanten het leiderschap van de PLO. Vanaf die tijd kon er geen geloofwaardige discussie worden gevoerd over de kwestie Palestina zonder de actieve deelname van de onafhankelijke PLO en zonder nadrukkelijk rekening te houden met de visies van de veranderde PLO.¹⁰²

- 22-11-67: Veiligheidsraad-resolutie 242 :

Over terugtrekking uit bezette gebieden en recht op terugkeer:¹⁰³

De Veiligheidsraad

- stelt vast dat de nakoming van de beginselen van het Handvest vereist dat een duurzame vrede in het Midden-Oosten wordt gesticht, een vrede die de toepassing van de volgende twee beginselen zal moeten inhouden:

- terugtrekking van de Israëliische strijdkrachten uit (de) gebieden die tijdens het jongste conflict zijn bezet;

- stopzetting van alle betuigingen van belligerentie of van alle oorlogstoestanden benevens eerbiediging en erkenning van de soevereiniteit en de territoriale onschendbaarheid en politieke onafhankelijkheid van alle staten in het gebied, en van hun recht om in vrede te leven binnen veilige en erkende grenzen, beschut tegen wrijvingen of daden van geweld;

- stelt voorts vast, dat het noodzakelijk is : ...

een rechtvaardige regeling van het vluchtelingenvraagstuk te bewerkstelligen;

¹⁰³

- Vastberadenheid van België om het bestaan van Israël te beschermen...; maar :

Israël moet afstand nemen van elk idee van expansionisme,

¹⁰³ Soemoed, Een volk in resoluties, Stichting Palestina Publikaties, jrg 20 n° 2/3, p.36

de militaire bezetting moet ongedaan gemaakt worden, en het principe geldt dat het toeëigenen van grondgebied door geweld niet toelaatbaar is.¹⁰⁴

2.2.2.5. Hoe wordt het zionisme voorgesteld?

2.2.2.5.1. Het zionisme wordt vrij positief voorgesteld

2.2.2.5.1.1. Handboeken:

1. Memo, p.168:

Einde 19de eeuw maakte Theodor Herzl van deze aspiratie niet meer uitsluitend een godsdienstige overtuiging, ...maar een realistische politieke beweging, die via de weg van de diplomatie het beoogde doel wilde bereiken.

2. Beschavingen 5 p.309:

Opkomst en betekenis van het zionisme.... Het georganiseerde zionisme, als de beweging die streefde naar de terugkeer van de joden naar Zion en de oprichting van een joodse staat, kreeg ruimere aanhang en werd een belangrijke politieke factor. In 1917 behaalde de zionistische beweging een belangrijk politiek succes.

3.'n Kijk op de actualiteit p.57:

zionisme: beweging onder de Joden die de oprichting van een eigen joodse natie nastreefde; om historisch-godsdienstige redenen moest dat Palestina zijn, en niet een gebied elders in de wereld.

4. Twintigste Eeuw, p.299:

Het zionisme had tot doel te 'streven naar een publiekrechtelijk gewaarborgde woonplaats voor het joodse volk in Palestina'. Volgens Herzl zouden ze daar een deel van het bolwerk tegen Azië vormen, de voorpost van de beschaving tegen de barbaarsheid. Er moest nog een lange weg afgelegd worden en dat zou een halve eeuw duren.

5. Chrono 6, p.76:

Het zionisme, dat streefde naar een gewaarborgde woonplaats voor het joodse volk in Palestina, was geboren.

6. Nieuwste Tijd van 1870 tot heden, p.84:

In 1947 ging de zionistische droom in vervulling

2.2.2.5.1.2. Commentaar:

2.2.2.5.1.2.1.

Het zionisme is er in geslaagd zich zeer waardevol en bijna ideaal voor te stellen zodat de westerse landen kritikloos slikten wat Israël deed. Men was blind voor de terreur die Israël toepaste op de Palestijnse burgerbevolking. Ook in de handboeken vinden we hierover niets terug:

- de terreur gepleegd voor en nadat de Israëlische staat uitgeroepen werd

¹⁰⁴ Studia Diplomatica Vol XLV, 1992, N°6: België en het Israëlisch-Palestijns conflict, Jos Smets p.37

- de vernietiging van Palestina, het verdrijven van een groot gedeelte van de Palestijnse bevolking en verhinderen dat deze ooit terug zou keren
- de discriminatie die ook vandaag nog voortduurt ten aanzien van de Palestijnen in Israël, die als tweederangsburgers moeten leven in eigen land
- de discriminatie en de nieuwe apartheid die ontstaan als gevolg van deze zionistische politiek in Gaza en de Westbank.

2.2.2.5.1.2.2.

Haat werd in jongeren ingehamerd opdat zij bereid zouden zijn het land te 'zuiveren' van de oorspronkelijke bewoners:

Herinneringen aan zijn schooljaren geeft Moshe Menuhin op p.50 en 52:

Ik werd grootgebracht in het Hebreeuwse Gymnasia Herzlia. Ik was bij de eerste eindexamensklassen van deze unieke school voor "joods" nationalisme. En ik had lange tijd nodig om los te komen van al de haatvervulde, verstikkende xenofobie (vreemdelingenvrees) jegens de heidenen, w.o. de Arabieren van Palestina, die daar in onze jonge harten werd geplant (...) Al die jaren van onze studie aan dat gymnasium kregen wij dag in dag uit lange en felle toespraken te horen over onze heilige verplichtingen jegens "onze natie, ons land, onze geboortegrond". Het werd in onze jonge harten ingehamerd dat het vaderland van ons goyim rein moest worden, "gezuiverd van heidenen-Arabieren", en dat wij ons leven moesten toewijden aan de dienst van de strijd voor dat vaderland.¹⁰⁵

2.2.2.5.1.2.3.

Wat niet algemeen gekend is, is dat het Zionisme leidde tot een geïnstitutionaliseerde discriminatie en een nieuwe Apartheid.

- * *Tot 1966 stonden ze (de Palestijnen binnen Israël) onder directe militaire controle, maar vandaag worden ze als volwaardige burgers van Israël beschouwd. Dat wil zeggen: ze kunnen wel in de Knesset verkozen worden, maar ze mogen geen exclusief Palestijnse lijsten indienen. Met uitzondering van de Druzische en Bedoeïense minderheden moeten/mogen ze geen militaire dienstplicht vervullen.*

Dat zou op zich geen ramp zijn, ware het niet dat allerlei concrete voordelen aan het statuut van ex-militair verbonden zijn, onder meer voordelen inzake werkgelegenheid en woningsubsidies, het lidmaatschap van bepaalde verenigingen en een reeks andere privileges, waar de Palestijnse Israëli's automatisch van uitgesloten blijven.

Dit heeft te maken met het subtiele maar belangrijke onderscheid tussen 'nationaliteit' en 'staatsburgerschap'. Er bestaat in Israël maar één 'nationaliteit' die volledig van alle voordelen van de basiswetten kan genieten, de joodse. Zo is 92% van de grond in handen van de Jewish Land Authority, dat bijvoorbeeld beslist heeft, dat joden op dat land een pachtcontract kunnen krijgen van 44 of 99 jaar, terwijl de Palestijnse Israëli's slechts pachtcontracten van één jaar kunnen krijgen. Dat betekent dat ze veel minder in hun land kunnen investeren.

Een groot deel van de ontwikkelingsfondsen voor infrastructuur (elektriciteit, irrigatie, riolering en wegenbouw) wordt door de Jewish Agency verdeeld en is uitsluitend voor joodse dorpen en

¹⁰⁵ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.33

wijken bestemd. Deze fondsen, verzameld door joodse organisatie in de diaspora met de bedoeling de joodse immigratie te bevorderen, mogen dus niet voor niet-joden gebruikt worden, en men ziet het resultaat. Hetzelfde geldt voor belangrijke bedragen, die alleen aan joods onderwijs mogen worden besteed.

Het gevolg is dat er de facto discriminatie bestaat, die echter wettelijk niet kan worden aangeklaagd, omdat het om 'privé-fondsen' gaat. Na de opheffing van de militaire administratie in 1966 blijven er echter nog heel wat beperkingen bestaan, die deze discriminatie in stand houden. Zo worden bouwvergunningen in Arabische dorpen slechts afgeleverd of geweigerd door joodse ambtenaren.¹⁰⁶

Voor de Palestijnen in Israël is het vooral onaanvaardbaar, dat zij op hun eigen grondgebied door ingeweken vreemdelingen als tweederangsbugers beschouwd worden.¹⁰⁷

2.2.2.5.1.2.4. Lucas Catherine:

De Palestijnen in Israël zouden er het best aan toe moeten zijn, want zij hebben wel nationale rechten in hun land, zij zijn Israëliësch staatsburger. Maar Israël is niet het land van zijn inwoners (joden en Palestijnen) maar van het Joodse Volk, dat wil zeggen alle joden ook zij die in New York, Rusland of Antwerpen leven. Dat heeft zo zijn gevolgen:

1. De grond:

Wet op het land:

De status van de Palestijnen in Israël: het is waar dat de Palestijnse staatsburgers van Israël burgerrechten bezitten en stemrecht hebben, maar dit feit alléén maakt hen nog niet tot gelijke burgers van de staat of tot volwaardige partners in het geheel. In de wetten op het grondbezit wordt aan Arabische burgers van de staat Israël verboden 'nationaal land' in bezit te hebben of land van de staat te kopen of te pachten. Het betreft hier 92,6% van alle grond in Israël.¹⁰⁸ De officiële terminologie van deze praktijk is "alle grond is onvervreemdbaar eigendom van het Joodse volk". Een zin die in de constitutie van het Jewish Agency for Palestine in 1929 werd ingeschreven en die in alle grondcontracten afgesloten door de staat Israël of door de joodse Fondsen impliciet of expliciet wordt ingeschreven.¹⁰⁹

De kolonisatie van Palestina werd vanaf 1920 in handen genomen door het Keren Hayesod (Opbouw Fonds), de voorloper van de Israëliëse staat. Zij coördineerden de grondaankoop en het grondbeheer. In hun handvest staat dat alle grond die onder hun bevoegdheid komt "voor eeuwig eigendom is van gans het joodse volk." Tot 1948 was dat heel weinig. Slechts 7% (eigenlijk iets minder: 6,7%) werd opgekocht, de rest werd in de oorlog van 1948 manu militari veroverd. Nu valt 93% van alle grond onder deze norm. Dit wil zeggen: mag enkel door joden gekocht, gehuurd of gepacht worden. Voor de Palestijnse staatsburgers, die bijna twintig procent van de bevolking uitmaken is deze grond taboe. Gevolg: In 1945 had elke Palestijn 19 dunam (1 dunam = 1/10de ha.) landbouwgrond ter zijner beschikking, in 1949: 3,5 dunam en nu nog slechts 0,7 dunam.

2. de infrastructuur:

¹⁰⁶ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.97

¹⁰⁷ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.99

¹⁰⁸ Uri Davis & Walter Lehn, The jewish national Fund, Londen, Kegan, 1988 p.114.

¹⁰⁹ Uri Davis & Walter Lehn: The jewish national Fund, Londen, Kegan, 1988 p.58-61.

Er is niet enkel het Keren Hayesod. In 1901 werd ook het Keren Keyamet LeIsrael opgericht, het Joods Nationaal Fonds. Beide fondsen bestaan nog steeds en zijn onder alle joden, overal ter wereld actief en werven fondsen. In Israël vertegenwoordigen zij de joden van de diaspora en genieten er dezelfde status als een ministerie. Vroeger financierden zij de kolonisatie, en dat doen zij ook nu nog in de Westbank en de Gazastrook. Zij leggen wegen aan, rioleringen, bouwen huizen, klinieken en scholen. In Israël doen zij dat ook, maar enkel voor joden. Het zijn immers joodse fondsen die de joden van de diaspora vertegenwoordigen.

In Israël heb je dus twee financieringsbronnen voor infrastructuur: de regering, die iedereen financiert, ook de Palestijnse dorpen en steden, en de twee Keren's die alleen voor joodse dorpen en steden werken. Wegen, irrigatie, riolering, asfaltering, onderwijs en gezondheid worden voor een beperkt aandeel door de staat gefinancierd, de rest komt van de twee Keren's.

De weerslag hiervan is duidelijk terug te vinden in feiten (Statistical Abstract of Israël):

- Analfabetisme ligt driemaal hoger bij de Palestijnse Israëli's: 15,8% tegen 4,9%.*
- Kindersterfte ligt dubbel zo hoog: 18,6 ‰ tegen 9,8 ‰.*

Israël besteed slechts 2% van zijn budget aan de gezondheidszorg in de Palestijnse sector (bijna 20%).

- ruimtelijke infrastructuur:

- een joodse stad heeft vijf keer meer gemeentepersoneel*
- het waterverbruik ligt er 4 keer hoger (Palestijnen in Israël krijgen slechts 3 % van het waterquota toebedeeld).*
- het aantal kilometer stoep of verharde wegen ligt er tientallen keren hoger, en zo kan je door gaan.*

Dit alles omdat Israël niet de staat is van zijn inwoners, maar van heel het joodse volk, en voor een groot deel van zijn budget werkt met 'joodse' financiering en de Palestijnen ontrief.

In Gaza zijn bijna vijf mensen op zes vluchteling en in de Westbank gaat het om ongeveer 60% van de inwoners (geregistreerde vluchtelingen bij de UNRWA en niet geregistreerde vluchtelingen). Al deze vluchtelingen zijn dus afkomstig uit het gebied dat nu Israël is.

Door de Israëlische overheid worden zij als één groep behandeld.

Zij vallen onder de Jordaanse wet (of de Egyptische wet voor Gaza), aangevuld met meer dan duizend militaire uitzonderingswetten, uitgevaardigd door de Israëlische bezetter. Terwijl de joodse inwoners van het gebied, de kolonisten onder de Israëlische wet vallen.

Er zijn dus twee aparte rechtsstelsels in de bezette gebieden van kracht en wie onder welk stelsel valt wordt bepaald, niet door de plaats waar men woont, maar tot welk volk men behoort.

Joden mogen zich overal vestigen: in Israël, in de bezette gebieden, tot in het centrum van Palestijnse steden, zoals in Hebron. Palestijnen mogen zich enkel in zeer beperkte mate vestigen en zeker niet in Israël. Dat verbiedt de Wet op de Terugkeer!

De bewoners van de Westbank en de Gazastrook worden dus op twee manieren gediscrimineerd: zij mogen zich niet in Israël vestigen (historisch Palestina is enkel het land van de joden en die

*mogen zich om het even waar vestigen. In het strikt beperkte gebied waarin ze wel mogen wonen, geldt dan weer een aparte wetgeving, die voor een groot deel bestaat uit militaire orders.*¹¹⁰

Gevolg is dat ook voor de Palestijnse staatsburgers van Israël 92,6% van alle grond in hun land niet kan gekocht of gehuurd worden.

Een voorbeeld:

- "Gisteren heeft een commissie onder leiding van de politierechter in Tel Aviv een (joodse, red) boer zijn land afgenomen omdat hij zijn oogst aan een Arabier had verkocht.

Deze beslissing was mogelijk op grond van de wet Beperkingen op het Gebruik van Land en Water van 1967. De minister van Landbouw eiste dat deze wet toegepast zou worden op de boer Rahamin Shalali. De minister beweerde dat de boer bijna een halve hectare land had gekregen waarop hij tomaten verbouwde, en dat hij de hele opbrengst daarvan had verkocht aan een Arabier, hetgeen verboden is.

*Rahamin Shalali werd beschuldigd van 'verkeerd gebruik' van zijn grond en de minister eiste daarom dat hem de rechten op het land ontnomen zouden worden. De Kommissie bestaande uit de rechter en enkele boeren willigden deze eis dan ook in, ondanks het feit dat de boer hen verzekerde dat hij het nooit meer zou doen." Jedit Aharonot, 3-5-1971, Nieuwsbrief Nederlands Palestina Komitee, 1976.*¹¹¹

- * Een 'nieuwe Apartheid' wordt gelegaliseerd binnen de Bezette Gebieden en de zogenaamde Autonome Gebieden, door middel van het huidige "vredesakkoord". De bestaande kolonies wordt internationaal erkend, waardoor de illegale kolonies worden gelegitimeerd. Het bouwen van kolonies (op in beslaggenomen grond van de Palestijnen) op de door Israël bezette gebieden werd verscheidene malen door de UNO veroordeeld (Res. 446 (1979), 452 (1979, 465 (1980)) en onwetig verklaard. In 1995 betreft de inbeslagname van Palestijnse grond reeds 2/3 van de West-Bank en 40 % van de Gaza-strook.

De Apartheid komt tot uiting in:

- 3 administraties en 3 gerechtelijke systemen in eenzelfde woongebied: de kolonisten vallen onder de Israëlische wetgeving, de Palestijnen in de autonome steden onder de Palestijnse Autoriteit en de Palestijnen in de dorpen onder het Israëlisch militair bestuur met bovendien ook nog Engelse en Jordaanse wetten
- aparte woongebieden voor de Israëli's (de kolonies) en de Palestijnen in eenzelfde streek
- apart onderwijs, aparte scholen
- aparte gezondheidssysteem
- apart wegennet en aparte auto nummerplaten

2.2.2.5.1.2.5.

Volgens de New-York Times van 7 mei 1961, verklaarde de bekende geschiedkundige professor Toynbee in Philadelphia het volgende:

¹¹⁰ Lucas Catherine, niet gepubliceerde tekst

¹¹¹ Nederlands Palestina Komitee 1979

*"Zionisme en antisemitisme zijn uitdrukkingen van dezelfde visie. De veronderstelling die aan beide ideologieën ten grondslag ligt is, dat het voor joden en niet-joden onmogelijk is om samen te groeien in een enkele gemeenschap, en dat daarom een fysieke scheiding de enige praktische uitweg is. Het wachtwoord van het antisemitisme is 'Terug naar de middeleeuwse apartheid'; het wachtwoord van het zionisme is 'Terug naar het middeleeuwse getto'. Al de ver uiteenliggende getto's in de wereld moeten worden samengebracht op een stukje grond in Palestina om dat een enkel versterkt getto te vormen.'*¹¹²

2.2.2.5.2. Overleving als staat - overleven als volk.

Het zionisme slaagde erin de Israëliische staat als "slachtoffer" en bedreigd voor te stellen.

En ook wij namen dit denken over zonder kritische beschouwingen.

2.2.2.5.2.1. Handboeken:

1. Memo, p.172:

De Israëli's weigerden de ingelijfde gebieden te ontruimen en riepen hiervoor veiligheidsoverwegingen en zelfverdedigingsrecht in. Ze staaften dit door te verwijzen naar de nieuwe tegenspeler waarmee ze voortaan rekening moesten houden: de door Yasser Arafat geleide Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (P.L.O.), die opriep tot de vernietiging van de joodse staat.

2. Twintigste Eeuw, p.301:

De Arabische landen weigerden de erkenning van de staat Israël en zagen alleen in de vernietiging ervan een oplossing.

3. 'n Kijk op de actualiteit, p.61:

De standpunten lijken onverzoenlijk: de Arabische landen willen alle bezette gebieden terug; Israël eist 'veilige' grenzen, want wordt het éénmaal verslagen, dan is het meteen van de kaart geveegd. De Palestijnen willen heel Palestina...

4. Als in een spiegel 6, p.149:

Het plan werd door de Arabieren verworpen en de joden riepen een eigen onafhankelijke staat Israël uit. Hierop reageerden de Arabische buurlanden met een oorlog die de vernietiging van de joodse staat tot doel had.

5. Geschiedenis 6, p.83:

Honderdduizenden Arabieren gingen op de vlucht en namen met zich de overtuiging mee van de terugkeer en de definitieve verdrijving van de joden. Om die reden volgden sinds 1948 de joods-Arabische conflicten elkaar op.

6. De wereld en Europa, p.252:

De nationale cohesie werd ook sterk gestimuleerd door de vijandigheid van de Arabische landen. De Israëli's voel(d)en zich constant bedreigd, leefden (leven) als in een belegderde vesting.

¹¹² Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.123

2.2.2.5.2.2. Commentaar:

2.2.2.5.2.2.1.

*Israël was in staat, met zijn zeer efficiënt propagandasysteem, zichzelf als slachtoffer af te schilderen, terwijl het doelmatig macht en geweld gebruikt om zijn vijanden te verpletteren. Die combinatie is natuurlijk niet te versmaden. De progressieve humanist wordt geacht vóór het slachtoffer te zijn; in dit geval kon hij tranen plengen om het zogenaamde slachtoffer en tegelijk heimelijk het succes van dat slachtoffer toejuichen bij het efficiënte gebruik van geweld. Dat is een onweerstaanbare combinatie en dat bleef zo. Het bepaalde de discussie in de Verenigde Staten dermate dat een gezond debat over dit onderwerp bijzonder moeilijk werd binnen hoog opgeleide kringen en binnen de communicatie- en informatieorganen die zij beheersten.*¹¹³

2.2.2.5.2.2.2.

Maar feit is dat Palestina vernietigd werd, van de wereldkaart werd geveegd.

De Palestijnen wilden een democratische staat voor joden, christenen en moslims, waardoor de joodse staat als zuiver joodse staat als zodanig niet meer zou bestaan. Dit betekent inderdaad de vernietiging van de joodse staat als dusdanig. Het betekent niet dat de Israëli's zouden uitgeroeid worden!

Waar nergens iets over geschreven staat is dat Israël een feit gemaakt heeft van de vernietiging van Palestina, zonder dit met veel woorden te zeggen. En deze doelbewuste politiek hield ook de vernietiging van de Palestijnse identiteit in, maar gelukkig is het niet zover gekomen.

* *De Palestijnse Nationale Raad, het parlement in ballingschap van het Palestijnse volk, heeft met de erkenning van de VN-resoluties 181 en 242 een heel belangrijke stap gezet op de weg naar vrede met Israël. Maar dan dient wel geweten te worden welk onrecht het Palestijnse volk hiermee heeft te accepteren: in principe afstand moeten doen van ongeveer driekwart van het oorspronkelijke grondgebied Palestina.*¹¹⁴

* Said, e.a.:

De vernietiging van Palestina was niet het onbedoelde resultaat van onvoorziene gebeurtenissen. Het was en is nog steeds een essentieel onderdeel van het Zionistische plan om Palestina te transformeren tot "Eretz Yisraël".

De meeste geschiedschrijving over de Palestijnse kwestie concentreert zich op de Zionistische pogingen een Joodse aanwezigheid in Palestina te creëren. In dat licht bekeken ontstaat er een misleidend beeld van een geheel constructieve onderneming. Er is geen twijfel over dat de Zionistische immigranten in de periode tussen de wereldoorlogen geschoolde mankracht en kapitaal met zich meebrachten naar Palestina en dorpen en fabrieken bouwden.

Wat evenzeer waar is, maar minder bekend, is het feit dat, aangezien de Zionistische beweging streefde naar de transformatie van Palestina in een 'mono-religieuze' Joodse staat, het succes van de hele onderneming evenzeer afhing van de destructie van de oorspronkelijke Arabische maatschappij als van de constructie van een Joods leven in Palestina.

¹¹³ Noam Chomsky, Dissident in Amerika, Gesprekken met David Barsamian, EPO, 1994, p.124-125

¹¹⁴ Vrienden van Nazareth, 't Thuis van Palestijnen in Israël 1990, contactbrief van de stichting in Tilburg, p.4

*Recent onderzoek van vroege Zionistische archieven maakt duidelijk dat leden van de Zionistische beweging op de hoogte waren van het bestaan van het Palestijnse volk en zich zelfs ook bezighielden met wat men de "Arabische kwestie" noemde.*¹¹⁵

* Said, e.a.:

*Door het bestaan van het Palestijnse volk te ontkennen en hen te ontmenselijken probeerden de Zionisten de slachtoffers van hun kolonisatie aan het zicht van de wereld te onttrekken. Zij stelden zich tegenover de publieke wereldopinie op als de nationale bevrijdingsbeweging van het Joodse volk, maar zij konden dit alleen doen als niet bekend werd dat zij bezig waren met de vernietiging van de oorspronkelijke Aziatische gemeenschap die streed voor zijn vrijheid.*¹¹⁶

Menachim Begin gaf in 1969 in feite de geldigheid van dit standpunt toe. In dat jaar waarschuwde hij een Israëliisch publiek voor het gevaar van toegeven aan 'het concept van Palestina.' Hij zei: "Als dit Palestina is en niet het land van Israël, dan zijn jullie de veroveraars en niet de verbouwers van het land. Dan zijn jullie indringers. Als dit Palestina is, dan behoort het toe aan een volk dat hier leefde voordat jullie kwamen."

Om ideologische en praktische redenen moesten de Palestijnen daarom verwijderd worden van het Zionistische pad. In voorbereiding op de verwijdering van de Palestijnen, een opdracht die grotendeels werd volbracht onder de dekmantel van de oorlog in 1948, moest de Palestijnse maatschappij worden ondermijnd en in verwarring gebracht. Dit deden de Zionisten onder de dekking van het Britse Mandaat en zijn 'nationale tehuis'-politiek.

*... Deze doctrinaire vernietiging van het Palestijnse volk werd versterkt door een systeem van koloniaal bestuur dat het Palestijnse volk demografisch, economisch en cultureel kleineerde en effectief tot vreemdelingen in eigen land maakte... Arabisch Palestina veranderde in Joods Israël als gevolg van een 'demografische zuiveringsactie' die zijn weerga niet kent in de moderne geschiedenis. Aan het eind van het daarop volgende jaar (1949) bleven er slechts 130.000 Palestijnse Arabieren achter in het gebied onder Israëliische controle binnen de 'Wapenstilstandslijnen'; bijna 780.000 mensen werden 'displaced persons', hetzij in overgebleven stukken van Palestina, hetzij in de omringende gastlanden Libanon, Syrië en Jordanië.*¹¹⁶

In het volgende handboek wordt geen woord geschreven over de Palestijnen, noch over het grote aantal vluchtelingen:

- Nieuwste Tijd van 1870 tot heden:

De geschiedenis in 9 regels, enkel vanuit de zionistische droom. Over de Palestijnen wordt er helemaal niets gezegd, alsof ze helemaal niet bestaan. Gans het conflict wordt weergegeven alsof het enkel draait tussen Israël en de onverzoenlijke Arabische landen.

2.2.2.5.2.2.3.

Hoe moeilijk het is zich bedrogen te voelen gedurende jaren blijkt uit het volgende:

¹¹⁵ Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.7-8

¹¹⁶ Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.10-11

*Dat deze constructie van de eigen staat gepaard ging met een toenemende gebiedsuitbreiding (van ongeveer 50% tot meer dan 100%) heeft te maken met de verdediging van de eigen staat tegen externe en interne vijanden van Israël, die openlijk zijn bestaan bedreigden: de Arabische staten en de Palestijnen. Onder Israëliëse en buitenlandse historici is de discussie nog steeds aan de gang, of die expansie misschien niet vanaf het begin tot de geheime doelstellingen van het zionisme behoorde, eerder dan dat ze een reactie was op vijandige acties en dreigementen. Natuurlijk zijn er in Israël voldoende partijen en organisaties geweest, die deze doelstelling hoegenaamd niet discreet of voorzichtig hebben geproclameerd, zonder openlijk door de verschillende elkaar afwisselende regeringen te zijn tegengesproken. Indien deze ontmaskering van de 'ware' intenties van de zionistische beweging klopt, zitten we (de Israëli's, de Palestijnen en de rest van de wereld) met een enorm en onoplosbaar probleem. Dan is, in het licht van de reële krachtsverhoudingen ter plaatse en de voorlopig nog onveranderde steun van Amerika en het Westen, geen enkel vredesproces, laat staan een vreedzame, rechtvaardige oplossing van het conflict mogelijk.*¹¹⁷

2.2.2.5.3. Ideologie / en specifiek taalgebruik

2.2.2.5.3.1.

Terreur van de joodse milities wordt guerrillaoorlog genoemd, maar de Palestijnse strijd tegen de bezetting wordt aangehaald als zou het enkel Hamas en fundamentalisten zijn.

2.2.2.5.3.1.1. Handboeken:

De Wereld en Europa 1918-heden:

- p.251: De joden waren de wanhoop nabij. In Palestina vochten geheime organisaties zoals Irgoen een echte guerrillaoorlog uit.
- p.255: De bevolking van de bezette gebieden heeft nog slechts vertrouwen in het verzet van de islamitische beweging Hamas, gecontroleerd door fundamentalisten.

2.2.2.5.3.1.2. Commentaar:

1.- Het Palestijns verzet heeft niets te maken met fundamentalisme. Het verzet begon reeds in 1920.

- Hamas werd slechts in 1988 politiek actief, terwijl het grotere aanhang verwierf na de vredesbesprekingen in Madrid toen deze geen resultaat opleverden. Die 'grotere aanhang' haalt amper de helft (%) van het Vlaams Blok in het Antwerpse.

2. Het is niet omdat er een VN-resolutie is over het recht op gewapende strijd dat gewapende strijd zou moeten verdedigd worden, maar het recht op zelfbeschikking en het recht op bevrijding van militaire onderdrukking moet wel verdedigd worden.

VN-Resolutie van de Algemene Vergadering 3246 (29-11-1974): Over het recht op gewapende strijd:

De Algemene vergadering,

¹¹⁷ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, Antwerpen, 1996, p.64-65

Herbevestigend haar vertrouwen in resolutie 1514 (XV) van 14 december 1960 welke de verklaring bevat over het verlenen van onafhankelijkheid aan koloniale landen en volkeren, en resolutie 2621 (XXV) van 12 oktober 1970, welke het programma bevat voor de volledige uitvoering van deze verklaring;

Verontwaardigd over de vóórtdurende onderdrukking en de onmenselijke en vernederende behandeling van volkeren die nog steeds leven onder koloniale en vreemde overheersing en onderworpenheid, speciaal over het vasthouden of gevangen nemen van personen op grond van hun strijd voor zelfbeschikking en onafhankelijkheid;

Indachtig haar verantwoordelijkheid om alle mogelijke maatregelen te nemen welke onderdrukte volkeren in staat stellen onafhankelijkheid en zelfbeschikkingsrecht te verkrijgen, en in dit licht, betreurende de blokkerende houding van enkele lidstaten;

Onderschrijvend de dwingende noodzaak een spoedig einde te maken aan koloniaal bestuur, vreemde overheersing en buitenlandse onderwerping;

1. Herbevestigt het onvervreemdbaar recht van alle volken die leven onder koloniale en vreemde overheersing en onderdrukking op zelfbeschikking, vrijheid en onafhankelijkheid in overeenstemming met Resolutie 15/4 van de Algemene Vergadering en andere relevante resoluties van de VN.

2. Hernieuwt haar oproep aan alle staten om het recht op zelfbeschikking en onafhankelijkheid van alle volkeren die onderworpen zijn aan koloniale en vreemde overheersing en onderdrukking te erkennen en hen morele, materiele en andere vormen van bijstand te verlenen in hun strijd om volledig hun onvervreemdbaar recht op zelfbeschikking en onafhankelijkheid te kunnen uitoefenen.

3. Herbevestigt de legitimiteit van de strijd van volkeren voor bevrijding van koloniale en vreemde overheersing en onderdrukking met behulp van alle mogelijke middelen, gewapende strijd inbegrepen.

7. Veroordeelt sterk alle regeringen die het recht op zelfbeschikking en onafhankelijkheid van alle volkeren onder koloniale en vreemde overheersing en onderdrukking niet erkennen, met name van de volkeren van Afrika en van het Palestijnse volk.¹¹⁸

2.2.2.5.3.2.

Alles wat Israël doet, wordt in het algemeen als positief voorgesteld, zelfs als het grondgebied van buurlanden bezet. En dit terwijl de VN het herhaaldelijk veroordeeld heeft.

zie hoofdstuk 2.2.2.3.(de Israëlische veroverings- en kolonisatiepolitiek)

2.2.2.5.5.4. Specifiek taalgebruik

Ludo Abicht:

Belangrijker dan de juiste betekenis van geladen en meerduidige begrippen als 'land' en 'volk' is de ideologische draagwijdte van zo'n jarenlange slogan. 'Zonder volk', dus zonder mensen, wil in feite zeggen, dat men de menselijkheid van de meer dan een half miljoen mensen negeerde. (In 1893 schat men de Palestijnse bevolking op 469.000, in 1912 op 525.000)

¹¹⁸ Soemoed, Een volk in resoluties, Stichting Palestina Publikaties, jrg 20 n° 2/3, p.40-41

*Met andere woorden: de Palestijnen worden 'onzichtbaar', en dat is ongeveer een eeuw lang de houding van de zionistische kolonisten geweest. Toen men helemaal in het begin met de bewoners in contact kwam, sprak men al over 'de Arabieren'. Tot aan de onderhandelingen in Oslo in 1993 werd de term Palestijn angstvallig gemeden. Het was tijdens de intifada trouwens een strafbare daad, op een of andere manier de naam, de vlag of zelfs de kleuren van Palestina te gebruiken. Alleen door het bestaan van 'de ander' krampachtig te ontkennen, kon men hopen dat dit lastige probleem vanzelf zou verdwijnen én dat westerse buitenstaanders deze zelfverblindende zouden delen. Wat ze overigens lange tijd hebben gedaan. Ethisch stoten we hier op de kern van het Israëliësch-Palestijnse vraagstuk: zolang men de existentie en dus ook het bestaansrecht van de Palestijnen bleef ontkennen, kon er van een andere vorm van vreedzame samenleving geen sprake zijn. Uit deze ethische stellingname volgt al de rest: een volk dat niet bestaat (of niet mag bestaan) heeft ook geen enkel recht op land. Elk verzet van deze 'niet-bestaande' bevolking wordt automatisch gelijkgesteld met 'terrorisme'. Hun huizen, velden en boomgaarden kunnen zonder meer uit administratieve, afschrikkende of andere overwegingen worden vernield, afgebroken of in beslag genomen. Waar zouden ze de legitimiteit vandaan halen, om zich daar tegen te verzetten?*¹¹⁹

* Ludo Abicht:

Er is al veel geschreven over het taalgebruik in de verslagen over de bezette gebieden: deze zijn over het algemeen geschreven in 'schone' taal (de schrijver-journalist Amos Alon spreekt van een 'woordenwasserette' die besmette woorden schoonwast), die de onaangename connotatie van sommige uitdrukkingen moet verdoezelen. Ik zal een aantal van die uitdrukkingen noemen.

- Allereerst, uiteraard, het tegenwoordig uit de gratie 'bezette gebieden'. Daar zijn dan ook nog genoeg substituten voor, waarvan de populairste 'de gebieden' is... Al jaren spreekt men niet meer van de annexatie van het Arabische Oost-Jeruzalem, maar van een 'verenigde stad'. Nieuwe nederzettingen op Arabische grond heten 'uitbreiding'. Bij Arabieren is er geen sprake van meningsuiting, alleen van 'opruiing'. Er bestaan geen Arabische denkers, alleen 'intellectuelen'. Geen Arabische boeren, maar 'dorpelingen'. Arabieren hebben geen psychologie maar een 'mentaliteit'. De steden op de Westelijke Jordaanoever hebben geen straten, alleen 'stegen (donker, duister). Er zijn geen Arabische werknemers, alleen 'arbeiders'. Arabieren demonstreren nooit, ze verstoren de orde; ze houden geen protesten, maar rellen van 'opgehitste massa's; op hun universiteiten zijn er 'moeilijkheden' (Hoezo? Geen boeken? Krijt op?).

*- Het steriele taalgebruik bereikt zijn hoogtepunt in de cynische manier waarop verslag wordt gedaan van gewelddadige incidenten met dodelijke afloop... Als er slachtoffers zijn gevallen, zeggen ze niet dat het Israëliësch leger Arabische burgers heeft doodgeschoten, maar dat deze 'gedood' zijn ... Soms is de formulering bijna pastoraal: 'Bij een incident, waarbij twee Arabieren de dood vonden...' De kanker, die mede door dit verhullende taalgebruik lange tijd verborgen bleef, brak bij het begin van de intifada plotseling in alle heftigheid naar buiten.*¹²⁰

2.2.2.5.3.3.

In de handboeken wordt dikwijls het taalgebruik van Israël overgenomen, vooral betreffende "veiligheid van Israël, veilige grenzen en de overlevingsstrijd van Israël, vergeldingsacties enz."

1. De Wereld en Europa 1918-heden p.252:

De Israëli's voel(d)en zich constant bedreigd, leefden (leven) als in een belegerde vesting

¹¹⁹ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, Antwerpen, 1996, p.89

¹²⁰ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, Antwerpen, 1996, p.137.

2. Nieuwste Tijd van 1870 tot heden p.86:

Geen wonder dus dat Israël de (tijdens de Zesdaagse Oorlog van 1967) verworven stellingen niet wil prijsgeven zonder erkenning van hun land binnen veilige grenzen.

3. Geschiedenis 1 p.53:

Pas in het begin van de 20ste eeuw begonnen de Joden naar het land van hun voorvaderen terug te keren. De behoefte aan een eigen staat, waar ze zich veilig zouden voelen, werd vervuld door de oprichting van de staat Israël in 1948.

4. Memo p.172:

De Israëli's weigerden de ingelijfde gebieden te ontruimen en riepen hiervoor veiligheidsoverwegingen en zelfverdedigingsrecht in.

5. Onze eeuw - Toen, p.69:

Fedajin vielen nederzettingen aan in Israël, guerilla-activiteiten namen toe en het Israëlische leger ondernam vergeldingsacties

6. Werelddelen 3, p.137:

Israël voert een overlevingsstrijd in het Midden-Oosten.

Israël, een land van Joden of Arabieren?

Israël vecht nog altijd voor veilige grenzen.

Meestal wordt nergens melding gemaakt van de angst of de veiligheid van de Palestijnen, noch van de overlevingsstrijd van het Palestijnse volk.

Beschouwen we de situatie even vanuit Palestijns oogpunt:

1. Hun land, Palestina, werd gewoon van de wereldkaart geveegd.

2. Wat blijft er over van de Palestijnse rechten?

Als volk:

- Slechts sinds de Oslo-akkoorden worden ze erkend door Israël dat ze bestaan.

- Israël ontkent nog steeds hun zelfbeschikkingsrecht. Ze krijgen enkel een beperkte autonomie. Geen onafhankelijkheid op hun laatste stukje territorium, 1/4 van het oorspronkelijke Palestina, de rest zijn ze bereid te geven voor vrede. Maar zelfs dat weigert Israël: de Palestijnen zijn verplicht als tweederangsburgers te leven binnen de staat Israël, eeuwenlang hun land.

Als mens:

In de bezette gebieden worden hun mensenrechten voortdurend geschonden.

3. Wat is het toekomstperspectief van de Palestijnen?

- Vluchtelingenbestaan? Meer dan 2/3de van de Palestijnse bevolking leeft als vluchteling:

- 4,5 miljoen van het Palestijnse volk (ongeveer de helft) leeft gedwongen buiten Palestina. (In Libanon neemt de situatie van de Palestijnen dramatische vormen aan).

- In de Gazastrook leven ongeveer 800 000 Palestijnen, waarvan meer dan 2/3 van de bevolking vluchteling is.

- In de Westbank leven ongeveer 1 500 000 Palestijnen, waarvan ongeveer 40% van de inwoners vluchteling is.

- In de Westbank en de Gaza-strook: een 'gelegaliseerde' onderdrukking en 'apartheid'.

Enkel de steden, behalve Hebron, hebben beperkte autonomie, waar de Palestijnse Nationale Autoriteit -PNA- dikwijls verplicht wordt de 'orders' van Israël uit te voeren. De situatie voor de meerderheid van de bevolking is slechter dan vóór de Oslo-akkoorden).

Wie voert dan een strijd om te overleven?

Een typisch voorbeeld over het ene uitleggen en het andere verzwijgen:

'n Kijk op de actualiteit, p.59:

Binnen het oorlogsgebied worden de grenzen van het toelaatbare overschreden. Bij Israëlische luchtaanvallen op Syrië en Libanon worden soms evenzeer burgerlijke als militaire doelwitten getroffen... bij botsingen tussen Israëli's en Palestijnen gebeuren onmenselijke wreedheden...

Maar vooral door acties buiten het eigenlijke oorlogsgebied overschrijdt het Israëlisch-Palestijns conflict de toch al verschrikkelijke regels van de oorlogsmoraal. Daar zijn de Palestijnen verantwoordelijk voor vliegtuigkapingen, briefbommen, moorden, sabotagedaden in de hele wereld. Daar heeft terrorisme zich ontwikkeld tot een vorm van ongelimiteerde oorlogsvoering, waarbij geen onderscheid bestaat tussen strijders en niet-strijders, en waar mensen die er niets mee te maken hebben plotseling in de vuurlinie staan....

- Israëlische aanvallen op burgerdoelwitten worden niet uitgelegd. En toch worden er dan Palestijnse vluchtelingenkampen getroffen, waarbij zowel mannen, vrouwen, als kinderen. Behalve het 'gewone' arsenaal van wapens gebruikt Israël ook fragmentatiebommen, napalm, en zelfs bommen verborgen in speelgoed.

- de onmenselijke wreedheden bij botsingen tussen Israëli's en Palestijnen worden ook niet uitgelegd, want het zijn vooral de Israëli's die de wreedheden begaan tegenover de Palestijnen.

- maar als het over de terreur gaat van de Palestijnen wordt het uitvoerig verhaald. Zelfs het contrast strijders en niet-strijders! Daarom moet men weten dat het sterkste leger van het Midden-Oosten vecht tegen burgers, geen strijders, en hen al bijna dertig jaar onderdrukt. De Palestijnse burgers staan al zolang in de vuurlinie, en wat hadden zij te maken met het anti-semitisme of de holocaust?

2.2.2.5.4. Terreur en mensenrechten

2.2.2.5.4.1.

01-03-1980: De bescherming van burgers in oorlogstijd in bezette gebieden:

*Resolutie 465 (1-3-1980) van de Veiligheidsraad, welke bepaalt dat alle maatregelen die door Israël worden genomen om het **fysieke karakter, de demografische samenstelling en de wettelijke structuur van de Palestijnse en andere Arabische gebieden die van 1967 worden bezet, inclusief Jeruzalem, of enig deel ervan, te veranderen, geen wettige geldigheid hebben en dat Israëls beleid en praktijken om delen van zijn bevolking en nieuwe immigranten in deze gebieden te (doen) vestigen, een schandelijke schending vormen van de Vierde Conventie van Genève over de Bescherming van de Burgerbevolking in oorlogstijd en ook een ernstige belemmering vormen***

*voor het bereiken van een allesomvattende, rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten;*¹²¹

2.2.2.5.4.2.

Terreur:

- Terreur op onschuldige burgers moet vermeld worden, ook als Palestijnen dit plegen. Maar de terreur gepleegd door de Palestijnen uitgebreid weergegeven en deze gepleegd door de zionistische militie uit de jaren dertig en veertig verzwijgen is erg eenzijdig.
- Ook de terreur vanwege de Israëlische bezettingsmacht tegen de burgerbevolking moet vermeld worden. Deze vorm van terreur heeft immers een geïnstitutionaliseerd karakter.
- Door de geïnstitutionaliseerde terreur hoopte men dat de overgebleven (na de oorlogen van 1948 en 1967) Palestijnen 'vanzelf' zouden vertrekken, want massale deportatie was voor de westerse publieke opinie onaanvaardbaar.
- Vanaf de bezetting heeft Israël systematisch de mensenrechten van de Palestijnse bevolking onder bezetting geschonden. Het voerde een zeer strikte controle uit over culturele instellingen, het weigerde de vele bepalingen van de Geneefse Conventie over bezette gebieden toe te passen en het heeft alle VN-resoluties die oproepen tot deze toepassing naast zich neergelegd.

Terreur die de staat Israël pleegt op de Palestijnse burgerbevolking:

- het verdrijven van de Palestijnse bevolking uit hun dorpen en steden en zorgvuldig verhinderen dat ze nog ooit zouden kunnen terugkeren,
- de inbeslagname van de gronden en goederen van de Palestijnse burgers,
- de collectieve straffen als
 - opblazen van huizen en
 - uitgangsverbod, niet zozeer als voorzorgsmaatregel dan wel bij wijze van straf
- gevangennemingen, zelfs zonder vorm van proces, zonder dat bekend is waar de arrestant zich bevindt en zonder dat een advocaat of verwanten de mogelijkheid hebben hem of haar te bezoeken of met hem of haar in verbinding te treden
- foltering (die in 1996 gelegaliseerd zullen worden). Daarbij inbegrepen elektrische 'behandeling' en elke vorm van slaan.
- breken van benen en armen,
- vernederende controles,
- bestormingen door het leger van dorpen en vluchtelingenkampen, waarbij gewonden en soms doden vallen,
- beknotting van de economische en industriële ontwikkeling van de bezette gebieden,
- het oprichten van de kolonies op Palestijnse gronden,

¹²¹ Soemoed, Een volk in resoluties, Stichting Palestina Publikaties, jrg 20 n° 2/3, p.47

- deportatie van voornamelijk leidende figuren, burgemeesters, rechters, advocaten, dokters, onderwijzers,
- het leven van de mensen moeilijk maken door hen passen en vergunningen op te leggen om zich tussen de bezette gebieden te bewegen. (De gezinnscheiding is groter dan ooit tevoren en de tijdelijke of blijvende hereniging van familieleden is moeilijker geworden).

Door hier niets over te zeggen krijg je inderdaad de indruk dat enkel Palestijnen gewelddadig zijn.

2.2.2.5.4.3. Uit de Mensenrechtencommissie van de VN uit 1979:

De Mensenrechtencommissie van de VN,

...

- Zeer ernstig bezorgd over het voortduren van de schendingen van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden door Israël in de bezette Arabische gebieden, speciaal de maatregelen die betrekking hebben op annexatie en het vestigen van kolonisten en kolonies, massale vernietiging van huizen, marteling en slechte behandeling van gevangenen, onteigening van bezittingen en het opleggen van economische en fiscale regelingen die tot gevolg hebben en bedoeld zijn om de bevolking van de bezette gebieden te onteigenen en te exploiteren;

- Uitdrukking gevend aan haar ernstige ongerustheid en bezorgdheid over de ernstig verslechterende situatie in de bezette Arabische gebieden ten gevolge van de voortdurende Israëlische bezetting en agressie, in het bijzonder van:

a) de intensivering van de vestiging van nederzettingen ten behoeve van kolonisten;

b) het voortdurende en toenemende geweld van willekeurige detentie, marteling, slechte en wrede behandeling van Arabische gedetineerden en gevangenen;

c) de collectieve straffen, in het bijzonder het opblazen van Arabische huizen;

...

*1. Bevestigt het onvervreembare recht van het Palestijnse volk op zelfbeschikking zonder inmenging van buitenaf en op de vestiging van een volledig onafhankelijke en soevereine staat in Palestina.*¹²²

2.2.2.5.5. De kracht van de zionistische propaganda

De zionistische propaganda: belangrijk middel om het doel te bereiken.

vóór 1917

*In Amerika bouwde het Emergency Committee in samenwerking met de vele joodse organisaties een wijdvertakt propaganda-apparaat op. De leiders der christelijke kerken, vertrouwd met letterlijke verklaringen van hun Oude Testament, bleken veel gemakkelijker te winnen voor de zionistische gedachte dan de Amerikaanse joden... Het argument werkte onweerstaanbaar...*¹²³

1920-1948:

¹²² Soemoed, Een volk in resoluties, Stichting Palestina Publikaties, jrg 20 n° 2/3, p.45

¹²³ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.68

Het verloop van de gebeurtenissen na de aanvang van het mandaatsbestuur in 1920 was kort voor de tweede wereldoorlog nog moeilijk te beschrijven.

In een publikatie van 1938 geeft de Libanese historicus George Antonius een aantal redenen daarvoor aan. Boeken en artikelen daarover, zegt hij, 'kan men slechts met de grootste voorzichtigheid gebruiken, deels omdat er openlijke of verborgen propaganda in voorkomt, deels omdat zelfs zij die zich onpartijdig willen opstellen, moeilijk tot een juist oordeel kunnen komen wegens de onbereikbaarheid van de Arabische documentatie. Ook de stroom van dagelijkse informatie is eenzijdig.

*De zionistische propaganda is actief, voortreffelijk georganiseerd en wereldwijd; zeker in de westelijke democratiën is de grote pers van haar informatie afhankelijk; de zionisten beheersen veel van de beschikbare nieuwskanalen, met name in de Engelssprekende wereld. Daarmee vergeleken is de Arabische propaganda primitief, en oneindig minder succesvol; de Arabieren hebben nauwelijks iets van de kundigheid, de veelalige alomtegenwoordigheid en de financiële hulpbronnen die de joodse propaganda zo effectief maken. Het gevolg is dat de wereld jarenlang vrijwel alleen door de zionistische bril naar Palestina heeft gekeken, en onbewust de gewoonte heeft aangenomen om te redeneren vanuit zionistische veronderstellingen.'*¹²⁴

Meer nog, in de buitenwereld en ook bij de joodse bevolking van Israël zelf werd welbewust een vertekend beeld van de situatie geschapen en met alle middelen in stand gehouden.

De Joodse schrijver William Zukerman uitte in 1958 zijn ontzetting daarover. 'De verschrikkelijk griezelige macht die de moderne propaganda bezit om de geest en de zienswijze van mensen te beheersen, emoties te hanteren en mensen te verdierlijken, die macht komt voor mijn gevoel nergens duidelijker tot uiting dan in de zionistische propaganda van de laatste tien jaar over de Arabische vluchtelingen... Deze propaganda heeft bekwame mensen met meer dan gemiddeld verstand veranderd in fantasten en dwazen die alles geloofden wat hun verteld werd; zij heeft van vriendelijke en zachtmoedige mannen en vrouwen met een sterk gevoel voor mededogen harde fanatiekelingen gemaakt, ongevoelig voor elk ander leed dan dat van hun eigen volk ...'.

*Volgens die propaganda hadden de vluchtelingen hun situatie te danken aan zichzelf en hun leiders. Die hadden hen opgeroepen om weg te trekken, en zij waren zo dom geweest om dat te doen. In hun kampen voerden zij, buiten het verwekken van kinderen, niets anders uit dan kunstmatige haat jegens Israël aankweken. De Arabische regeringen deden geen enkele poging deze mensen te integreren, integendeel, zij lieten de kampen voortbestaan als etterende wonden op de flanken van Israël, als pionnen in hun gemeen politiek spel. enz.*¹²⁵

Zionistische propaganda, ook vandaag nog.

- * *Toen de generaal en politicus Moshe Dayan, een van de helden van de Zesdaagse Oorlog, op 14 november 1973 verklaarde: 'Er is in dit land geen enkel joods dorp dat niet op de plaats van een Arabisch dorp gebouwd werd' zei hij niets nieuws en was hij zeker niet van plan, om met de vroegere bewoners over teruggave of compensaties te praten. Hij wou er zijn joodse publiek op attent maken, dat men zich op veroverd grondgebied bevond en dat het naïef zou zijn, geen tegenweer van de Palestijnse verliezers te verwachten. Zolang de zionistische propaganda volhoudt, dat al deze mensen vrijwillig, als het ware voorgoed, uit hun dorpen en steden vertrokken zijn zonder nog ooit te willen terugkeren, zal geen enkele oplossing van andere problemen, bijvoorbeeld in de Bezette Gebieden, volstaan om de bevolkingen van de regio de broodnodige rust te bezorgen.*¹²⁶

¹²⁴ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.53

¹²⁵ Lucas Grollenberg, Voor een Israël zonder grenzen, Ambo Balthoven, 1970, p.92-93

¹²⁶ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, Antwerpen, 1996, p.59

De Palestijnen werden jarenlang ontkend, waardoor hun bestaansrecht en zelfbeschikkingsrecht ontkend en genegeerd werd. De Israëlische propaganda zorgde voor hun ontmenselijking. Omwille van die ontmenselijking van de Palestijnen als vijandig, verdacht, terrorist was het mogelijk terreur te plegen op burgers zonder dat er noemenswaardig gereageerd werd op deze mensonwaardige behandeling.

Dit blijkt reeds diepe wortels te hebben geschoten:

- een massaslachting onder de joodse burgers schudt de wereld wakker. De westerse landen sturen sympathiebetuigingen en hulpacties.

De dader wordt gestraft of beschouwd als enkeling, geestesgestoord.

- een massaslachting onder de Palestijnen roept even verontwaardiging op, geen sympathie, geen hulp.

De dader lijkt ineens een gans volk en gans dat volk wordt meteen gestraft.

"Is het leven van een jood meer waard dan het leven van een Palestijn?"

Ter illustratie: in Het Nieuwsblad van 11 mei 1996:

Het was maar een stel Arabieren.

Vijf Israëlische artilleristen, die vorige maand beschietingen uitvoerden op een vluchtelingenkamp bij een basis van de Verenigde Naties in Zuid-Libanon, hebben gezegd hierover geen spijt te hebben. "In een oorlog gebeuren dergelijke dingen... Het was maar een stel Arabieren", aldus een zekere sergeant Y in het Israëlische weekblad Kol Hair...

Y, over wiens identiteit verder niets bekend is gemaakt, maakte deel uit van de artillerie-eenheid die Qana beschoot. Meer dan honderd Libanese burgers kwamen hierbij om het leven. In zijn beschrijving van de slachtoffers gebruikte de Israëlische soldaat het woord "Arabushim", een denigrerende Hebreeuwse benaming voor Arabieren.

Een soldaat, die wordt aangeduid met A, zegt in Hol Hair dat de commandant van de artillerie-eenheid enkele minuten na de beschieting zijn mannen verzamelde en bemoedigend toesprak. Hij voegde eraan toe dat het nu eenmaal oorlog was, en dat ze niets anders konden doen dan terugschieten. Hij complimenteerde hen met hun nauwkeurigheid, en zei zijn soldaten zo verder te gaan. Tot slot voegde hij hen toe dat ze zich niet te druk hoefden te maken om de slachtoffers. "Arabieren, daar zijn er miljoenen van ", zei de commandant volgens het blad.

Soldaat T vertelde het weekblad dat zowel de commandant als de luitenant van de eenheid het gebeurde geenszins aanduiden als een vergissing, zoals de Israëlische overheid de beschieting steeds heeft gekwalificeerd. De commandant zou hebben gezegd dat de eenheid haar opdracht had uitgevoerd.

2.2.3. JERUZALEM

Jeruzalem wordt dikwijls aangeduid als de hoofdstad van Israël, terwijl het Tel Aviv is:

2.2.3.1. Handboeken

1. De Wereld en Europa 1918-heden, p.231:

info 3: Jeruzalem (in vet gedrukt) wordt aangegeven als de hoofdstad van Israël.

2. Geo 3: p.41: Hoofdstad: Jeruzalem

3. Standaard Atlas Mens en Aarde (oude en nieuwe 1994)

4. Wolters'kleine Wereldatlas 1994:

Jeruzalem: de hoofdsteden worden onderstreept weergegeven.

5. Algemene Atlas Wolters, Wesmael-Charlier 1987:

Jeruzalem: de hoofdsteden worden onderstreept weergegeven.

6. Wolters Algemene Wereldatlas 1989: p.87:

Jeruzalem als hoofdstad

2.2.3.2. *Commentaar:*

2.2.3.2.1.

1. De hoofdstad van Israël is Tel Aviv. Na de annexatie van Oost-Jeruzalem na de oorlog in 1967 sprak Israël al meteen van Verenigde stad.

2. Oost-Jeruzalem behoort tot de Bezette Gebieden. De annexatie van Jeruzalem door Israël werd herhaaldelijk door de VN veroordeeld. Er is nog geen enkel land dat deze annexatie officieel erkent.

3. Vandaar dat de westerse landen hun ambassade ook niet naar Jeruzalem verhuisden. Zij hebben daar wel een consulaat. Nu zouden de VS omwille van de vredesbesprekingen tussen Israël en Arafat hun ambassade in West-Jeruzalem bouwen. (tegen VN-resolutie 478 in)

4. Jeruzalem moest volgens de VN een internationaal statuut krijgen." Ondertussen blijven België en de EU bij hun standpunt betreffende Jeruzalem, namelijk dat deze stad een speciaal statuut geniet gebaseerd op het begrip "corpus separatum" waarbij bijvoorbeeld de consulaten-generaal behouden blijven en onafhankelijk van elke Israëlische inmenging moeten kunnen werken. Hierom ook blijven de Ministers van Buitenlandse Zaken op doorreis in Jeruzalem een bezoek afleggen aan Orient House." (uit een brief van de minister van Buitenlandse zaken van april 1996)

2.2.3.2.2.

Jeruzalem is niet de hoofdstad van Israël:

Resolutie van de Veiligheidsraad 478, 20-08-1980

De Veiligheidsraad,

In herinnering roepend resolutie 476 van 30 juni 1980

Opnieuw bevestigend, dat het verwerven van grondgebied door geweld ontoelaatbaar is;

Ernstig bezorgd over het aannemen van een Basic Law' door de Israëlische Knesset waarin een verandering van het karakter en de status van de Heilige Stad Jeruzalem wordt geproclameerd, en de gevolgen daarvan voor vrede en veiligheid;

...

1. Verwerpt in de scherpst mogelijke bewoordingen de invoering door Israël van de 'Basic Law' over Jeruzalem en zijn weigering zich te onderwerpen aan de daarop betrekking hebbende resoluties van de Veiligheidsraad.

2. Stelt vast, dat de invoering van de 'Basic Law' door Israël een schending vormt van het internationale recht en niets afdoet aan de geldigheid van de Vierde Geneefse Conventie van 12-8-1949 aangaande de Bescherming van Burgerbevolking in Oorlogstijd in de Palestijnse en andere Arabische gebieden die vanaf 1967 worden bezet, met inbegrip van Jeruzalem.

3. Bepaalt, dat alle wettelijke en bestuurlijke maatregelen en handelingen die door Israël, de bezettende mogendheid, worden genomen en die het karakter of de status van de Heilige Stad Jeruzalem hebben veranderd of beogen te veranderen en in het bijzonder de recentelijk aangenomen 'Basic Law' over Jeruzalem, van nul en generlei waarde zijn en onmiddellijk ingetrokken moeten worden.

4. Stelt ook vast, dat deze daad een ernstige belemmering vormt voor het bereiken van een omvattende, eerlijke en blijvende vrede in het Midden-Oosten.

5. Besluit deze 'Basic Law' en de daaruit voortvloeiende daden die, als gevolg van deze wet, beogen het karakter en de status van Jeruzalem te wijzigen, niet te erkennen en roept alle leden van de VN op:

a. deze beslissing over te nemen

b. en alle staten die diplomatieke missies hebben in Jeruzalem deze terug te trekken uit het Heilige Jeruzalem. Soemoed, Een volk in resoluties, p.48

2.2.3.2.3.

Uit "**Jeruzalem is ook Palestijns**": interne tekst Christelijk Overleg Palestijnen (29-01-1996)

In de eerste helft van deze eeuw was Jeruzalem een Palestijnse stad, waar moslims, christenen en joden vreedzaam naast elkaar leefden.

Tijdens de oorlog van 1948 veroverden de troepen van de joodse kolonisten echter het westelijk deel van Jeruzalem en dreven 30.000 Palestijnse inwoners op de vlucht. Ze creëerden geleidelijk een **exclusief joodse stad (West-Jeruzalem)**, die in 1967 reeds 196.500 inwoners telde.

Het oostelijk stadsdeel, de Oude Stad inbegrepen, kwam in 1948 onder Jordaans bestuur en telde 71.300 Palestijnse inwoners in 1967.

Tijdens de Zesdaagse Oorlog veroverde Israël dan heel Palestina, inclusief het oostelijk deel van Jeruzalem. De grote rand rond het oostelijk stadsdeel werd administratief aan Jeruzalem toegevoegd, ondanks internationaal protest, en in 1980 werd "groot Jeruzalem" op een volkomen **onwettige manier officieel door Israël tot zijn hoofdstad uitgeroepen.**

Deze evolutie ging gepaard met een **intensieve kolonisatie**. Door de jaren werd 80 % van de grond in Oost-Jeruzalem door Israël onteigend, veelal zonder rekening te houden met de noden van de plaatselijke Palestijnse bevolking.

Er werd ook een **massale joodse inwijking georganiseerd**: in 1993 woonden er 168 000 joden in het oostelijk stadsdeel op een totale joodse bevolking van 455 000 in "groot Jeruzalem". Intussen verdubbelde de Palestijnse bevolking door natuurlijke aangroei tot 154 000. Palestijnse Jeruzalemmers moeten echter in de reeds overvolle huizen blijven wonen en ze vormen nu zelfs in (groot) Oost-Jeruzalem een numerieke minderheid.

Omdat, volgens de Israëlische wet, "groot-Jeruzalem" deel uitmaakt van Israël en alle joden ter wereld Israëlisch staatsburgers kunnen worden, kan om het even welke jood zich in principe in Jeruzalem vestigen. Palestijnen van buiten Jeruzalem echter, kunnen niet in de stad gaan wonen en zelfs geboren en getogen Palestijnse Jeruzalemmers, die een tijd buiten de stad verbleven, kunnen niet zo maar terugkeren.

*Allerlei vormen van **discriminatie van de Palestijnen** werden mogelijk.*

- Zo bijvoorbeeld betalen de Palestijnen wel 26 % van de belastingen, maar ontvangen ze slechts 5 % van de stadsdiensten: 40 % van de Arabische huizen zijn niet aangesloten op riolering, terwijl nagenoeg alle joodse huizen dat wel zijn.

- De onwettige onteigeningen door Israël hebben ervoor gezorgd dat de groeiende Palestijnse bevolking in Jeruzalem slechts kan beschikken over 14 % van de oppervlakte voor woningbouw. Veel van die ruimte is reeds ingenomen, verbouwingen worden slechts moeizaam toegestaan en hoogbouw (meer dan twee verdiepingen) is verboden (voor Palestijnen, maar niet voor joden). - Er is ook een zeer selectieve vergunning- en subsidiepolitiek voor nieuwbouw vanwege de Israëlische overheid.

- Sinds 1967 werden 70.000 nieuwe woningen gesubsidieerd voor joodse inwijkelingen-kolonisten. Voor de autochtone Palestijnse bevolking werden slechts 3.000 bouwvergunningen toegekend, waarvan maar 555 als sociale woningen gesubsidieerd werden. Daarenboven worden heel wat Palestijnse huizen door de overheid afgebroken of aangeslagen. Zo werden reeds kort na de annexatie 500 huizen met de grond gelijk gemaakt voor de aanleg van het plein voor de Klaagmuur, en daarna werd de vernieling onder allerlei voorwendsels voortgezet tegen een tempo van gemiddeld 50 huizen per jaar.

Als men dat alles in rekening brengt, blijkt dat er sinds 1967 één woonegelegenheid voor elke 3,4 joodse inwijkelingen werd gecreëerd. De jonge Palestijnse generaties moeten het daarentegen stellen met 1 nieuwe woonegelegenheid voor gemiddeld 28 bijgekomen inwoners. Wie kan dan verwonderd zijn dat er officieel 21.000 Palestijnse gezinnen in Jeruzalem dakloos of slecht gehuisvest zijn. Gelijkwaardige toestanden werden in Zuid-Afrika met de term "apartheid" benoemd.

*In de loop der jaren werd **Jeruzalem** door de Israëliërs steeds meer **afgegrensd van de rest van Palestina**, althans voor de Palestijnen (terwijl de joden zich vrij kunnen verplaatsen). Omdat Jeruzalem het centrum was van de Palestijnse economie, zijn door de Israëlische beperkingen tienduizenden jobs geheel of gedeeltelijk verloren gegaan en er is dan ook veel armoede gekomen onder de Palestijnse Jeruzalemmers.*

Maar Jeruzalem is ook het religieuze en culturele hart van Palestina. De eenzijdige verjoodsing en de afgrenzing van de stad, treft dan ook alle Palestijnen ter wereld in hun identiteit en waardigheid.

Het internationaal recht in theorie en in de praktijk

Het is duidelijk dat de anti-Palestijnse politiek van Israël de fundamentele mensenrechten schendt. De Israëlische houding druist niet alleen in tegen een algemeen aanvaard rechtvaardigheidsgevoel, maar is ook uitdrukkelijk in tegenspraak met het internationaal recht.

Volgens het verdelingsplan van de Verenigde Naties (VN) van 1947 werd Palestina in een Joodse en een Arabische staat verdeeld.

Jeruzalem, dat volledig in het Arabische deel lag, vormde een "corpus separatum" en zou onder een internationaal bestuur komen gedurende tenminste 10 jaar tot de definitieve status geregeld werd, na eerst de bevolking in een referendum geraadpleegd te hebben. De Israëlische bezetting van het westelijk stadsdeel en de Jordaanse bezetting van de Oude Stad werden in VN resolutie 194 III (11 dec. 48) dan ook nietig verklaard. Dezelfde resolutie bepaalt overigens ook dat de Palestijnse vluchtelingen (o.a. de 30.000, die uit Jeruzalem verdreven werden) recht hebben op terugkeer.

Na de oorlog van 1967 hebben de Algemene Vergadering en de Veiligheidsraad van de VN Israël herhaaldelijk gewaarschuwd dat het internationale statuut van Jeruzalem gerespecteerd moest worden. In resoluties 2253 (1967), 242 (1967), 252 (1968), 478 (1980) en andere werd gestipuleerd:

- dat de rechten van de Palestijnse inwoners moesten gerespecteerd worden;*
- dat Israël niets mocht ondernemen om de bevolkingssamenstelling te wijzigen;*
- dat geen onteigeningen mochten gebeuren of joodse nederzettingen gebouwd;*
- dat Jeruzalem toegankelijk moest blijven voor alle inwoners van Palestina en ook voor vreemdelingen;*
- dat het Israëlische leger zich moest terugtrekken, en dat de stad moet gedemilitariseerd worden.*

Speciale aandacht ging ook telkens naar de bescherming van de Heilige Plaatsen en er werd gesteld dat iedereen zijn religie vrij moest kunnen beoefenen.

Israël heeft de meeste van deze bepalingen telkens openlijk genegeerd en is zijn kolonisatie- en onderdrukingspolitiek ongestraft blijven voortzetten.

Toen het Israëlische parlement dan Jeruzalem officieel tot zijn "eeuwige hoofdstad" uitriep in 1980, werd dit prompt door de VN Veiligheidsraad verworpen (resolutie 478) en werden alle landen opgeroepen hun diplomatieke vertegenwoordigers (voor Israël) uit Jeruzalem terug te trekken. Tot op vandaag zijn er dan ook geen belangrijke staten die hun ambassade in Jeruzalem hebben. In de internationale politiek blijft officieel het principe van 1947-48 gelden: Jeruzalem wordt beschouwd als een "corpus separatum", dat onder internationaal bestuur moet komen, tot er een meer definitieve regeling kan getroffen worden. Volgens deze logica moet alles wat Israël gewijzigd heeft aan de stad, inclusief de onteigeningen en de joodse kolonisatie ongedaan gemaakt worden.

Intussen blijft Israël op het terrein doorgaan met het creëren van voldongen feiten: het houdt Jeruzalem buiten de onderhandelingen met de PNA, het blijft de stad afgrendelen voor de Palestijnen, het weigert buitenlandse projecten voor de Palestijnen in Oost-Jeruzalem te laten uitvoeren, en het voert zijn kolonisatie rond Oost-Jeruzalem op met als officieel doel de Palestijnse bevolking terug te dringen tot 22 %.

De ongebreidelde "judaïsering" van Jeruzalem doet echter niet alleen tekort aan de politieke, sociale en economische rechten van de Palestijnen. Voor elke rechtgeaarde moslim en zelfs voor de Arabische christenen, is een uitsluitend joods Jeruzalem totaal onaanvaardbaar. Er kan dan ook geen vrede komen in het Midden-Oosten, zolang Israël aan zijn onrechtmatige exclusieve claim op de stad vasthoudt.

Uit Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem, New York, 1978, p.248-249:

Actieprogramma voor de verwezenlijking van de Palestijnse rechten.

...

De Conferentie, de Verklaring van Genève over Palestina (zie punt A hierboven) in beschouwing nemend, beveelt het hiernavolgend Actieprogramma aan:

...

7. De relevante resoluties van de Verenigde Naties en van hun gespecialiseerde organisaties met betrekking tot de Heilige Stad Jeruzalem volledig respecteren, met inbegrip van deze die de Israëlische annexatie van Jeruzalem en de uitroeping van deze stad als hoofdstad van Israël verwerpen;

2.2.4. Waar is de Palestijnse economie?

De Israëlische economie wordt meestal gebracht als een "zegevierende economie" en vrij uitgebreid behandeld, terwijl aan de Palestijnse economie nooit enige aandacht wordt geschonken.

Nochtans is dit een mooi voorbeeld hoe het Palestijnse volk, ooit hoog ontwikkeld en relatief welvarend in de context van het Midden-Oosten, door een doelbewuste politiek van Israël tot onderontwikkeling wordt gebracht.

Hier volgen enkel een paar citaten. Wegens tijdsgebrek kon dit vrij belangrijk onderwerp niet meer uitgediept worden.

Edward Said, e.a.:

Terwijl Palestina werd onderworpen aan dit proces van demografische transformatie, leed het land tevens onder een soortgelijke economische mutatie. Het in bezit krijgen van land door Zionistische kolonisten was altijd (en is nog steeds) een van de belangrijkste doelen van de Zionistische beweging.

Dit was niet alleen noodzakelijk om de massale toevloed van Joodse kolonisten onder te brengen, maar ook om de vernietiging van de economische fundamenteën van een grotendeels agrarische Arabische maatschappij te bewerkstelligen. De Zionistische politiek van het in bezit nemen van land veranderde de Palestijnse maatschappij in een gemeenschap van landloze boeren

Deze politiek leidde daarom niet alleen tot de ontworteling van Arabische boeren, maar ook tot de verwaarlozing en achteruitgang van veel van de landbouwgronden in Palestina.¹²⁷

H.Donkers:

Een paar jaar geleden verkeerde Zaslavsky in de positie om daadwerkelijk wat te doen aan efficiënter watergebruik. Hij ondervond hoe moeilijk dat was. In augustus 1991 werd Zaslavsky benoemd als Water Commissioner, regeringscommissaris voor watervoorziening. Zijn voorganger was ontslagen na een vernietigend rapport over de Israëlische watervoorziening van de State Comptroller, de Israëlische Rekenkamer. Volgens het rapport waren de Israëlische waterreserves door jarenlange overexploitatie ernstig aangetast. De landbouw was aangewezen als de grote boosdoener. De boeren zouden veel te veel water krijgen tegen te lage prijzen. In 1987 had de State Comptroller al aangedrongen op realistische waterprijzen en een andere waterverdeling, maar het ministerie van Landbouw had zich daar niets van aangetrokken en was doorgegaan met het uitbreiden van de landbouw.

De boeren vonden de kritiek niet terecht. De "traditionele zionistische politiek" had de landbouw bevoordeeld om het land, en dan met name de grensgebieden en de Negev-woestijn, in cultuur te brengen. Zonder goedkoop water was dat niet gelukt en was Israël niet zo'n sterke staat geworden.¹²⁸

¹²⁷ Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, Een profiel van het Palestijnse volk, gezamenlijke uitgave van de Arabische Liga en PLO-office Den Haag, 1988, p.12

¹²⁸ Henk Donkers, De witte olie, Novib, 1994, p.126

2.2.5. De invloed van de 'Intifada'

Merken we echter wel op dat er in de handboeken van de laatste jaren wel een positieve evolutie waar te nemen valt. Ten gevolge van de Intifada zijn heel wat mensen, dus ook auteurs, zich kritischer gaan op stellen tegenover de staat Israël.

Maar tot de kern van het Israëlijsch-Palestijns conflict komen we nog niet!

Namelijk dat

- de Palestijnen reeds 78% van hun land afstaan in ruil voor vrede (1988: uitroeping van de Palestijnse staat op de Bezette Gebieden). 70 % van het Palestijnse grondgebied ontnemen op illegale wijze (enkel 6,7% was eigendom van joden in 1947)
- Israël al die jaren het Internationaal Humanitair Recht naast zich neerlegt, geen enkele VN-resolutie uitvoert en nog dagelijks de mensenrechten schendt en ondanks dit alles volop de steun blijft genieten van het Westen op politiek, militair en economisch vlak.
- Israël nog steeds het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnen niet erkent: enkel de PLO werd erkend en wordt beperkte autonomie verleend.

De Palestijnen blijven politiek, economisch volledig afhankelijk van Israël.

- het vluchtelingenprobleem, dat gecreëerd werd door het ontstaan van de staat Israël, op geen enkele wijze aan bod komt in het zoeken naar een duurzame vrede. En het verbod op terugkeer van miljoenen Palestijnen, die door de politiek van Israël gedoemd zijn te overleven in vluchtelingenkampen. Dit kan in de toekomst werken als een tijdbom in de regio.

2.2.6. Evolutie van de PLO

Lukas Catherine

De Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO/OLP) wordt in 1964 opgericht door de Arabische Liga. Voorzitter wordt Ahmad Shukeiry, die zowel bij Nasser (links) als Saoedi-Arabië (rechts) goed in de markt ligt.

Het Palestijns Nationaal Charter wordt goedgekeurd.

Dit zegt ondermeer dat de joden die voor de zionistische kolonisatie in Palestina woonden Palestijnen zijn.

Al Fatah (Harakat lil Tahrir al Filastin, Beweging voor de Bevrijding van Palestina) wordt opgericht in 1965.

Na de juni-oorlog van 1967 worden de fedayin-organisaties populair.

In juli 1968 neemt Yasser Arafat met zijn Fatah en andere fedayin-organisaties, zoals het Volksfront de PLO over. In plaats van een orgaan dat als spreekbuis dient voor de Arabische regimes bouwen zij het uit tot een Palestijnse, democratische koepelorganisatie: niet alleen de fedayin-organisaties krijgen er vertegenwoordigers in, maar ook de vrouwenverenigingen, de artiesten, de dokters, ingenieurs, leraars en alle andere beroepsverenigingen. Het Palestijns charter wordt aangepast: joden die voor 1917 in Palestina woonden worden als Palestijn beschouwd. Al Fatah neemt in juni, dus voor de overname van de PLO, als programmapunt aan dat alle joden, christenen en moslims die in Palestina wonen, gelijke rechten en plichten moeten krijgen in een toekomstige democratische, lekenstaat Palestina.

1970: Het Democratisch Front (olv Nayaf Hawatmeh) praat voor het eerst niet louter over individuele rechten voor de joden, die naar Palestina zijn geïmmigreerd, maar ook over nationale rechten. Zij erkennen de rechten van het Israëliësch volk, en zoeken toenadering met Israëliësch klein-links.

1974: De Palestijnse Nationale Raad (het Parlement van de PLO) stelt een "mini-staat" voor, een Palestijnse staat naast Israël.

1987: Intifadah. De PLO wil nu op om het even welk stuk van Palestina, hoe klein ook, een beperkt autonomie aanvaarden.

Begin van het 'Vredesproces'.

In contrast hiermee staat de Israëliësch houding.

Tot de onderhandelingen in Madrid blijft de oude slogan gelden "Een land zonder volk (Palestina) voor een volk zonder land (de joden)".

Golda Meir (toen premier) verklaart nog op 15 juni 1969: "Er bestaat niet zoiets als een Palestijn. Er bestaan geen Palestijnen". Ook op de vredesconferentie van Madrid werden enkel Palestijnen uit de Westbank en de Gazastrook getolereerd. En nu nog gaat het enkel om die Palestijnen. Over het derderangs burgerschap van de Israëliësch Palestijnen of het lot van de 3,6 miljoen vluchtelingen buiten Palestina wordt niet gesproken. Zij bestaan nog altijd niet rond de onderhandelingstafel. Israël heeft nog een lange weg af te leggen en of het die zal afleggen hangt natuurlijk van de Palestijnse politieke organisaties af, waar zij blijven op hameren en wat zij op de politieke agenda blijven stellen, en ook een beetje van ons, voor wie geschiedenis geen vorm van amnesie mag zijn. Wij willen het geweten hebben.

2.2.7. Het Vredesproces.

Professor Albert Aghazarian, historicus en 'director Public Relations' schetst het vredesproces .

Maar toch graag enkele bedenkingen:

- * *De Israëliësch schrijver Amos Oz had gelijk, toen hij ironisch verklaarde dat de vredesakkoorden de grootste zionistische overwinning waren na de oprichting van de staat Israël. De feiten van steen en beton, die nog elke dag worden uitgebreid en versterkt, bevestigen zijn uitspraak.*¹²⁹

Een Palestijnse onafhankelijke, democratische staat op de Westbank en de Gazastrook, uitgeroepen op 15 november 1988 zou het begin kunnen zijn van een duurzame vrede tussen Israël en de Palestijnen. Maar welke zijn de reële feiten tot nu toe:

Ludo Abicht:

Wat zijn trouwens de garanties dat ooit tot zo'n ministaat kan komen, getoetst aan de feiten ter plaatse?

Eén kaart spreekt hier boekdelen: 'Oslo II-akkoorden' gelegitimeerde opdeling van de Bezette Gebieden in drie zones.

Zone A (zwart) zijn de autonome steden onder Palestijnse autoriteit.

Zone B (gearceerd) zijn de gebieden waar de Palestijnen het gezag met het Israëliësch leger delen: de Palestijnen zijn verantwoordelijk voor de burgerlijke en lokale administratie, en Israël behoudt er de militaire macht.

¹²⁹ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.179

*Zone C (wit) blijft in handen van Israël en is voorbehouden aan joodse nederzettingen en militaire garnizoenen. Dat betekent dat de Palestijnen slechts 'soeverein' zijn op minder dan 20 % van het grondgebied (dat zelf slechts 22 % van het vroegere Palestina beslaat). In de Zonde B zijn ze afhankelijk van het militaire gezag, en de rest (Zone C) wordt de facto geannexeerd.*¹³⁰

zie kaart in bijlage

- * *Volgens de huidige akkoorden krijgen de Palestijnen een zekere autonomie: cultuur, opvoeding, onderwijs, gezondheid, toerisme. Allemaal terreinen waar Israël als bezetter nooit een sheikel heeft aan uitgegeven, integendeel met hand en tand geboycot. Daarbij komt de personenbelasting (om de administratie te financieren) en politie (om de akkoorden door te drukken).*

Het gaat wel duidelijk om autonomie, niet om soevereiniteit over het land. De autonomie geldt slechts over 20 % van de Westbank, en zelfs in dit kleine gebied krijgen de Palestijnen geen bevoegdheid over de ondergrond, of de daar wonende joodse kolonisten. De soevereiniteit over grond, water, wegen en grenzen berust nog altijd bij Israël, en volgens de akkoorden zal dit ook zo blijven.

- * Over de Palestijnse vluchtelingen buiten Palestina is er in het Vredesproces geen sprake.

Nochtans zijn zij meer dan de helft van het Palestijnse volk.

2.2.8. De invloed van de Verenigde Staten van Amerika.

Handboeken:

De wereld en Europa 1918-heden,p.252: Israël is het enige land in het Midden-Oosten met een industriële economie, het land ook met de hoogste levensstandaard. Toch blijft het erg kwetsbaar en afhankelijk van injecties van buitenlands kapitaal, vooral vanuit de VSA. De Arabieren beschouwen Israël dan ook als een "bruggehoofd van het Amerikaanse imperialisme".

De Israëlische overwinning van 1967, die eigenlijk aantoonde dat het de allersterkste militaire macht in de regio was, bevestigde de waarde van het land als strategische troef (voor VSA). Vanaf dat moment nam de Amerikaanse hulp aan Israël enorm toe.(6Pal)

1979:

Amerikaanse steun wordt enorm verhoogd: In 1979 ging ongeveer 50% van de totale Amerikaanse hulp aan het buitenland naar Israël. (24pal)

Hoewel de Verenigde Staten nu niet bepaald een voorbeeld geweest zijn van neutraliteit in het Israëlische-Palestijns conflict, weten alle medespelers dat er niets fundamenteels kan veranderen zonder de expliciete of impliciete toestemming van de V.S. Daarvoor is de regio strategisch, economisch en politiek veel te belangrijk. Ze zullen ook niet aarzelen om er hardhandig hun belangen te verdedigen.
Abicht p.152

Teletekst BRTN 6 oktober 1996

"Geen rol Europa in het M-O"

¹³⁰ Ludo Abicht, De tocht door de woestijn, Hadewijch, 1996, p.178

Israël en de Verenigde Staten zijn het erover eens dat een Europese inbreng in de onderhandelingen met de Palestijnen overbodig is.

De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Christopher looft wel de financiële steun van Europa maar verder moet de Europese rol niet gaan.

Europa zelf wil een grotere rol spelen en ook de Palestijnen dringen daarop aan.

Christopher is in Israël aangekomen om zowel de Palestijnse leider Arafat als de Israëlische premier Netanyahu aan te manen het vredesproces opnieuw op het goede spoor te zetten. Vanavond beginnen de onderhandelingen in Erez.

2.2.9. WATER: de angel in het Israëlisch-Palestijns conflict

2.2.9.1. Handboeken:

De wereld en Europa 1918-heden p.252:

Opmerkelijk zijn de grote irrigatiewerken geweest in de Jordaanvallei en in de Negebwoestijn.

Terra 2 p.49:

Slechts het noordwestelijk deel van Israël is vochtig. De rest is heel droog, vooral de zuidelijke Negebwoestijn die 56% van de oppervlakte beslaat. Daarom bestrijdt men de droogte met groot- en kleinschalige irrigatiewerken, zonder de natuurbescherming uit het oog te verliezen.

Het centrum van het waternet, dat 1,4 miljard m³ levert van de 1,6 miljard m³ die jaarlijks nodig is, is het Kinneret-negebsysteem dat van noord naar zuid in de periode 1953-1964 werd aangelegd. Door herbebossing werden erosie en zandverstuivingen tegengegaan. Op de sinds 1950 driemaal zo grote landbouwoppervlakte, vertienvoudigde de productie! Israël verbruikt 95% van zijn zoetwater. Vandaar de aandacht voor elektronische druppeltellers in de landbouw, hoogrendabele teelten en de aanleg van reservoirs om ook bij hevige stortbuien niet teveel water te laten verloren lopen.

2.2.9.1. Commentaar

2.2.9.1.1.

In zijn boek van 1905 geeft de Palestijn Nadzjeb Azoerie de reden aan waarom de zionisten zoveel meer gebied wensen dan dat waarop volgens onze bijbelatlassen het oude volk woonde.

'De joden van onze dagen hebben heel goed begrepen wat hun voorvaders aan fouten maakten. Zij proberen die zorgvuldig te vermijden bij het herstel van wat zij hun oude vaderland noemen. Zij willen dat deel van Palestina verkrijgen dat hun voorouders zich nooit hebben kunnen toeëigenen, en in het bijzonder alle natuurlijke grenzen van het land in bezit nemen. Dat zijn twee van de voornaamste punten in het actie-plan der zionisten.

Als deze natuurlijke grenzen beschouwen zij in het noorden het Hermongebergte, waarin de Jordaan ontspringt, en de Leontesvallei, met het gebied dat ligt tussen Rasjaja en Sidon; in het zuiden het Suez-kanaal en het schiereiland Sinai; in het oosten de Arabische woestijn, en als westgrens de Middellandse Zee. Met deze grenzen, en in handen van een volk dat het kan verdedigen, wordt Palestina een onneembaar land'(p.6-7).

... Het begeerde gebied omvat dus ook alle bronnen van de Jordaan. Grollenberg p. 21

2.2.9.1.2. Grollenberg p.50

Pijnlijke momenten in Versailles, 1919.

...

Frankrijk had heel Libanon voor zich gereserveerd. De zionisten wilden het zuidelijk deel daarvan. Want alle bronnen van de Jordaan moesten binnen hun staat vallen.

2.2.9.1.3.

Voor degelijke achtergrond informatie: zie de teksten van Henk Donkers in de syllabus.

Dat water een kernprobleem van het conflict is, blijkt uit de volgende feiten.

1. De Zionistische Wereldorganisatie diende in 1919 een kaart in hoe ze de joodse staat wenste:

- heel historisch Palestina
- Zuid Libanon
- de Golanhoogte
- de hele Jordaan vallei (ook het gedeelte van Jordanië)

(zie kaart in bijlage)

2. *Tijdens het Britse mandaat (1922-1948) probeerden joodse organisaties zoveel mogelijk land en water te verwerven en nederzettingen te stichten. Daarbij verwierven ze ook grote concessies op water. Zo kreeg een joodse elektriciteitsmaatschappij in 1926 de exclusieve rechten op het gebruik van de Jordaan en de Jarmoek voor de opwekking van elektriciteit. Henk p71*

3. *In 1947 nam de Algemene Vergadering van de Verenigde naties een resolutie aan waarin Palestina verdeeld werd. Er zou een joodse en een Arabische staat komen, terwijl het gebied rond Jeruzalem en Bethlehem een internationale status zou krijgen...*

Degenen die de details van het VN-verdelingsplan voor Palestina hadden uitgewerkt, kenden het plan Lowdermilk-Hays en hadden daarmee rekening gehouden. Donkers p.72

Het plan Lowdermilk-Hays: In opdracht van het Joods Agentschap voor Palestina stelden de Amerikanen Walter Lowdermilk en James Hays in de jaren veertig een plan op voor de ontwikkeling van de waterbronnen. Zij wilden de Westelijke en Oostelijke Jordaanoever irrigeren, de Huleh-moerassen droogleggen, vanuit de bovenloop van de Jordaan water naar de kustvlakte en de Negev-woestijn leiden en een kanaal/tunnel van de Middellandse Zee naar de Dode Zee aanleggen voor de opwekking van elektriciteit. Donkers p.71-72

4. In 1967 bezet Israël de Golanhoogten waardoor ze de controle bekwamen over enkele zijrivieren die de Jordaan voeden.

In 1967 werd ook de Westbank bezet: Israël werd niet alleen groter, maar had ook de controle over de bergaquerfer die onder de Westbank ligt.

Daarenboven was er meer water nodig voor de stichting van de Israëlische kolonies in de Bezette Gebieden.

5. In 1982 breidde Israël zijn grondgebied uit: met het Zuiden van Libanon: de zogenaamde veiligheidszone, waardoor Israël ook het water van de Litani en de Hasbani controleert.
6. In de vredesonderhandelingen komt het thema 'water' aan bod op een 'later te bepalen datum'. Een waterverdrag met de Palestijnen staat niet op de agenda. Israël wil de alleenheerschappij over het water behouden, ook over de aquifer onder de "toekomstige Palestijnse staat". Israël controleert 85 % van het water in de Westbank en is er voor 30-40% afhankelijk van.

Daarom heeft Israël de greep op de Palestijnen versterkt. Want wie de controle over het water heeft, heeft ook de controle over de landbouw en de economie - het leven van de Palestijnen. Vóór 1967 exporteerde de Westbank groenten en fruit. In 1995 constateerde men ondervoeding onder de Palestijnse kinderen.

Waterpolitiek Israël in strijd met Haagse en Geneefse Conventie.

Volgens het internationaal recht is Israël op de Westelijke Jordaanoever en in de Gaza-strook een "bezzettende mogendheid". Dat betekent dat Israël geen soevereiniteit bezit over de gebieden die het bezet houdt.

Over de rechten en plichten van een bezettende macht ten aanzien van de natuurlijke hulpbronnen en mensen in de bezette gebieden zijn regels vastgelegd in met name de Haagse en Geneefse Conventie uit respectievelijk 1907 en 1949.

Volgens de Haagse Conventie moet de bezetter optreden als zaakwaarnemer en vruchtgebruiker. Dat betekent dat Israël geen eigenaar is van het water onder de bezette gebieden, maar er -binnen redelijke grenzen- wel gebruik van mag maken. Tot moment van teruggave moet de bezetter natuurlijke hulpbronnen zo, goed mogelijk beheren en mag hij de oorspronkelijke staat niet aantasten. Ook moet de bezetter de wetten die in het bezette gebied golden respecteren en mag hij zijn eigen bevolking niet overplaatsen naar gebieden die hij bezet houdt.

Volgens veel juristen schendt Israël deze internationale rechtsregels. Door nieuwe joodse nederzettingen te stichten brengt het een deel van zijn eigen bevolking over naar bezet gebied. Aan de oorspronkelijke bevolking wordt water onthouden om in de waterbehoeften van de kolonisten en de eigen bevolking te voorzien. Door overexploitatie wordt de oorspronkelijke staat van de aquifers aangetast, terwijl door militaire orders bestaande wetten opzij geschoven worden. Henk p.122

Internationaal Watertribunaal veroordeelt Israël.

In februari 1992 werd het Tweede Internationale Watertribunaal georganiseerd. In één van de 21 zaken dienden Palestijnse organisaties een aanklacht in tegen de staat Israël. Deze zou weigeren om 35 Arabische dorpen in Galilea aan te sluiten op de waterleiding. De Israëlische autoriteiten beschouwen de dorpen als illegale nederzettingen en willen ze daarom niet op de waterleiding aansluiten. Zo proberen zij te bereiken dat de bevolking vertrekt. De dorpen bestonden echter al voordat joodse militieën ze in 1948 veroverden en inlijfden bij de staat Israël. De 7500 inwoners zijn aangewezen op drinkwater dat via tankauto's wordt aangevoerd. Dat heeft al herhaaldelijk geleid tot onhygiënische toestanden en geelzucht-epidemieën.

De jury veroordeelde Israël. Het niet-erkennen van de dorpen zou geen enkel algemeen belang dienen. Donkers p.122

3. Gegevens uit de handboeken die leerrijk en verhelderend en daarenboven een inzicht geven.

1. De Wereld en Europa 1918-heden,

- p.226:

- De meeste Arabieren zijn moslims. Toch zijn er ook een tien miljoen christelijke Arabieren. De islam is een religie met een grote zendingsijver. Toch hebben de moslims religieuze minderheidsgroepen altijd aanvaard. Zo hebben de moslimlanden, in tegenstelling tot wat in Europa gebeurde, alle vormen van christendom toegestaan.

- De moslim- en christengemeenschappen hebben eeuwenlang vreedzaam naast elkaar geleefd. Talrijke christenen zijn zelfs opgeklommen tot hoge regeringsposten. Ook ten aanzien van de joden hebben de moslimsamenlevingen zich veel verdraagzamer opgesteld dan in Europa het geval is geweest.

- p.236:

In de Arabische gebieden, die tot het Turkse rijk (bondgenoot van Duitsland) behoorden, had de bevolking door haar revolutie niet weinig bijgedragen tot de overwinning van de geallieerden.

Deze volkeren hoopten tegelijk hun onafhankelijkheid te hebben bevochten, die hen ten andere zwart op wit was toegezegd. Zij waren echter onwetend van de geheime verdragen (Sykes-Picotakkoorden, 1916) waarin de toekomstige verdeling van de Arabische gebieden tussen de westerse mogendheden was afgesproken. ...

De Arabieren moesten willens nillens een vredesverdrag ondertekenen (1920): de Volkenbond kende deze gebieden als mandaatgebieden toe aan Frankrijk (Syrië, Libanon) en Groot-Brittannië (Palestina, Transjordanie, Irak). Het Turkse juk werd vervangen door het koloniale. Zo is het jaar 1920 in de Arabische wereld bekend gebleven als Am al Nakhba, "het jaar der rampen".

- p.242: als enig handboek het vermelden (hoe klein ook) van verzet van de bevolking onder de mandaatperiode: info 1: op de kaart aangeduid als * politieke onrust: Jaffa 1921, Jeruzalem 1920, 1936-1939, Hebron, 1929.

- p.250:

De oprichting van de staat Israël is niet los te zien van westerse, vooral Britse inmenging. Het voortbestaan van de staat Israël is onlosmakelijk verbonden met massale ondersteuning vanwege de VSA. Israël is, ook cultureel, als het ware een westerse enclave in de Arabische wereld van het Midden-Oosten.

- vraag: Joden of Palestijnen: wie is "het volk zonder land"?

- p.254: de vermelding dat de Palestijnse vluchtelingen nergens in de "broederlanden" politieke rechten hebben gekregen.

p.261: Cartoon: Palestijnen worden buiten gegooid in Israël, Jordanië, Libanon, ze zijn enkel welkom bij Pietje de Dood.

2. De Wereld en Europa 1918-heden, handleiding:

Het weergeven van verschillende politieke partijen die deel uitmaken van de PLO:

Graag ook nog vermelden dat niet politieke organisaties deel uitmaakten van de PLO, zoals de organisatie voor weduwen en wezen van de oorlogsslachtoffers, de vakbonden, vrouwenorganisaties enz...

3. Memo:

- pag.169

In de UNO-resolutie werd geen rekening gehouden met de op het aan Israël toegekende grondgebied levende Arabieren. De Palestijnen daar werden wat de Joden zoveel eeuwen waren geweest: een volk zonder land.

- pag. 172: De Resolutie van de Veiligheidsraad van 1967

- p.173: twee goede voorbeelden die leerlingen doen nadenken!!

- tekening: De Palestijnen passen niet in de puzzel.

- Uit de toespraak van Begin in 1975 (Onderbreking vanuit de zaal: Waarom niet met het Palestijnse volk?)

4. Als in een spiegel 6:

Vragen :

- Tot welke praktische problemen zou het zionisme leiden, denk je?

- Tot welk land moesten de joden zich wenden met hun vraag naar een eigen joodse staat?

- Waar lagen, naar jouw mening, de voornaamste problemen?

- men wil op zoek gaan naar de oorzaken van de huidige spanningen in het gebied.

Verscheidene documenten die informatie geven:

doc. 7, 9,

13: Britse belofte aan de Arabieren

doc. 17 met vragen: uit de voorgestelde grenzen kun je afleiden dat de VN hoopten dat joden en Arabieren vreedzaam naast elkaar zouden leven. Verklaar dit standpunt.

Doc 18, doc.19

doc. 22,

doc 23 en 26: uit Middle east Report

doc 24: waarom palestijnen vluchtten : uit een rapport van een speciale UNO-commissie

doc 28: zeer goed: de joodse interpretatie van het Palestijnse zelfbeschikkingsrecht

doc 29,

doc.32: uiteenlopende doelstellingen bij de vredesbesprekingen.

doc.34,

woordraadsel

5. Beschavingen 1:

p.49: Het oude Jericho opgegraven:

- foto en uitleg over de nederzetting te Jericho die dateert van 8000 v.Chr.

6. Fundamenten 3B: Middeleeuwen

- het verhaal over het contact van de kruisvaarders met de Palestijnen, met hun cultuur en gewoonten.

7. Geschiedenis & maatschappij:

Vragen:

pag.100

1. Welk was het doel van het Joodse zionistisch streven?
2. Verklaar waarom de Balfourverklaring zo belangrijk was.

pag. 101-103

1. Vergelijk de omvang van de door de UNO voorgestelde verdeling van het Brits mandaat Palestina (en vooral de omvang van het geplande Israël) met de omvang die de nieuwe staat in 1948 tenslotte heeft aangenomen. Tot welk besluit kom je?
2. In welke jaren is de immigratie van Joden in Palestina (na 1948 in Israël) het grootst geweest? Kun je dit ook verklaren?
3. Hoe beoordeel je zelf dat de zorg om de in de Tweede Wereldoorlog vervolgte Joden heeft geleid tot de discriminatie van de Palestijnen?
4. Is het Palestijnse probleem af te doen als een vluchtelingenprobleem of eerder als een nationaliteitenprobleem?
5. De Suezcrisis was karakteristiek voor het verval van het prestige en de machtpositie van Europa in de wereld. Bij welke mogendheid lag de oorsprong van de crisis? Welke mogendheden hebben Engeland en Frankrijk gedwongen een einde te stellen aan hun interventie?
6. Op welke drie fundamenteen berustte de onaantastbare positie van de grote oliemaatschappijen? Hoe was het mogelijk de petroleumvoortbrengende landen een zeer lage prijs te betalen voor hun olie? Vind je dan dat hier al dan niet terecht sprake is van "economische kolonisatie"? Verklaar je antwoord.

p.122

In de Arabische gebieden, die tot het turkse Rijk (bondgenoot van Duitsland) behoorden, had de bevolking door haar revolutie niet weinig bijgedragen tot de overwinning van de geallieerden. Deze volkeren hoopten tegelijk hun onafhankelijkheid te hebben bevochten, die hen ten andere zwart op wit

was toegezegd. Zij waren evenwel onwetend over de geheime verdragen (mei 1916), waarin de toekomstige verdeling van de Arabische gebieden tussen de Westerse koloniale mogendheden was afgesproken.

p123

Het grondgebied van Israël was nu veel omvangrijker dan was voorzien door de UNO

8. Twintigste Eeuw:

p 300

Het stukje Israël en Zuid-Afrika uit de Internationale Spectator is zeer goed

p. 301

Het overgrote deel van de Palestijnse bevolking was gevlucht of weggejaagd. Voor de massa, ruim 700 000 in 1949, begon een armzalig leven in kampen, buiten de grenzen van de nieuwe staat Israël, op basis van een rantsoen van 1300 calorïen per dag. Volgens Bourguiba jr., zoon van de huidige president van Tunesië, betaalden en betalen deze Palestijnse vluchtelingen voor de Hitleriaanse misdaden en voor 2000 jaar antisemitisme in Europa....

Israël weigerde iedere terugkeer van de Palestijnen.

- één van de weinige handboeken die dit vermeldt!!

9. Chrono 6:

pag.76:

- de vermelding

- dat de Britten, hun belofte getrouw, de joodse immigratie in Palestina bevorderden.

- dat Ben Goerion eenzijdig de onafhankelijkheid van de staat Israël uitriep.

- dat 77% van Palestina voor de Palestijnen verloren was.

- de Palestijnen worden telkens als Palestijnen genoemd!!

10. Tijdspeegel 1

p.169: In de UNO-resolutie werd geen rekening gehouden met de op het aan Israël toegekende grondgebied levende Arabieren. De Palestijnen daar werden wat de joden zoveel eeuwen waren geweest: een volk zonder land.

11. Onze eeuw - Toen:

pag. 62

- uitleg Witboek

- Reacties op het verdelingsbesluit van Palestina door de VN

pag. 63

Over verzet van de Palestijnse bevolking wordt niet gesproken, wel over schermutselingen en botsingen tussen joden en Arabieren.

pag. 69

- Palestina geen onbewoond gebied

11. Fundamenten 3B:

- het verhaal over het contact van de kruisvaarders met de Palestijnen, met hun cultuur en gewoonten.

12.'n Kijk op wereldzones :

p. 54: kaartje 11:Vluchtelingenkampen van Palestijnen en Joodse nederzettingen.

4. Zeker lezen

Tijdens het uitgebreide studiewerk voor deze analyse werden we geconfronteerd met gegevens die ons verrast deden opkijken.

Wellicht geldt dit ook voor u als lezer van dit dossier. Laat alles bezinken en neem de tijd om een en ander te verwerken.

We willen toch nadrukkelijk hierop wijzen. Het is belangrijk een onderscheid te maken tussen een zionistische politiek en “joden”. Opkomen voor de mensenrechten van de Palestijnen staat niet gelijk met anti-semiet zijn. Daarenboven werd onze aandacht hierop gevestigd door kritische joodse auteurs, waarvan we er heel wat hebben geciteerd. Ik noem maar enkelen: Rodinson, Uri Davis, Benny Morris, Chomsky.

Respect voor de mensenrechten van alle volkeren en werken aan de ontwikkeling van alle onderdrukte volkeren ligt aan de basis van een duurzame vrede voor deze wereld.

Moge er naar het jaar 2 000 toe gewerkt worden aan een duurzame vrede voor joden én Palestijnen, gebaseerd op gerechtigheid: VN-resoluties, Internationaal Recht, democratische gelijkheid voor Israëli's én Palestijnen en respect voor de mensenrechten.

Bronnen:

Hoofdstuk 2.2.3. Jeruzalem

- Journal of Palestine Studies:

1994, vol XXIV, p.119-122 en p.128-133

1995, vol XXIV, no 4, p.140-142

1995, vol XXIV, no 1, p.5-14

- Le Monde, 5 oktober 1994

- Question of Palestine: Legal Aspects, edited by United Nations, New York, 1992.

- A. Ait-Chaalal, e.a., Conflits et processus de paix au Proche-Orient, Brussel, 1996, p.198-229.